<u>Ερωτονομικόν (Αναμνήσεις Μιας Παρακμιακής Ζωής)</u>

<u>ΑΡΕΛΗΣ</u>

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 1

Damien Adaleux προς Cesare Nerval 10-7-1997, Παρίσι

Αγαπητέ Cesare,

Όταν ο μικρός κι ο μεγάλος δείκτης του ρολογιού σήμανε καθέτως στο Νότο, η Lusy-Aurora εγέρθη από το ανοικτό βιβλίο με το άρμα της -το οποίο ξεφυλλίζαμε στην μάχη μας για το ποιος θα σηκώσει την παλάμη- ως προσβεβλημένος όνος, που εκτυπήθη σφοδρώς στα πισινά από τον υποθετικό αφέντη της. Τα ζώα δε γνωρίζουνε διαπραγματεύσεις. Αναγνωρίζουνε πρακτικές που είναι μεταφραστικές ως ηγετικές ή συναδελφικές.

Κάθε απόπειρα να καλλιεργήσω το μοναδικό όνομα που θα έπρεπε στη καρδιά της να κατοικοεδρεύει λόγω ταχύτητος κεκτημένης στη λεωφόρο των αισθήσεων της, άκαρπη απέβη. Μα όσο πιο έντονα βιώνεις την ηδονή, τόσο κείνη είναι με αυτοματισμό εξαϋλωμένη. Έμεινα ένας Βενεδικτίνος Μοναχός με το ραβδί μου διαγώνιο πορφυρό, να λάβω τον τίτλο του ιδρυτή της μικρής της πολιτείας αποτυχών, αφού ήτανε άνυδρη η Ιπποκρήνη που τρυπούσα. Νικήτρια στρατηλάτης η Αγία Σοφία.

Επόπτευα το δάπεδο του Ουρανού ως ένας Αδάμ δίχως φυλλώματα κι αμαρτία. Όπως η σχολική ζωή εν μονοχρωμία. Αυτό το υπόμνημα τον μαύρο ίππο μου έστρεψε στο αδράχτι της αναδίφησης της πρωτοτυπίας.

Βιώνεται πάντα κατά κράτος η εκθρόνιση μετά την επίγνωση της και από του νου έπεται τις βυθίσεις και ερωταποκρίσεις. Όμως στα καλέσματα μου αντιδράσεις δεν αναζητούσα, παρά μόνον ένα παραισθησιογόνο, για να τα ρίξω με την σφενδόνη μου, πίσω από τα κάστρα της Λήθης που πολιορκούσα.
Το έπραξα ανυπερθέτως. Τηλεομίλησα στο μικρό μου κανίς, τον Ζερεμί. Από τον Ολύμπιο μου οίκο εκείνο το διήμερο της ανάπαυλας, απουσίαζε ο Κρόνος. Η Ρέα ούτως ή άλλως, αφού οι δρόμοι τους προ πολλού είχανε χωρίσει. Η Αμάλθεια μου ήτανε νεκρή. Απεγνωσμένος για τον αναβιβασμό του ύψους μου, το Γάλα της αποζητούσα, όπως ένα δενδρύλλιο με λεπτοφυείς ρίζες, έτοιμες να σπάσουν από καταπατητές που τα χάδια του Παμφεγγή Ήλιου και του Αποκαθαρμένου Ποσειδώνος έχει ως μοναδική σανίδα σωτηρίας για την ανατροπή του εύλογου και την εγκαθίδρυση της εξαίρεσης του κανόνα.

Το μαύρο γρασίδι στο πρόσωπο του Ζερεμί ένα φάντασμα, οι βόστρυχοι του σιταρένιοι και με ταινία αρχαϊκή όπως του Μουσηγέτη καλλωπισμένοι, τα μάτια του η βαθιά απόχρωση και η τιμή του Κορινθιακού Κόλπου ταυτοχρόνως, τα αυτιά του επάξια ενός Πανός...

Ένας υπερκόσμιος άγγελος που συνδύαζε τη διάσπαση και τη συνένωση των ατόμων του ανθρώπινου πυρήνα για την κατανόηση του Κύκλου και της Ιδέας.

Θέλησε να παίξει λύρα στου παντελονιού μου τον Κορυδαλλό, ώστε κάθε επιφάνεια μου ν' αφουγκρασθεί τούτη τη συγχορδία, ως μια Οντότητα ιδιαίτερη που απαιτούσε σέβας κι ειδωλολατρία.

Του είπα να καθίσει στη καρέκλα ώστε την αληθινή ακεραύνωτή του φύση να δω. Έβαλα το ραδιόφωνο ν' αγγίζει μελωδίες. Επιζητούσα τη συνενοχή. Για μένα ήτανε κάτι το αδιανόητο μια λύρα δίχως συμφωνική ορχήστρα.

Επειγόντως τους χιτώνες του, τους υπεξαίρεσα γιατί ήμουνα ένας γάτος πεινασμένος από γάλα, για σαράντα ημέρες και κάθε νύχτα. Μα ο καύσωνας της ψυχής μου μετέτρεψε την πείνα σε δίψα κι εμένα σε σκύλο που ήθελε να γαλουχηθεί από κάθε σπιθαμή, για να καταδείξει στον ταξιδιώτη τη στοργή που ήλθε μετά από την παρέλευση πολλών Κρόνων στο Νησί.

Υπήρξαν οι δάκτυλοι των ποδιών του αφετηρία... Τόσο διυλισμένοι και στιλβωτικοί όπως μια τράπεζα από ακαθαρσίες αφυδατωμένη και πανέτοιμη για γενέσια γιορτή.

Το πρόσωπο μου μετουσιώθηκε σε λευκή σημαία, όταν η γλώσσα μου συνομίλησε με το χονδροειδές δάκτυλο του σωστού του πόδα, για να εφεύρουμε από κοινού τ' αρμόζοντα μέτρα, η οποία θα κυμάτιζε και θ' αποκτούσε παράλογες ή ανεδαφικές πτυχώσεις, αρκεί με σπίθες να το επιθυμούσα.

Δεν άργησε η γλώσσα μου να μετατοπίσει το μέτρο αριστερόστροφα. Πάντοτε στους αριστερόποδες είχα μεγάλη ευαισθησία. Η Δεξιά γωνία εκφράζει των μέτρων την αριστεία και την ψυχή, του στρατού του Βίσμαρκ. Η Αριστερή αποδεικνύει πάντα την εξαίρεση του κανόνα: (α) ότι μπορούμε στο ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα να οδηγηθούμε αν χιλιάδες διαφορετικές διόδους από αυτές που μεταχειρίζονται οι πλείστοι εξ ημών ακολουθούμε (β) ότι μπορεί κανείς να φθάσει στου κύκλου την αρχή εκκινώντας από το τέλος με την ίδια διαδραστικότητα, που θα είχε αν φιλούσε την αρχή για να δώσει οργασμό στο τέλος. Περόνη, κνήμη, γόνατο, μηριαίον οστούν της μοίρας... Σταθμοί λεωφορείων με κοινή αφετηρία.. Ενός κολοσσού ακολασίας τα πόδια από τερακόττα... Εκείνος ψηλαφούσε τη δάδα για τον ανελκυστήρα, και την φλόγα. Είχα ένα λαθραίο όναρ την ενός εκ των επτά θαυμάτων του Αρχαίου κόσμου αναδημιουργία, ώστε ο πατέρας μου να κατανικηθεί που όπως προανέφερα, εξέλιπε σε εκδρομή. Μα είχε, ονείρατα και ο Ζερεμί: τη βίωση ενός θαύματος υποδυόμενος το.

Αν δεν μπορείς στην παροντική ζωή σε Κόμμοδο να μετενσαρκωθείς, αναλαμβάνεις το ρόλο του και το χειροκρότημα αποσπάς με πρόσκαιρη επιτυχία, από το αόρατο ακροατήριο που σε περιβάλλει με τα ενδύματα του δωματίου, σιωπηλή μαρτυρία. Τον προσκάλεσα να κάνουμε τη κλίνη μου σάβανο μας, τη διακοσμημένη με τ' άπειρα ρόδα.

Το δέχτηκε δίχως αιτία. Το όρθιο σύμβολο απεικονίσαμε του καρκινικού ζωδίου. Τα περιγράμματα μας σε άριστη αναλογία, αφού ο καθείς εξ ημών στο προσαρμοσμένο υποδεκάμετρο των περιστάσεων εστάθη.

Σ' αυτή την εορτή τη Διονυσιακή ο Βάκχος κι ο Σάτυρος μεταποιήθηκαν στο σύμπλεγμα του Κρονίδη και του Γανυμήδη. Μία εικονογράφηση όχι Παριανή αλλά από δέρας, ιδρώτα και διόλου αλήθεια πλαστή.

Το στόμα μου μετακυλίνδησε σε νεφρό για της κάθε μιας γεύσης τη διεργασία, η οποία την εμφάνιση της σε πικρή σοκολάτα διαφοροποιεί ή σε νερό Ανδαλουσίας πανί και τοξίνες όταν ο οργανισμός εξασθενεί.

Στο δόρυ του επεδίωκα όπως ο Πενθέας να γίνω ο Κολόμβος αυτού που δε μπορούσα ή να καταστήσω κτήμα μου ότι περιφρονούσα. Κάθε πτυχή του υπέκρυπτε ενός μύστη μια μικρή μυθιστορία που στο πισωγύρισμα του δεν είχε δοκιμασθεί. Η γλώσσα μου έγινε πετοσφαίρισης ρακέτα που ωθούσε τις σφαίρες προς έναν άγνωστο αντίπαλο με καθηγητή αναπληρωτή τα παντζούρια. Δυστυχώς όμως η τοποθέτηση τους σε άπειρα σημεία του χώρου ήτανε σε αδυναμία. Ένα συγκεκριμένο σημείο αναλόγως των ανθρωπίνων δυνατοτήτων ορίζει η φυσική στο οποίο μπορεί μια σφαίρα να ριφθεί. Μα έχει ζωή η αναπαραγωγή; Το εσώτερο νόημα τούτων των μπαλονιών γνωρίζει ουδείς; Ας αρκεσθούμε στης επιφάνειας τους τον τροχό.

Περιττό να αναφέρω ότι σε κάθε πρωτοβουλία που ελήφθη από μένα, στο δικό μου διαστημικό όχημα ανταποκρινόταν, ακολουθώντας της μίμησης την αρχή, που είναι η πιο ουσιώδης στη ζωή. Ακόμη και τα αυτοκίνητα αναπαράγουν την ανθρώπινη μορφή. 'Αλλη μια υπόμνηση ότι ο άνθρωπος μέσω της τεχνολογίας την εξανθρωπίζει από τη μια κι από την άλλη τον εαυτό του σε κείνη θεοδικεί. Ποιός δεν έχει νιώσει δέος βλέποντας τα μάτια-φανάρια τους και τ' ακονιστά τους δόντια; Η επανάληψη της Τετράποδης Εποχής με αυτή της Τετράτροχης Εκδοχής.

Ίσως ήθελα να είναι η γλώσσα μου Εφαπτόμενη με το Παρελθόν του Αγνώστου και την Ιστορία του Σύμπαντος που είναι αδύνατον να κοινωνήσουμε επί του παρόντος. Το κοχύλι της ζωής στο αυτί μου προσελήφθη για να το αφουγκρασθώ και τον κώδικα εξουδετέρωσης του να κοινωνώ.

Όταν δεν μπορείς να νικήσεις τον απρόσωπο εχθρό σου μία φωτογραφία του προνόησε να βρεις ή με δίκανό σου την φαντασία, ένα πρόπλασμα να του δώσεις ακόμη. Είναι βασικό να μορφοποιούμε τους αντιπάλους μας ακόμη και τους ανύπαρκτους, ώστε στην αυτοκαταστροφή μας να μην οδηγηθούμε. Σε εναλλακτική περίπτωση, τον αφεγγάρωτο μας εαυτό κάνουμε εχθρό και στα Καταλαυνικά Πεδία τον συντρίβουμε ώστε του Λαμπυρίζοντος την αυτοκρατορία να διασφαλίσουμε.

Ελήλυθεν η ώρα ένα άθυρμα σε όλες του τις διαστάσεις να προγευθώ και μέσω του σκηνώματος του νου μου, να καταδικάσω σε ανασκολοπισμό. Το σώμα εξάλλου είναι η Βαστίλη του νου κι ο τύμβος της ψυχής του Μαραθώνος. Εξωθούνε οι υπαγορεύσεις το νου σε πολυσχιδείς συμμορφώσεις που ενέχουνε ενίοτε και μορφές, σε αντεκδικήσεις.

Στην Τρίτη διάσταση και Ουδέτερος επόπτης παρατηρούσα τα τεκταινόμενα υπεράνω της χειρουργικής κλίνης, όσο το κηρύκειο του Ερμή παρέλυε το σώμα μου που της σκέψης μου γινότανε ο Βελουχιώτης. Δεν πρέπει να ήμουνα εγώ αυτός. Ίσως κάποιος Παυσανίας - περιηγητής. Ο πυρήν του εαυτού σου πνευματοποιείται σε τέτοιου είδους Δρυίδων τελετές. Γίνεσαι κάτι άλλο. Ίσως μια άμορφη μάζα σιδερικών ή ένας παγιδευμένος αστροναύτης σε μία μαύρη τρύπα που αντί να τη καταπιείς εσύ, σε παρασύρει στο βυθό της.

Σε μένα υπερίσχυσε η δεύτερη εκλογή. Η γλώσσα μου ανέγνωσε τη Καινή Μετάφραση των τροφών του αποδόμισμού της. Επίκουρος προδότης ο δείκτης των τιμών. Όσο τον έπτυα στις κλίμακες τούτης της τρύπας κατέβαινε, δίχως ποτέ να την αποχωρισθεί. Την πρωτοκαθεδρία γιατί ήτανε ο λογοθέτης του δρόμου πήρε και πολλών ειδών γλώσσες κατείχε όπως την κατάδυση, τη νίκη, τη γραφή, την ξύστρα, το δάκρυ και το χάδι.

Ήμουν ένας γλύπτης και μέγας θαυματοποιός σ' αυτή τη τρύπα, για το λόγο ότι

αυτό που δε μπορούσα λόγω έλλειψης ελαστικότητας ποτέ στον εαυτό μου να κάνω -εκτός αν ήμουνα φακίρης- το 'κανα στον Ζερεμί.

Αναρωτιόμουνα κατά την εκτέλεση του έργου μου μήπως πράττουμε στους άλλους όσα για τον εαυτό μας δεν μπορούμε Σε διαφορετική περίπτωση πιστεύω αυτά τα προνόμια ότι αποκλειστικώς για το «εγώ» μας θα τα τηρούμε.

Διέκρινα στον αριστερό γοφό του Ζερεμί -όσο η ενασχόληση με το ασκητικό μου έργο ήτανε επιτρεπτή- ενός Ινδού πρίγκιπα μ' ένα θηλυκό απηλλαγμένο από βαρίδια, συνουσίας σκηνή παρθεισα από το Cama Sutra: ρατσιστικό βιβλίο αναλογίσθηκα για την ομοφιλοφυλία. Πουθενά αναπαραστάσεις ανδρών ή γυναικών στου γάμου τους την Ολλανδία. Ένα εγχειρίδιο εντέλει συμβάσεων κοινωνίας. Αφήνει όμως να κινηθεί για όλους εμάς τη φαντασία λυτρωμένη, αφού δεν δεσμευόμαστε από την πρόταση ότι μόνον το ηλιακό σύστημα είναι υφιστάμενο μας: το ρηματικό μας! 'Αλλο να εξερευνήσουμε δεν μπορούμε.
Αυτό που φωτοχάραζε τη σχέση μου μαζί του ήτανε το δούναι και λαβείν. Ζυγοί αμφότεροι δίχως άγνιθες και αλυσίδες, δίχως τη Δίκη ως στέμμα στα κεφάλια μας ή την Ποινή με το κουτσό της πόδι να μας κυνηγάει για ένα έγκλημα ανώνυμο, ώστε να μας συλλάβει. Σ' αυτή τη σύζευξη αναδρομίας τόσο εκείνος όσο και εγώ δεν είχαμε ενταχθεί σε ουδεμία σεξουαλική, πνευματική, ηθική, σωματική κατηγορία... Ήτανε για μας παράγοντας Χ αυτή η λέξη. Ήμασταν σαν τις αμοιβάδες που πολλαπλασιάζουνε τον εαυτό τους. Όσες οντότητες, τόσες σκέψεις ή πράξεις... «Πρωτέα του έρωτα» με προσφωνούσε και εγώ «Αίολο της θαλάσσης».

Αυτές οι αναθέσεις αρμοδιοτήτων είχανε ως συνέπεια εκ μέρους του, λύκων λυγμοί να εισακουσθούνε και πρωτίστως στον κουμπαρά του στόματος μου λευκά χάρτινα νομίσματα μικρής αξίας και δευτερευόντως μεγάλης, απαύγασμα της εκπεφρασμένης ζωτικότητας του να προσγειωθούνε. Τη φύλαξα όπως η ψυχή μου, ώσπου «έσπασα» και ο ίδιος και του ανταπέδωσα στα ίσια τα ρέστα που ξεκινούνε με αυτά της ήσσονος αξίας, για να απολήξουνε σε αυτά της μείζονος, ώστε να γιγαντώνεται βαθμιαίως η αδημονία.
Ένας κουμπαράς με λήξης ημερομηνία όπως ένας διάττων αστήρ τύπτει την Αδριατική ή μία αμφιβόλου διάρκειας (αλλά ποτέ δε θα παύσει να είναι) αγάπη εφηβείας.

Ο Ζερεμί μετά από αυτή τη διάχυση αμοιβαιότητας, από πλησίον μου ανεγέρθη και στην πασίδηλη επιταγή της κοινωνίας, μεταμορφώθηκε με τα πτερύγια του, σε σχέση αντιστροφής με ότι επισυνέβη στο κρεβάτι. Ονειροκρίτης: Η απόλαυση των καβουριών επιφέρει αιφνίδιο διαμερισμό.
-«*Πρέπει την κοπέλα μου να φιλήσω στου Άιφελ τον Πύργο μου*» είπε δίχως καν να με κοιτάξει σε ύφος απολογητικό γι' αυτή την επισπεύδουσα αναχώρηση όπως ο Σωκράτης. Ή ίσως γιατί για ό,τι συνέβη είχε πασαλειφθεί μ' ενοχή, Από τον ίαμβο στην ελεγεία...

Προτίμησε του Άιφελ τον Πύργο από κείνο που είχανε ψηφιοποιήσει τα κορμιά μας, αν κι ισοπεδωμένο για να δίνει της αστάθειας την εντύπωση και του τρωτού σε μογγολικές επιδρομές κοινωνικού σχολιασμού, που στην παρεκκλίνουσα μορφή φυλετικής δράσης δίνει μια μομφή ή γιατί αρέσκεται το χειρόγραφο σε μάσκες: να καταπολεμάει Οι Γότθοι που πολιορκούσανε τη Ρώμη μου... Μα ουδείς εισβολέας δε θα μου αφαιρέσει την κτητική μου Ρώμη. Εγώ την ανοικοδόμησα και εγώ θα την κατεδαφίσω. Σ' αυτήν υποφώσκει η Γέννηση, η Κατάπτωση και το Μεγαλείο. Επτά

λόφοι Αντάρη στη ζωή . Μόνον αν είχα επτά άνδρες και επτά θήλεις στο Λαβύρινθο θα τους έστελνα, ώστε ο Μινώταυρος της Κόλασης επιδόρπιο να τους κάνει.
Ως τότε επαγρυπνώ και προφυλάσσω

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 10

Damien Adaleux προς Jeremie Cloix 5-9-1997, Παρίσι

Αγαπητέ Ζερεμί,

Σήμερα το δειλινό δεν έκρουσε την θύρα μου κανείς γελοίος 'Αγιος με ταράνδους και δώρα. Ήτανε ο Ζεράρ.
Το πουκάμισο του από σηροτροφείο ερχότανε με το κοντόλεπτο στα όρια της ανορεξίας και της κρυονικής κορμί του σε μελωδία συμμετρική. Σπουδαστής ήτανε Ποιμαντικής. Υπέβαλλε τον εαυτό του περιοδικώς σε νηστεία.
Γιος ενός Εκατόγχειρος του πατρός μου φίλου επιχειρηματία.
Τα σμαραγδένια μάτια του τα σφαιροειδή, τις ρήσεις ενός τόμου μου υπενθύμιζαν, για τις μαγικές ιδιότητες των λίθων σαν τις φορέσεις.
Αν έκανα επιδρομή στο έδαφος του, θα επιφωτιζόμουνα και τα πλούτη του θα προσποριζόμουνα. Είναι εκστασιαστικό να σπιλώνεις τα κρινολίνα.
Φανταζόμουνα τις μακρές ρίζες των μαλλιών του να φθονούνε ως τα έγκατα της γης, τα εδώδιμα της πυγμής και της οστεοπόρωσης μου.
Ένας αναίμακτος Σαμψών από την Τραπεζούντα.
Δεν σου τα επιγράφω όλα αυτά ώστε την αδικία που επιφέρει η αποστέρηση του πρώτου βραβείου να αισθανθείς. Ούτε φυσικά για τις πρόσφατες απώλειες σε διάβημα διαμαρτυρίας να προβείς, αλλά ενός ασώτου Αυγουστίνου τη ζωή να μιμηθείς.
Προέβαλλε το αίτημα του βαπτίσματος του σ' ένα ατμόλουτρο που παρασκεύασε ο πατέρας μου και πρώτος υπουργός της χώρας για να είμαι ανέτως διαιτόμενος. Η άνεση πάντα είναι το τελειότερο όπλο για την αναδίπλωση της ραδιουργίας.
-«*Ζήτησε και θα σου επιδοθεί*» μου είπε κάποτε ένας γύφτος. Δε μπορούσα να αντιταχθώ σ' αυτού του αποφθέγματος την ισχύ και συναίνεσα δίχως άλλη σκέψη.
Εναπόθεσε τα διπλώματα έξω από το χαμάμ μου κι εισήλθε όπως η ψυχή του με μία πετσέτα πελεκάνου.
Ως κόρακας το θήραμα μου από το σύστημα που είχα στο γραφείο μου εγκαταστήσει, επόπτευα του συνδεόμενου με τις κάμερες εντός και εκτός ατμόλουτρου, που περιέγραφε με τρόπο τόσο ακλόνητο την παραμικρή κίνηση, όσο οι βράχοι της Νεβάδα.
Βίοι παράλληλοι του στήθους του οι μύες με τους χωροθετημένους στην εντέλεια αγρούς του Θεσσαλικού κάμπου, στον οποίο για μερικές εβδομάδες διέμενα το περασμένο θέρος.
Το τελευταίο δώρο από το κουτί της Πανδώρας και ένανσμα για μιαν απροσδόκητη εμπειρία, ήταν των νεύρων του η παράλυση από τους ατμούς και τις υψηλές θερμοκρασίες στην μεθόριο της λιποθυμίας.

Είδα με ανακούφιση τα μάτια του να μισοκλείνουν. Κάθιδρος ανέπνεε μετά δυσκολίας. Βρισκότανε πλέον στο μετόρχιο Ύπνου και Θανάτου. Έπρεπε ν' αδράξω την ευκαιρία και ως Γυμνός Μωρός θα έκανα την χιονισμένη πετσέτα του όπως το σύμπαν.
Με τοξοβολή κατέβηκα τα σκαλιά που από το γραφείο μου ακριβώς στον τόπο κατασκευής των γλάρων ληκύθων του ζωγράφου του θανάτου οδηγούσαν.
Ενώπιον της Πύλης του ατμόλουτρου ευρέθην, με τα δέκα πλακάκια από γυαλί και με ξύλο δρυός διαχωρισμένα, όπως οι Πύλες του Παραδείσου ήτανε στη φαντασία μου ιδωμένα.
Ήτανε τα κλειδιά στην πόρτα ορφανά και παραμελημένα.
Έγινα ο ίμερος ανάδοχος τους πατέρας.
Θα τελετουργούσα στο βαπτιστήριο τούτο ως ιερέας, με τα μακάρια ύδατα πάνω στον άσωτο άγιο που θα ανάβλυζαν από εμένα, ώστε λόγω και πράξει σε άσωτο ανόσιο να μετατραπεί αστραπιαία.
Οποιοσδήποτε δισταγμός θα 'τανε παλινωδία. Με μια ελαφρή, άηχη ώθηση, η πόρτα ράγισε και μπρος σ' έναν από τους άπειρους μαθητές μου, δήλωσα τη δική μου παρουσία.
Είχε γενέθλια μήνα Σεπτέμβριο όπως η βασίλισσα Παρθένος.
Αποφάσισα να του αλλάξω της αναπνοής την ημερομηνία.
Το ζαχαροκαλαμένιο του πρόσωπο όμοιο με αυτό της Λουσύ που όταν ήτανε μίλια μακριά μου πιο πολύ ποθούσα. Την εφημερίδα της υπηρετούσε με συγκρατημένη παραδοχή αλλά και με υποχθόνιους σπινθήρες αντίδρασης και διαμαρτυρίας που δεν εκδηλώνονταν, γιατί ο οφθαλμός πάνω από την πυραμίδα δεν είναι ευκαταφρόνητος αλλά φίλτατος στα ρουμπίνια.
Την είχε στείλει στο Λουγδούνιο σε αποστολή για την κάλυψη της κηδείας της καλόκαρδης πριγκίπισσας.
Επιτέλους το υποκατάστατο μου είχα βρει. Τα ροδαλά του μάγουλα προμήνυαν όχι μόνο συστολή αλλά και υγεία. Γι' αυτό κι ήθελα σε κίτρο να είναι ζωγραφισμένο. Οι κόκκινες πλεξούδες αν και της Λουσύ συναδελφικές ήταν ηλιακές. Είχε την ευγένεια ενός βυζαντινού αυτοκράτορα με το προνόμιο της πορφύρας. Του έλειπε όμως το σκήπτρο κι ως καλοθελητής προσφέρομαι να καλύψω τις ανάγκες ατόμων που πάσχουνε από εκλείψεις ή χάσματα για ν' αποδοθεί ένα περιεχόμενο στης Καινής Διαθήκης τα χωρία, που προσφέρονταν σε όσους δεν ήσαν στα σφαγεία.
Έκλεισα τη πόρτα με το δίδυμο τρόπο που την άνοιξα δίχως εκείνος ν' αντιληφθεί τίποτε ως είθισται στο ζωικό βασίλειο αφού των βατράχων η γλώσσα πετά τόσο ταχέως στο προδόρπιο έντομο του, που αυτό δεν ένιωσε ποτέ τη Γοργώ παρά μόνον όταν ήταν ήδη πολύ αργά.
Κάθισα δίπλα του στο ίδιο «τραπέζι». Αυτή η πετσέτα ήτανε η Σιδηρά Παρθενία που έπρεπε να μεταγλωττισθεί σε κλάσματα με εκείνον παρονομαστή και του ερωτικού πόθου τις συμπράξεις πολλαπλάσιο ελάχιστο κοινό.
Με το δεξί μου χέρι φυλάκιζα τα κλειδιά και το αριστερό μου έλαμνε από το γόνατο έως τη μεσογειακή του λεκάνη.
Σ' αυτή τη διερεύνηση ο μεταξοσκώληκας έπρεπε μια πρίζα να συναντήσει, ώστε την συσκότιση λόγω λαγνείας της ψυχής μου, να ηλεκτροδοτήσει στο ημιφωτισμένο ατμόλουτρο που έδινε την προέκταση της.

Οι γεννήτριες ανήκουνε στου θεούς όχι στους βροτούς.
Το καλώδιο του έβγαλε σύντομα σπίθες και υπέπεσε στο σφάλμα της νάρκης του της χειμερίας.
Το πρώτο μου σχέδιο απέτυχε προτού καρποφορήσει. Έπρεπε να θέσω σ' εφαρμογή το δευτεραγωνιστικό.
Η λευκή του σημαία έγινε στο κεφάλι μου σημαία. Φωτοστέφανο αλήθειας... Το αγαλματένιο του ανάστημα ήτανε σε θέση πεταλούδα. Με προσέλκυε η χοάνη του όπως τα ρινίσματα σιδήρου ο μαγνήτης.
Εκείνη τη στιγμή προσπάθησα να προσεγγίσω το Μαντείο των Δελφών της κοιλιάς του, για να ξεπεταχθούνε οι Ιδέες του και τα Θέσφατα του. Το καλώδιο μου έκανε στίβο μετ' εμποδίων, όχι στη πρίζα που ανήκε αλλά σε μία παρεμφερή. Ποιός υποστήριξε ότι το μονοπάτι προς την Αρετή δεν είναι σπαρμένο από δύσοσμους αχινούς, αιματώδεις και διανθισμένους;
Τα μαλλιά του έγιναν η δέσμη των χεριών του. Ποιος είπε ότι η δύναμη μας δε μπορεί σε άγνωστες συνθήκες να γίνει η μεγαλύτερη μας αδυναμία; Το χέρι του επαίτη, το στόμα του αγκάλιασε ως σωστός σιγαστήρ.
Αναζωπύρωσε η τορπίλη μου τις καταζητούμενες του αισθήσεις. Έδειχνε ν' αποδέχεται το τετελεσμένο γεγονός. Τον αντίχειρα μου πιπίλιζε σα νήπιο όχι όμως τα ρυάκια του, στο σημείο έναρξης της γέννησης επιθυμώντας συνειρμικώς να επιστρέψει.
Και το δάκρυ είναι ζωή όπως η αποβολή. Δάκρυσα μέσα του και απαθής με το κλειδί
λεπίδι, για των βαρυποινιτών χεριών του την αμνηστία το μαλλί του ετμήθη.
Στον οίκο μου και στο σχολείο ήλθε σε επαφή με της αποβολής την εμπειρία.
Προσωποποίηση της ανέκαθεν ήμουνα εγώ. Όλοι την ψευδαίσθηση ότι κάποια ημέρα ενδέχεται να την αποθηκεύσουνε, έχουνε μα κανείς δεν κατανοεί ότι από τα σπλάχνα του Ουρανού είμαστε απόβλητοι και πως επιθυμούμε να εορτάσουμε την Παλινόρθωση του πατρός διαπράττοντας μοιχεία με τη Γη.
Δεν τόλμησε να με κοιτάξει κατάματα. Το ίδιο έπραξα κι εγώ.
Έτρεμε σα φάλαινα που είχε εξοκείλει στην ακτή, αναμένοντας την επάνοδο της στη
μισή ζωή. Εν τέλει και ο θάνατος είναι ζωή. Αυτό ισχυρίσθηκε κάποτε ένας ζητιάνος
και όλοι αντηρίδες βρήκανε στα προλεγόμενα του. Συνεπώς μπορώ να χειρισθώ αυτή
την πρόταση για να θεωρηθώ κι εγώ θεός.... Αντιποίηση αρχής...
Τα κλειδιά του μεταβίβασα στο χέρι ώστε να τον θέσω στον πειρασμό στις Πύλες της Κολάσεως να ξεδιπλωθεί.
Συμπερασματικώς το αν θα πάει κάποιος στην Κόλαση ή τον Παράδεισο από τον τρόπο χειρισμού και καθαρτηρίου των σταθμών γεγονότων της ζωής του θα εξαρτηθεί.
'Ανοιξα την Πόρτα του Ατμόλουτρου διάπλατα και δεν κοίταξα μήτε έκλεισα προς τα πίσω.
Ποτέ μια θύρα κεκλεισμένη πίσω σου δεν είναι κλειδωμένη.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 20

Damien Adaleux προς Jeremie Cloix 15-9-1997, Παρίσι

Αγαπητέ Ζερεμί,

Ως Πλούτωνας αναμένω την άφιξη της Λουσύ με λύσσα αν και επισταμένος είμαι της αφοσίωσης της ήδη από τον Μάρτιο στην Μητέρα - Εργατική της.
Όταν λείπει η γάτα λένε πως χορεύει σε βαλς η ανδρική φιλία. Δεν μπορώ να συμφωνήσω περισσότερο.
Προσκάλεσα ετεροχρονισμένα τρεις φίλους από τα παλιά για να γιορτάσουμε τα γενέθλια μου.
Ο Τόνυ, ο Ζώρζ, ο Ζάν κι εγώ στις τέσσερις έδρες ενός τραπεζιού, κάναμε κατανομή
της τράπουλας του χασισιού για να υποδυθούμε την Πυθία καταχρηστικώς.
Τέσσερις πρέπει να είναι πάντα οι υποκριτές για μία αρχαία τραγωδία, ελληνική.
Ο Τόνυ ήταν απαρηγόρητος για την αδικοχαμένη κοπέλα του, όταν το αεροπλάνο που φορούσε σαν τον Ίκαρο πετούσε, για να κοσμήσει τη θάλασσα της Μέσης Γης.
Από την άλλη ο Ζάν είχε χωρίσει γιατί η φίλη του στου κρεβατιού τον έπιασε τα διαδίκτυα της «Κίρκης».
Ο Ζώρζ τίποτα αξιόλογο δεν είχε τη διάθεση να μας καταθέσει.
Όταν έχεις φίλους είσαι υποχρεωμένος και το παραμικρό σημείο στίξης της αθέατης πλευράς του φεγγαριού ν' αναφέρεις, όπως ένας απλός στρατιώτης στο λοχαγό του κάνει από το φυλάκιο του.
Τους πρότεινα με τη στολή των κεκαυμένων πεύκων να στιγματισθούνε. Το δεχθήκανε χωρίς οιδήματα ερυθρά στα μάγουλά τους.
Στους καναπέδες του σαλονιού είχα ως γαρνιτούρα αποκριάτικα, γυναικεία στολίδια,
υφάσματα, προσωπεία και παραγεμίσματα για φουσκωμένους τόνους εξαπλωμένα, όπως αναθηματικές πλάκες σε βωμούς της Ετρουρίας, που τους κινδύνους εκθέτεις ως ένδειξη ευσέβειας τους οποίους αποφεύγεις.
Τη ροή του Σηκουάνα διαδέχθηκα κι εγώ. Βολευτήκαμε στη νέα μας ενδυμασία, όπως ο πένητας που στο λαχείο κερδαίνει δισεκατομμύρια και προσαρμόζεται στα δεδομένα βρέφη, ώστε των προσδοκιών κατώτερος της Τύχης να μη διαφανεί ή στη νέα του κάστα η καταγωγή του η χαμερπής μη φανερωθεί.
Στην Αίθουσα των Κατόπτρων ο Ζώρζ μπογιάτισε τα χείλη του με ώχρα, ο Τόνυ τις παρειές του και ο Ζάν τα όμματα του. Εγώ απλώς ήμουνα ο διαιρέτης των ψευδών του βλεφαρίδων.
Παρωθούμενοι από τη διεφθαρμένη μας ευδαιμονίη στον ουρανίσκο μας τον οιωνό των Κοζάκων αποθεώσαμε που συνουσιάσθηκε με αυτόν της Καμπανίας. Θέλαμε να
διαδώσουμε από τη Δύση έως την Ανατολή του Ζαγρέα τη λατρεία.
Ανάβρυτη στον τάπητα από τους Πάρθους μία ποσότητα ρευστής χλωρίδας και πανίδος στην κράση ανομοιογενών μονάδων του οργανισμού του Ζώρζ, με έκπληξη από εμένα ως αντιδραστήρας έγινε ορατή.

Αυτό το σπάνιο αστρικό φαινόμενο έπρεπε οπωσδήποτε σε ταινία ν' αποτυπωθεί.
Ένα πατριωτικό φιλί έπρεπε από τον Τόνυ στον Ζώρζ να παραδοθεί. Η αρχική του αντίδραση ήτανε αποδοκιμαστική.
-«*Είσαι γαλοπούλα παιδί από τη Γαλλία;*» τον ρώτησα κι εκείνος αποκρίθηκε πως ποτέ...
-«*Έχει απαράβατους διαβήτες η γραμματική*». Ό,τι ισχύει έστω και ένας έπρεπε ν' αποδειχθεί. Κινηματογράφησα Ζερεμί, στην παρακμιακή ιδέα τη δική του υπακοή, ως δώρο για την επικείμενη σου γενέθλια εορτή.
Ο Τόνυ ευρέθη μετά από όλα αυτά στο πάτωμα, ξεσπώντας σε νευρώδη γέλια φαρδύς-πλατύς. Γονυπετής στο χαλί του Αλαντίν έκανε στο θεό του μία προσευχή και το κεφάλι του με τον Ζαν και τον Ζώρζ έγινε η Αργώ στις Συμπληγάδες.
-«*Σε μία διαφορετική γλώσσα να προσευχηθείς είναι καιρός*» του είπα εκλιπαρών.
Το κεφάλι του διχοτόμος σ' ένα τρίγωνο φουστών αναποφάσιστο ποια χειροβομβίδα ν' αφοπλίσει, πριν τον εξολοθρεύσει. Μια ακαθόριστη μάζα πτυχώσεων ελάχιστα φανέρωνε για τις κατευθύνσεις που έπαιρνε το όχημα. Οι Ιουρασικές Πέτρες στου στόματος του είχανε καλυφθεί τον κευθμό με αποτέλεσμα να γίνει Κεράτειος κόλπος. Δεν γλίτωσε ο περιστερώνας. Κακό σημάδι από τους Ολύμπιους θεούς.
Πέτρες ψηφιδωτών στης δοκιμής την προϊστορία με τον κόλπο του τον υποκριτή.
Σε λίγο θ' ανάβρυζε η Κασπία τους και το περιστέρι σαν Χερουβείμ σε λευκό θα είχε προαγωγή.
Μα για τον Τόνυ αυτή η απόλυτη επαφή δεν ήτανε αρκετή.
Είχανε δύο κρατήρες ηφαιστείων αυτοί οι Τιτάνιοι Λίθοι από άρκτου δέρας κυκλωτοί
και τώρα πια σφραγιστοί, αφούόταν συσσωρεύεται μία δύναμη υπόγεια, στο μηδέν κυλιόμενη εκκρίνεται από ποτέ με μεγαλύτερη ορμή.
Ο Ζώρζ και ο Ζάν με μισόκλειστους καθρέπτες της ψυχής τους μεγιστοποιήσανε στο
έπακρον την φιλαυτία, αναγνωρίζοντας ο ένας στον άλλον τον δικό του Υπερίωνα.
Παρόλα αυτά τα στόματα τους θαρρείς σε κάποιες στιγμές πως είχανε γίνει μία αντίρροπη Ερμαϊκή Στήλη. Ο ένας έδινε οξυγόνο και έρωτα στον άλλον σε αλληλουχία. Τότε θυμήθηκα ότι ο έρως είναι το οξυγόνο της ζωής που όταν εκπνέει, διοχετεύεται στο έτερον σου ήμισυ στου άνθρακος το διοξείδιο.
Όλη αυτή η παράσταση μου έφερε στη μνήμη ένα ταχυδακτυλουργικό σκηνικό της παιδικής μου ηλικίας: τη κοπέλα που εξαφανίζεται στο κάθετο της φέρετρο συντροφιά με τα μαχαίρια.
Ομολογώ ότι πάντα είχα την περιέργεια να δω τι κρύβεται κάτω από ένα φουστάνι.
Πολλώ δε μάλλον τώρα που είχα αντικριστά δύο.
Το περιστέρι αναδυόμενο από τα γαιώδη παραπετάσματα ήτανε πιο άσπρο από ποτέ καταπίνοντας με το αρχαϊκό μειδίαμα του το στεφάνι της αγιότητας του, ζώντας το παιχνίδι δίχως κινδύνους.
Με την ευλυγισία μιας δορκάδος ο Τόνυ προσκύνησε τον καναπέ, κάλεσε τον συντεθλιμμένο Ζάν να εισαχθεί στο ταρασσόμενο κουκλόσπιτο που ο Ζώρζ επειδή ήτανε η πιο γειτονική χώρα το δίκτυο του μεταξιού του διέκοψε και σε σκεπή διεφάνη. Μάλιστα με λεμονιού χυμό τον περιέλουσε ώστε μετά βίας ο νωχελικός του κονιορτός να πεθάνει. Τον έτριψε με χέρι το σφουγγάρι ώστε μία σειρά πλαστικών

κούκλων στη παρέλασή τους από τον πρόδομο της Αχειροποιήτου, να τύχουν ευμενούς φιλοξενίας.
-«*Είμαι έτοιμος να τον δεχθώ*» είπε ο οικοδεσπότης Τόνυ που ήθελε τα γενέθλια του φίλου του με τη μεγαλοπρέπεια που του ήρμοζε να τα διασκεδάσει.
Με την εισδοχή του στο μεσαίο κλίτος ο Ζάν να εναποθέσει τον άρτο και τον οίνο θέλησε στην Αγία Τράπεζα του φίλου του. Το διακονικό του αν και λυγισμένο αναστήθηκε και από τους κίονες των πλαγίων του κλιτών, γινότανε στους πιστούς αισθητός του σεβασμού του ο σεισμός. Ο χώρος του Ιερού για τους ακτήμονες του διακονικού λειτουργήματος, ως τότε ήτανε απαραβατικός. Όμως οι άλλοι αν είναι πειραματόζωα και εσύ ο επιστήμων ο πειραματικός τότε η πρώτη φορά αποκλείεται να γίνει κάποτε η τελευταία. Ο δρόμος για την Θεία Κοινωνία απαιτεί του Γαργαντούα την επιμονή κι εκείνος εξαναγκάσθη από τον γυναικωνίτη να πεταχθεί. Κάποιοι κίονες τον αναχαίτιζαν με λάσπη ώστε αρτιμελής να μην φθάσει στον τροχό
της αμάξης, και άλλοι του' ριχναν Αρειανή μπογιά, για να κατηγορηθεί ως υπαίτιος αξιόποινης πράξης. Σύμμαχο στη χαίτη του Τόνυ ο Ζαν ανηύρε, από τις αλλεπάλληλες κρούσεις των εχθρών. Διαμερισμός του ιματίου του ενδέχετο να υπάρξει και στην Αγία Τράπεζα το φυλακτό ν' αγιάσει. Τα ρήματα διάθεσης το ζητούμενο πάντα είναι στην ερωτική επιθυμία.
Ο Τόνυ αντικείμενο κι ο Ζώρζ ως υποκείμενο δεύτερο του έδωσε μία φλογέρα να παίξει τον πενθιμιαίο ρυθμό του, όσο ο Ζαν ως ιδανικός ισορροπιστής μες στο κουκλόσπιτο του το ταρακουνούσε.
Κατέληξε όμως σ' αυτή την ανδρική ακμή τράγων δέρμα αποληκτική, ένα βουκολικό παιάνα να παίζει όπως ο Ατίλλας πριν το τόξο του διασπασθεί.
Ο υπέρμαχος της «παθητικής αντίστασης» κι εγώ της ρήσης «οφθαλμός αντί οφθαλμού».
Ήτανε οι τόνοι, τα ημιτόνια κι οι αντιστίξεις που τα κενά της ψυχικής του κλίμακος ανατροφοδοτούσαν. Ίσως αυτό το τόξο να συμβόλιζε του 'Αρη την αιγίδα τη Πατρική που ως μέλος του τάγματος των Σαλίων ήμουν μετά προσοχής φροντιστής, αφού από τη Γαία και τον Ουρανό είχε διαχωρισθεί.
Τόσο εκείνος όσο κι εγώ εύπλαστοι κούροι, νόθοι κι αποκεκηρυγμένοι.
Ο Κλαύδιος κάποτε διέταξε της Μεσαλίνας τη καταδίκη τη θανατική.
Ευτυχώς όχι στην περίπτωση μου την σφετεριστική.
Ζερεμί γνωρίζεις ότι δεν γεννήθηκα στο Παρίσι, αφού ο πατήρ μου ήτανε στον 45ο παράλληλο για χρόνια πρεσβευτής.
Για το αφιόνι μου και τα ερωτικά μου μισθοφορικά στρατεύματα από τον πατέρα μου αριθμημένες επιταγές επαιτώ. Όταν αυτό το μέτρο δεν είναι ενεργητικό με δημοσιοποίηση των παρελθοντικών λαθών τον επαπειλώ. Τούτο το υπόμνημα για τη πολιτική του σταδιοδρομία θα 'ταν εγκληματικό.
Μπορεί να μην είμαι Απόλλων αλλά έχω κάθε έφεση σε Ηρακλή αλιτήριο να μεταμορφωθώ. Δεν ξέρω ποιος είναι ο πατέρας μου ο αυθεντικός... Οι παπαρούνες, τα πρασινοφόρα χάρτινα κεριά, οι σκύλοι αγροκτημάτων ή τα διογκωμένα στήθη; Όποιος Πίνδος σταθεί στην Εγνατία μου οδό, τον 'Αδη μες στον Πλούτωνα θα προσποιηθώ. Διαπράττω τούτη την ύβρη για να προκαλέσω τον Ντεϊσμό.
Μετά από αυτή την παρεμβατική πρόταση ας μετατοπισθούμε ξανά στη πρωταρχική.

Το στόμα του Τόνυ στο τέλος κατέντησε ένα κύκνων σιντριβάνι που τον Ζώρζ έβγαλε εκτός μάχης.
Μετά από αυτήν την απότομη αλλαγή εδόθη η εντολή το υποκείμενο της πρότασης να αντικειμενοποιηθεί.
Αταραξία και περιπάλαξις....
Ευδαιμονία δυο κατηγοριών σε μία, όπως μία μυρσίνη σ' ένα στεφάνι δάφνης.
Η δική μου άποψη περί εσοχής στη μέση του Ζάν ένα λουρί, που μέσω του τρίβηλου ανοίγματος του έκανε ν' αποσυρθεί. Η επαναφορά ενός υπνωτισμένου στη ζωή. Ανέγνωσα την αλήθεια που του υπεξαίρεσα.
Τεκμαίρομαι ότι η αλήθεια είναι για όλους τους άλλους ένα κτήμα ες αεί.
Δεν θ' αποφανθώ αν η Ιωάννα της Λωραίνης άκουγε αμβρόσιες φωνές ή τον εαυτό της ή ότι η Φύσις επιτάσσει. Φίλος είμαι της ύλης Όχι της Υπατίας... Μάταιο είναι κάτι που δεν είσαι να υποκριθείς.
Το οξυγόνο γίνεται νερό, όταν συνενώνεται με το υδρογόνο.
Κάθε φαρέτρα ανθρώπινη είναι μία ουσία ετερογενής που περιέχει έναν κωδικό αριθμών που πρέπει ν' απομνημονευθεί, ώστε το θησαυρό του άλλου να κλέψεις στη πρέπουσα στιγμή. Για την πιο επωφελή ένωση ή εκείνη με τα λιγότερα αποτελέσματα ως αρνητική ο σωστός συνδυασμός πρέπει από εσένα να αναρριχηθεί.
Ένας χοίρος είμαι που του αρέσει στο βούρκο της. ακολασίας να γλιστρά.
Πιστεύω ότι τους φίλους σου πρέπει να ευεργετείς και τους εχθρούς σου ως κομπολόϊ να επιστρέφεις. Για τις αρετές μου δεν έχω καμία αμφιβολία αλλά δεν επιζητώ σε στάση να είναι κάνεις να συκοφαντεί την παντοδυναμία μου...
Ένα χελιδόνι μου ψιθύριζε στο αφτί ότι στο Λονδίνο εθεάθης με τη δικιά μου Ιουλιέτα. Νόμιζα ότι υπήρξα κάποτε Πάτροκλος δικός σου...
Όποιος παριστάνει τον Πάρη με την Ελένη μου θα γίνω Μενέλαος του: (α) γιατί δεν είναι μόνον δικός μου, (β) γιατί όσοι την καταπατούνε είναι Τρώες.
Ζερεμί δεν απειλώ ποτέ κανέναν ώστε προβάδισμα να μην έχει στις ευχές και στις πράξεις μου ουδείς. Η ουρά του σκορπιού μου χωρίς προειδοποιήσεις φθάνει Εις το χώμα και με την Λευκοθόη που θα φορώ, όλες τις πόρτες θα σπάσω για να σε βρω. Αν τη ξαναδείς από το Διαβολικό μου Πρωτείο δε θα σου δώσω ελευθερία αμαρτιών.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 30

Damien Adaleux προς Georges Labrouille 1-10- 1997, Παρίσι

Αγαπητέ Ζώρζ,

Επεφύλασσον χθες μία καλλίμορφη εσπερινή έκπληξη στους χιτώνες μου που δεν έλεγαν να αποκολληθούνε: από τα χαρτιά που έρριπταν στο τραπέζι για λόγους αρμονίας με την μάστιγα προ δεκαετιών της αμερικάνικης τοκογλυφίας.
Για μία παροδική αγοραπωλησία με ένα πρακτορείο μοντέλων ήλθα σε συμφωνία: «Ανατολική Ευρώπη προ των πυλών» η τιτλοφορία.

Πάντοτε έβλεπα τα σώματα των άλλων ως σερβίτσια, στα οποία ικανοποιείς κάθε ηδονή γαστριμαργίας. Δεν είναι ανωφελές να εκμεταλλεύεσαι των άλλων την αδιαθεσία. Η αποσυντιθέμενη μας ψυχή και τα παραφθαρμένα μας φιλικά γούστα γίνονται ένα βέλος στα των κοριτσόπουλων απίδια.
Από τη μαριχουάνα επιδικασμένες στην ανορεξία ώστε στο μέγιστο αριθμό πελατών να υποκύπτουν με ευσυνειδησία. Πολλές εξ' αυτών σε φραουλένιου σκόρδου ταινίες τον πυρσό των Ολυμπιακών κρατούνε.
Η καμπάνα χτύπησε και από την εκκλησία εξήλθε ένα μικροκαμωμένο, αποστεωμένο, αγύμναστο, μελανό κορίτσι... Ως πρόγευμα της εδόθη μία ένεση ηρωίνης. Εμείς θα ήμασταν το κεφαλαίο γεύμα: η τριανδρία που απαρτίσθηκε μετά του Ιουλίου τη δολοφονία.
Στο πρόσωπο της έβλεπες το φόβο του απροσδιόριστου. Την Αγία Σοφία θ' άνοιγε στους στρατηλάτες του Μωάμεθ...
Φαίνεται πως ήξερε ότι στην Αχερουσία Λίμνη αν την είχαμε στείλει, δεν θα ήτανε αναζητούμενη. Δεν είχε ουδένα απόκτημα, όνομα, ταυτότητα... 'Αλλος ένας μετανάστης που εισήλθε παράνομα στη χώρα. Μία μπεκάτσα τραυματισμένη κι εγώ ο ατιμωρητί οργίλος κυνηγός, ο υιός του πλουτοκράτη για τις ξεναγήσεις στο παλάτι
της βασίλισσας Χριστίνας, της Λουσύ και του Ζερεμί.
Τη διέταξα τα ενδύματα της ν' αποτινάξει. 'Ασκοπο στου κρεμμυδιού τον πυρήνα κανείς να φθάσει. Ξάπλωσε με πρόχειρο κατάλυμα στο κέντρο του σαλονιού ένα πάπλωμα.
Ο Ζαν ανίχνευε στις ρώγες της το μητρικό γάλα να καρπωθεί, που από την υπερδιέγερση μία αντιλόπη έχει όταν μες στη ζούγκλα την ύαινα αντιληφθεί. Ο τρόπος χειραγώγησης ομοίαζε με την Ανακάλυψη της Αμερικής. Ο πατέρας του εστάθη σαν τον Δία και τον ανέθρεψε στην κεφαλή. Από του λυχναριού το τζίνι άλλη μία ευχή πραγματική.
Όπως και εκείνος, έτσι κι εγώ πιστοί στου πνεύματος την επικυριαρχία.
Ο Τόνυ κι εγώ γλείφαμε τα χείλη της, που του εγκεφάλου είχανε παραμορφωθεί σαν κύτταρα καρκινικά.
Πρέπει να είναι άπολις ένας γλύπτης. Έπρεπε η αλήθεια ν' αναπαρασταθεί όσο γίνεται με τη γλώσσα μας, πιο πιστά ως σμίλη ώστε η ιδέα της Ηδονής να μορφοποιηθεί.
Η εσοχή της Βαβέλ των γλωσσών είχε γίνει και ζητούσε διαδοχικώς από τη σκαπάνη μας το αλφάβητο, το λατινικό, το αγγλικό, το γαλλικό, το ρώσικο και το ρουνικό ή και τη προπαίδεια πότε ανάποδη και πότε ορθολογική.
Ευρεσιτεχνία αριστοκρατική από γονεϊκή διδακτική. Τέκνα της Υψηλής Κοινωνίας... Χρήση εξάλλου η γλώσσα έχει πάντοτε της ποικιλίας. Από τη τεχνοτροπία σου θα εξαρτηθεί αν ακολουθήσεις την ιστορικοσυγκριτική, τη παραδοσιακή, την δομιστική ή την γενετική μετασχηματιστική γραμματική. Τα μαθήματα της γλώσσας είναι τα πλέον σημαίνοντα ώστε να μην θεωρηθείς ότι από τον αναλφαβητισμό του έρωτα νοσείς. Δεν αρκεί πια κάποιον να ποθείς. Η γλώσσα την ερμηνεία της θα τροποποιεί ανάλογα από το τι θα περιβληθεί με ποια λέξη, μόρφημα, φώνημα θα επενδυθεί σε όλες τις προεκτάσεις. Η σωστή άρθρωση κι εκφορά επουσιώδη ρόλο μπορεί να παίξει όπως το ύφος το ειρωνικό, το δικανικό, το επιδεικτικό ή το ρητορικό στους τροχούς του Πέλοπα της αμάξης. Εντέλει οι

άνθρωποι ομιλούνε μία γλώσσα που μασκαρεύεται στις άπειρες διαβαθμίσεις του καθρέπτη: «Το συμφέρον πατήρ πάντων».
Επιζητούσαμε το σημείον του λεκτικού μας βομβαρδισμού στης Αφροδίτης τα όρη ν'
ανατιναχθεί. Ανάλαφροι χείμαρροι, επισκέπτες της γλώσσας μας που ενώθηκαν σε μια στιγμή...
Ο κοινός σκοπός μπορεί να συνενώσει και τους άσπονδους εχθρούς από το παρελθόν... Πολλώ δε μάλλον φίλους...
Δε φορούσε κόκκινο σκουφί αποπροσανατολισμένη στον Αμαζόνιο με κορόνα το φεγγάρι. Κάτι άλλο ήτανε διπλό και στο δάσος έπρεπε να επικαλυφθεί, στον οίκο της
γιαγιάς του να είναι αποδεκτή, πριν από τον κακό λύκο κατασπαραχθεί...
Δε μου είναι αρεστός του θηράματος ο ρόλος αλλά προκρίνω πάντα του Ωρίωνος.
Σε μία εξωγήινη άμορφη μάζα αύρας ηδονών είχε εκδοθεί και αυτό της επέφερε αποκλίνοντος ερωτισμού απωθημένες τάσεις.
Ο Τόνυ εισήλθε από το νάρθηκα στο περίκεντρο οικοδόμημα της που είχε τη μορφή τρίκλιτης βασιλικής και εγώ από κάποιο τοξωτό παράθυρο ως κλεπταποδόχος αφανής.
«Νενίκηκά σε Σολομών» κραύγαζε προς το αίθριο ο Ζάν, ατενίζοντας από τον τρούλο μια κρήνη στην οποία ήτανε χαραγμένη η επιγραφή: «ΝΙΨΟΝ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑ ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ». Τέσσερις μεγάλοι πεσσοί στήριζαν τούτο το οικοδόμημα που συνοδευότανε ανά δύο με τα χέρια μας τόξα και κιονοστοιχίες τα οστά μας. Ημικυκλικές κόγχες τα γαϊδουρινά πισινά μας. Πλάγια κλίτη οι αόρατοι νεκροί θεατές και σύνθημα τα τεταρτοσφαίρια που μετέφεραν ένα μέρος των ωθήσεων του τρούλου στους δευτερεύοντες πεσσούς εξωτερικής τοιχοποιίας.
Τα δάκτυλα των τριών μας γίνονταν ενίοτε νευρώσεις του τρούλου, ώστε σαράντα ιδεών παράθυρα στο εσωτερικό του ναού να διαχέουνε άπλετο φως, για να προβάλλεται η ορθομαρμάρωσή του. Οι κίονες πλήρεις υγρασίας. Τα ψηφιδωτά ξεκολλημένα λόγω αρχαιοκαπηλίας. Κλάσματα γυαλιού στα παράθυρα του τρούλου. Στην Αγία Τράπεζα νήριθμοι ιερείς συλλειτουργούσανε από παντοειδή δόγματα. Ένας θρησκευτικός σεξουαλικός συγκρητισμός.
Στη περαστική ζωή ήμασταν τρεις Ιωαννίτες ιππότες εμείς κι όποια θηλυκή αύρα ποθούσαμε στο δρόμο από την Απελευθερωθείσα Ιερουσαλήμ ανενδοίαστα τη σφυρηλατούσαμε.
Η Τύχη και σ' αυτή τη ζωή ως φως αληθινό, σε φθορά προοδευτική, ταγός νομίζοντας ότι ο ένας κίονας θα κατρακυλήσει και θα πέσει πάνω στον άλλον.
Οι σεισμοί ανεπανόρθωτες ζημιές προξένησαν στο Κτήριο της Ελαίας κι οι κίονες που μας ανήκαν πότε δεξιόστροφη πορεία ή κυκλική ακολουθούσαν και σπανιότατα σε βουστροφηδόν κινούνταν...
Ένα μεσαιωνικό χριστιανικό άσμα έπαιζε η μικρή Ρουμάνα με του Ζαν τη φυσαρμόνικα στο στόμα, αν και την ωδή των Νιμπελούνγκεν θα προτιμούσα.
Η Ιζόλδη μίλια μακριά κι εγώ ως Τριστάνος σ' ένα χλωμό σαν τα εσπεριδοειδή, ασυνταίριαστο κορμί έβρισκα παραμύθια. Το κίτρινο χάνεται πάντα δίπλα στη πίσα της ασφάλτου.
Τη πεδιάδα της πλάνης της ράντιζα με μύρο για να την αγιάσω και να αυτοαγιασθώ.
Τώρα θα έπαιζε διπλό παιχνίδι.

Ένα σκοινί παρατημένο στο χώμα. Της έδεσα μ' αυτό πισθάγκωνα τα χέρια.
Αντιστάθηκε αλλά οι φίλοι μου αποδείχθηκαν ότι είναι οι Βαράγγοι μου στο έργον το νεκρονομικόν μου.
Ο ιδρώτας της από Τροπικός του Καρκίνου έγινε Ανταρκτικός. Έβλεπες στα μάτια της έναν αμνό που ήθελε να πνεύσει πριν πεθάνει εκλιπαρώντας για την ποθεινή του κυβερνήτη χάρη. Ήξερε όμως εκ των προτέρων ότι αυτό το παιχνίδι ήτανε ζωής και θανάτου ρουλέτα.
Απαιτούσε να θυσιασθεί το γαλανό μας αίμα, αυτή η πρόστυχη Ιφιγένεια κρήνη του θεϊκού θανάτου.
Ένα τσιγάρο άναψα όσο ο Τόνυ κι ο Ζαν συνέχιζαν την αναπλήρωσή τους και το έσβησα στο τατουάζ της ξέπνοης της λεκάνης κι αυτή ως λυθρίνι άρχιζε να σπαρταρά.
Παρόλα αυτά ο Ζαν τη κέρασε κρέμα παγωτό κι εκείνη μονομιάς το κατάπιε, αφήνοντας ανέπαφο το κερασάκι. Ο Τόνυ απεχώρησε όπως η άμμος από το κύμα της θαλάσσης.
Την έπνιξα σαν την Δεισδαιμόνα με ένα αφιλόξενο σκοινί. Υπομονετικά εδέχθη το μαρτύριο της δίχως δραματισμούς ή οίκτο. Αξιοπρεπής Αυστριακή Βασίλισσα εχάθη για να μου υπενθυμίζει ότι τη Λουσύ μου δεν φθάνει.
Μαγνητοσκοπούσα πάντοτε τα χειρότερα μου πάθη... Χρυσούν μετάλλιο στου καλού
τη σκοποβολή. Τα χάλκινα είναι για τους άλλους.
Το κορμί της τώρα πια ασάλευτο όπως κι η ψυχή της. Γιατί να έχεις σώματος δέρμα όταν έχεις απωλέσει τη ψυχή σου; Μ' έναν αδάμαντα υπογλώσσιο το αληθές νόημα κατανόησε της ζωής. Με παπική βούλα προσυπέγραψα την επιταγή μου κι οι δύο τους μετέφεραν τη σωρό της σε μια σακούλα από σκουπίδια στο τετράτροχο του Τόνυ και το έθαψαν σ' ένα μέρος έξω από το Παρίσι με το νέο φεγγάρι.
Εμείς τα νεόπλουτα αστικά παιδιά όσο φριχτά εγκλήματα κι αν πράξουμε έχουμε τις κατάλληλες τηλεφωνικές διασυνδέσεις, ώστε κανείς δε μπορεί να μας διαφεντέψει, γιατί οι νόμοι είναι διαπλασμένοι από τους θεούς για να χαλιναγωγούνε τους θανόντες. Η Αράχνη της Δικαιοσύνης το δηλητήριο της ρίχνει στους γόνους των πτωχών ενώ στους ιστούς της τους συλλαμβάνει.
Τα εισιτήρια είναι για τους άλλους.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 40

Damien Adaleux προς Lucy Sanguin 30-10-1997, Παρίσι

Αγαπητή Λουσύ,

Σ' αυτή την επιστολή σου επισυνάπτω σε κασέτα ένα μονόπρακτο αλληλοκατανόησης, που απαθανατίσθηκε στην Αίθουσα με τους καθρέπτες από κάμερα απατηλή μεταξύ εμού και του Ζερεμί.
Αυτή είναι η μαϊμού που από κλαδί σε κλαδί πηδούσε για να εκφύγει των κτύπων της

καρδιάς μου.
Είναι αμφίβιος στα ίδια αστέρια που είμαι κι εγώ. Φρόντισε να του στείλεις σε δίδυμο αδελφό την εικόνα του αμφιβληστροειδή του, για να του υπογραμμίσεις ότι ο αυθεντικός του φίλος είμαι εγώ. Με το να γίνει φίλος σου δεν θα του αγοράσεις κανένα αγρό.
Με την ιδέα παραλογίζομαι ότι σε αγγίζει άλλος άνδρας από μένα.
Αν δεν μου καταθέσεις στα χέρια το ύδωρ και τη γη, θα σου διαλύσω τη ζωή.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 41

Lucy Sanguin προς Damien Adaleux 4-11-1997,Παρίσι

Αγαπητέ, Νταμιέν,

Στην επιστολή αυτή ένα κουτί αγάπης θα βρεις όχι από ύδατα και γη.
Τα κόπρανα και τα ούρα μου σου στέλνω να τα αγιάσεις. Μόνο αυτά τα δύο μπορούνε να σε διακοσμηθούνε και τίποτε πιο πάνω.
Σου γνωστοποιώ ότι το παιδί σου εγκυμονώ, ώστε τις ευθύνες σου ν' αναλάβεις.
Ειδεμή στου λεμονοδάσους σου τις εφημερίδες θα αιτιολογηθώ, γιατί δεν πήρες επιφυλάξεις.
Επικεφαλίδα: «Του πρωθυπουργού ο υϊός άωρη μαθήτρια με τον σπόρο του έχει μαράνει».
Να μου πεις απαιτώ τι θα πρέπει να διαπράξω.

Εις το επανιδείν.

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 42

Damien Adaleux προς Lucy Sanguin 8-11-1997, Παρίσι

Αγαπητή Λουσύ,

Αθώο σαρκοβόρο νυκτολούλουδο δε σε βιάσαμε κιόλας. Γητεύτηκες από τους γραμμωτούς μύες της κοιλιάς μου (που μόνον οι μαίανδροι προσφέρουνε στα αγγεία), του ελατού μου το ύψος και το πάχος που πιο πολύ με τη στερεή εικόνα του παλμικού φωτός σου γιγάντωνε το εμπειροπόλεμο και απαράμιλλο κάλλος.
«Νάρκισσο» συχνά στα καλέσματα σου με καλούσες. Ακόμη περιμένω να με απαγάγει ο Πάρης ώστε στου Ιλίου τα τείχη να με εκτινάξει.
Το τέκνον τούτο το παραγνωρίζω. Να κάνεις την έκτρωση που η μήτρα σου δεν έκανε σε σένα. Πολύ περισσότερο σαν έμαθα ότι τον έσχατο καιρό, ένας Ταύρος σε πήρε εις τη πλάτη και σε ξενάγησε στη χώρα της ευαρέσκειας σου.
Σε οικτίρω και δε θέλω να σε ξαναδώ. Είσαι ένα βάρος από αμίαντο που θέλω να το συντονίσω με το βυθό της Μάγχης.
Τις φλέβες σου ν' αποκόψεις κι έναν αγαθό να βρεις να σου το ομολογήσει, εσύ που

από ψυχιατρικό Ίδρυμα μεταφέρεσαι στον ψυχολόγο. Σχιζοειδές το παιδί θα βγει, όπως εσύ...
Μάθε πως ο πατέρας σου σε Νηρηίδα ενδύεται κάθε βράδυ. Μπορεί να μου παραχώρησε κινητή κι ακίνητη περιουσία για να σε λυπηθώ, μα δεν θα του χαρισθώ.
Νύκτωρ ενός έτους μεταφυσικού στη λιμουζίνα μου έτυχε με το πιάτο μου να τον φιλεύσω. Το ρυτιδιασμένο του κορμί με τους μύες που σαν μπαλόνια είχανε ξεφουσκώσει, μια ασυνέχεια κλαυσίγελου θα μπορούσε να προδώσει. Η υπέρτατη γελοιοποίηση της γεροντικής ηλικίας. Φιλοφρόνηση και αποστροφή.
Λέγεται πως αποπνέουνε οι πρεσβύτες τον σεβασμό. Εγώ ισχυρίζομαι πως αυτό δεν είναι ένα αξίωμα ακαδημαϊκό που κατακτιέται λόγω ηλικίας. Με αυτόν γεννήθηκες και με αυτόν αργοπεθαίνεις.
Παρακαλούσε όπως οι ανεμώνες στη γλάστρα, των σφριγηλών κορμιών μας τη δροσιά με αντιδόση χωράφια αρκετά στην επαρχία.
Την απόφαση σου λάβε πως ο γάμος αποκλείεται από των Απεννίνων την οροσειρά. Ευπρόσιτα τα παράγωγα του εις τον πληθυντικό αριθμό.

Εις το επανιδείν.

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 45

Lucy Sanguin προς Marie Clermont 17-11-1997, Παρίσι

Αγαπητή Μαρί,

Δεν είναι τόσο εύκολο στον Νταμιέν να βάλεις χαλινάρι.
Τα προηγούμενα γράμματα μου περί αυτοχειρίας δεν τον ευσυγκίνησαν επουδενί.
Θα σου αποκαλυφθεί και το μυστικό που μόνο ο Νταμιέν αναγνωρίζει: ο εξάδελφος μου σαν ήμουνα εννέα ετών ως Ακταίωνας διέπραξε στο ναό της Αρτέμιδος ιεροσυλία.
Ευτυχώς ο πατέρας μου καθεύδει τόσο γι' αυτό όσο και το μωρό.
Θ' ακολουθήσω τη μέθοδο του Κρόνου στη κοιλιά της Ρέας. Ο Νταμιέν θα δώσει το ρευστό κι η μητέρα μου το νηπιοκτονικό κέντρο το σωστό.
Η κοινωνία τί θ' αγορεύσει; Πώς στον 'Αδη που ζω θα επιπλεύσω;
Ο πατέρας μου είναι το Στρατού ο Αρχηγός. Αν του γνωστοποιηθεί το γεγονός σαράντα ημέρες θα «φυλακισθώ» τουτέστιν προσκλητήριο βραδινό, πρωινό, μεσημβρινό χωρίς άδεια εξόδου στο δωμάτιο περιφραγμένη. Που να ήξερε ο πτωχός τω πνεύματι επίγειος θεός μου, ότι όσα εσώρουχα κάθε ινδικτίωνα αναγράφει, τόσα αποφοιτήρια ο καθείς από τους εραστές μου λαμβάνει.
Ο Νταμιέν ήτανε επάξιος του Νιζίνσκι στο κρεβάτι και χρυσός Ολυμπιονίκης σε κάθε λογής άθλημα που μπορεί ο νους σου να βάλει: πετοσφαίριση στην ιππασία, άλμα εις μήκος στη πεταλούδα, στην αντισφαίριση αρσιβαρίστας...
Η μετόπη του από ζαχαρότευτλο και κώνειο συγχρόνως από τον πάγο επικοσμημένη. Με κολάκευαν τα μάτια του Κινέζου και στης Ολοκληρωμένης Λειτουργίας τη Δωρεά οι συσπάσεις. Το σώμα που με ανέπλαθε η Βελανιδιά του Ασβεστολιθικού και Γρανιτένιου Αγνωστικισμού μου...

Κάθε φορά που ήτανε καταπιεσμένος στη Γωνία με απειλούσε πως θ' αποκάλυπτε στον Κριτή μου ότι ήμουνα Ασπασία πολυτελείας.
Ο Νταμιέν ο Ψιττακός του Ελικώνα και της Πηγής της Κρυσταλλειας στη Νέα Ρώμη, θα γίνει ο Αναδημιουργος του Κήπου των Γήινων Ηδονών αφού θα κάνει σπουδή σχεδίων χρωματικών σε κάποια Σχολή Καλών Τεχνών.
Επιμένει να διαχωρίσουμε τις γλώσσες μας τον τελευταίο καιρό. Έχουμε εντούτοις κοινό κώδικα ιδεών.
Ακόμη και οι μητέρες μας συμφοιτήτριες ήτανε στη Σορβόννη.
Είμαι ο θηλυκός του αντίδικος κι εκείνος ο δικός μου αρσενικός. Πράττει ότι δε μπορώ εγώ και της έκλειψης τον στρατιωτικό βαδισμό θ' απομιμηθώ. Είμαστε το δικέφαλο τετράποδο το αρχετυπικό. Ευτυχώς που διαχωρίσθηκε το ενεργητικό από το παθητικό κι απολαμβάνουμε στην ίδια αναλογία το θερμό και το ψυχρό, το υγιές και νοσηρό, το καλό και το κακό...
Έτσι επωάζεται η πιθανότητα να γνωρίσεις κάποιες πλευρές από το ίδιο όν.
Πιστεύω ότι αντάξιος θα φανεί του ονόματος του δικού του Πατρός. Μέχρι και την ύστατη του πνοή... Ανέγγιχτος γι' αυτό τον λόγο θα μείνει κι Ευλογητός...
Φαντάζομαι ότι κάπου ο τριαδικός του αριθμός θα πρέπει στη κεφαλή του να είναι υπαρκτός κι από τα έθνη των ανθρώπων να είναι λατρευτός.
Εγώ η Αποθέωση της Ομορφιάς κι όχι των Εβραίων η μοσχαροκεφαλή...
Οι άνδρες μου είναι απεχθείς αλλά όσο είναι εύχρηστοι, τερπνοί κι ευγενικοί μου είναι ανεκτοί. Γίνεται υποστατικό μου καθενός ανδρός η οσμή κι ανακλητή, όταν η ματιά μου τα φαινόμενα αποστερηθεί, είτε γιατί το χρυσάνθεμο στα βάζα θ' απαρνηθεί, είτε γιατί ως μέλιττα πρέπει να έχει των άριστων ανθών την αντιπαραβολή. Κάθε σπέρμα ιεροφαντικής διαφέρει εις την μαγειρική.
Η τύχη μου από κανέναν άνδρα δεν έχει ακόμη διαπραχθεί, ίσως γιατί ο ρόλος της από εμένα έχει εκμηδενισθεί. Είναι μαθηματικώς βέβαιον ότι τον άνδρα των ελπίδων μου θα βρω, ώστε να τον περιτυλίξω δέμα άρδην στης σημαίας μου τον ιστό.
Κι όταν τον καταβροχθίσω ατόφιο σουγιλίτη, θα καταπιώ υδροχλωρικό οξύ ώστε μετά από τριήμερο θανατικό, σαν τον Ιωνά θα τον εκβράσω από το στομάχι για να έχει την επίγνωση, αν δεν είχαμε αγκαλιασθεί πόσο θα ήτανε πιο τυχερός. Το ραβδί της δυστυχίας τους κρατώ χωρίς ουδένα παράσημο φυλετισμό. Έχω γνωρίσει τα θησαυροφυλάκια των εθνών ως πανδοκεύτρια ερωτικών εμπειριών. Μου αρέσει να τους κινηματογραφώ, όταν τα παιδιά τους στην αγχόνη την ανυπόγραφη υιοθετώ. Θα παραλλήλιζα τον πατέρα μου με τον Λώτ που όλα τα καπρίτσια μου ικανοποιεί μεσούσης της νυκτός και σαν κύκνος εισέρχεται μέσα μου τη Λήδα να υποκριθώ, γιατί ελπίζει να γεννηθούνε οι Διόσκουροι κι η Ελένη. Κάθε βράδυ που ένα ραβασάκι κτυπά του παραθύρου μου το τζάμι, θέλω του Γύγη το δακτυλίδι από τη συντροφιά μου να κρεμώ, ώστε στις σκιές του παρελθόντος αόρατη στα χείλη να μεταποιηθώ. Τις πάνινες κούκλες μου με τις βελόνες μου τρυπώ, φαντάζοντας τον Κάνδαυλη ότι κατανικώ κι από τη προσβολή που μου έγινε τον πυρπολώ.

Εις το επανιδείν.

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 50

Damien Adaleux προς Lucy Sanguin 6-1-1998,Παρίσι

Αγαπητή Λουσύ,

Επειδή έχω Σαρακηνό δεξί αυτί δεν σημαίνει ότι είμαι ο Οράτιος Νέλσον, ούτε ότι έχω ημισέληνο στη κεφάλη κι είναι κουρσάρικο το αριστερό μου αφτί.
Είμαι ένα αμφίβιο ερπετό ώστε ακόμη να μπορώ και στον Αρμαγεδώνα να διασωθώ,
τρεφόμενος από τα ψοφίμια των δασών. Είναι ο Γουάλας των λεγεωνάριων τυχοδιωκτών, αφού σε τίποτε δεν σταματώ, ούτε καν στον Αννίβα τον Καρχηδόνιο στρατηγό.
Όταν σχετίζεσαι με κάποιον στην αφάνεια, εντρυφώ μέχρι να χωρίσεις από τους μνηστήρες σου οριστικώς με το νόσημα σου το ισχαιμικό. Πηνελόπη άμοιρη στης τελικής σου εκλογής το υφαντό!
Στην ίδια την Αμάλθεια για άλλη μία φορά θα χειραφετηθώ, αφού το καπέλο μου μέσα από τα χέρια μου εδώ και καιρό με ρώμη συγκρατώ.
Είναι κανόνας της φύσης να καταλήξεις όπως ο Συμεών ο Στυλίτης.
Σαν την Κασσάνδρα από τον χαρακτήρα της αριστερής σου παλάμης, για το μέλλον σου θ' αποφανθώ. Τώρα όμως θα σου γράψω για το παρελθόν.
Κρεμασμένο βρήκαν οι γονείς του τον Ζερεμί με μια θηλεία στη πολύφωτη συκιά του δωματίου του. Από το παράθυρο του στα κρυφά εισήλθαμε εγώ και δύο άλλοι ως συνεργοί. Στου ναρκωτικού είχε παραδοθεί την αγκαλιά και για να επινοήσει του Προμηθέα, τον αδρανοποιήσαμε με χλωροφόρμιο αναισθητικό. Ένα λουρί στη κεφαλή και μέσω του πολύφωτου είχε στραγγαλισθεί.
Ιδού ο Νεωτεριστής Ιούδας...
Αλήθεια είσαι σίγουρη ότι αιτία θανάτου του Ιούδα ήταν η αυτοκτονία; Ο τάλας!
Νόμιζε ότι θα του χαρισθώ γιατί πάστα ζαχαρωτή σωστή σοκολατίνα ήτανε για πάντα. Προσέκρουσε στους υπολογισμούς του και σα Τιτανικός βούλιαξε σε στάδια δύο.
Στο παρατηρητήριο του δεν είδε μένα από τους ναύτες του ουδείς. Ο υπολογισμός των κινήσεων μου με των δακτύλων του ρολογιού να παρομοιασθεί μπορεί...
Ελήλυθεν το Πλήρωμα του Κρόνου Λουσύ. Ένα από κόκκινο αχάτη χαλί του έστρωσε ο Βεελζεβούλης.,. Μην ανησυχείς...Κάποια ημέρα θα τον διαδεχθώ κι εγώ...Έχουμε καιρό ως την Δευτέρα Παρουσία...Εξάλλου μάτια που δε βλέπονται γρήγορα λησμονιούνται...
Προσδοκώ να σου φιλοδώρησε αυτή η αποκάλυψη στη ψυχή σου μια σχισμή.
Ξέρω ότι την εξομολόγηση μου μ' ένα φίμωτρο θ' ανιστορείς...Πρόσεξε μήπως το γοβάκι σου χαθεί κι από τον Λύκο σου παρακρατηθεί... Εκτός κι αν σου παρουσιάζεται ως ένας Καλλίμορφος Πρίγκιψ κάθε φορά που τα μαλλιά του αναδεύεις.
Ξέρω για τον βίο σου και την οικογένεια σου πολλά μυστικά...
Για παράδειγμα ο αδελφός σου ήλθε σήμερα το πρωί, μία φωτογραφία σου να μου καταδώσει που είχε στη Χώρα των Βάσκων κάποιος εκτυπώσει.
Α! Την Χώρα των Βάσκων δεν μπορείς να ενθυμηθείς; Για ν' ακούσει τις ειδήσεις σου όλη η Γαλλία, λέω να βάλω στο ραδιόφωνο σου κοινή μπαταρία.
Για όποιον δεν το ξέρει θα το θέσω πιο κομψά: είναι σύλλογος επιδιδόμενος σε

αρμοδιότητες εξωστρεφείς κι ομαδικές.
Ο αδελφός σου είχε την ευγενή καλωσύνη το συντομότερο δυνατόν να μ' ενημερώσει για το ολίσθημα σου το νηπιώδες, σαν το ανίχνευσε στη τσάντα του ηλεκτρονικού μυαλού σου...
Τον Εφιάλτη πολλοί εμίσησαν, τη φωτογραφία που μου παρέδωσε από τους φίλους μου ουδείς!
Ευκρινές αρχαϊκό σύμπλεγμα...Εσύ και το V των αγοριών σε στάσεις θωμασμού.
Ποιός είπε ότι στη γλώσσα δεν είναι εκπεφρασμένες ανόμοιες εικόνες;
Το σώμα σου ένας χωματόδρομος δίχως λακκούβες. Το σύμβολο της νίκης σχημάτιζες στο στόμα σου κι άλλες τρεις στη περίμετρο σου.
Ο Πιέρ σου έκανε όχι μόνον επίδειξη του κεντριού του για τις φωνές και τις πιέσεις που του εξασκούσες, χάριν των εξετάσεων του Λυκείου, αλλά και γιατί η απέθαντή μου μορφή από σένα είναι πιο θελκτική. Ομολογώ ότι είμαι στη κολακεία ευάλωτος.
Πάτησε προσφάτως τον αριθμό δεκατρία. Μετανοώ που δε σε γνώρισα στην ίδια ηλικία.
Ο αδελφούλης σου έχασε της Εφηβείας σου τον Απρίλη. Τα θυσανωτά μαλλιά σου, τα ψιμύθια σου που θυμίζανε του Σοφοκλή τραγωδία, τον βραχώδη θρηνωδικό κραδασμό σου που την πριμούλα μαραζώνει...
Στα τέσσερα τον διέταξα σαν πάνθηρας να πέσει και σαν κοάλα που είναι να υπακούσει στη στοργή της μητρός του.
Εζύμωσα σε χάρακα το καμπυλοειδές του ραβδάκι. Με το στόμα σα ζωγράφος δίδασκα, με τα χέρια σπασμένα στο πηγάδι του και την ακολουθία των χειλικών γραμμάτων του. Ένα γάντι Γαληνού στον χάρακα μου τύλιξα, την επιδημία του παιδιού να διαγνώσω. Έτρεμα στην ιδέα ότι τούτο της εργατικής Πρωτομαγιάς πηγάδι προικοδοτούσε ψύλλους στους αρουραίους από την Βεγγάλη. Όταν όμως συνουσιασθείς με τον χείριστο σου φόβο αρχίζεις βαθμιαίως να τον προσπερνάς. Ο μαυροπίνακας του ήθους του μικρότερος ήτανε του αναμενόμενου όσο το δάκτυλο μου έκανε κύκλους με τη κιμωλία.
Το άλλο μου χέρι τα σφύζοντα, από πνοή βατόμουρα του τα ατροφικά υφάρπαξε, ώστε στο ξυλαράκι του που επέπλεε στον ωκεανό να καταλήξω και τη ζωή που του είχανε κάνει εκπτώσεις περαιτέρω να επιμηκύνω. Μόνον ένας Σαμάνος ή θεός θα μπορούσε με αυτοματισμού κινήσεις να το πετύχει.
Αποφάσισα στα δόντια μου ως μαχαίρι να το λάβω, στον Μέλανα Δρυμό ειδικός απεσταλμένος πεζοναύτης. Το «Dies Irae» στο φλάουτο έπαιξα και στο διάταγμα της Νάντης ανάκληση είχα υπογράψει.
Μίμηση για τις νεώτερες γενεές κι υπόμνηση για επινόηση της προσωπικής μου μυθολογίας. Ο αδελφός σου συνέβαλλε τα μέγιστα στης υστεροφημία μου τη περιουσιακή, μα επέδειξε ασθενική αντοχή με τον υδατοχαράκτη σε συναλλαγή «Deux ex machina» οι ψιάδες μου εφύτρωσαν νοσοκομειακά άνθη στο ξυλαράκι και στο γρασίδι της αμαρτίας μου ήλθε το σημάδι.
Στον κανιβαλισμό του εαυτού του επεδόθη και με τη ψυχή του ως οπλοπολυβόλο τα δάπεδο καθάρισε, όπως πράττει μια γαλή κάθε φορά που το αμάρτημα το προπατορικό συναισθανθεί.
Ο έρως προς τα παιδιά είναι θείος. Αντίληψη των Αρχαίων Ελλήνων όχι δική μου.
Του Παντοκράτορα Χριστού τη γαμική τελετή ένας δίχως σημαδούρα Νεοέλληνας

πιστός, της λαγνείας ιδρύοντας τη Νέα Εκκλησία. Ο πρώτος στη κατακόμβη οπαδός μου ο αδελφός σου.
Κάθε θρησκεία όμως απαιτεί αγίους και μαρτύρια. Ο αδελφούλης σου στα σφριγηλά
του μάγουλα αισθάνθηκε χαστούκια και στο σφικτοδεμένο στόμα του ο πύραυλος γειώθηκε της πήξης. Στης Χαραυγής τις φράουλες έβγαλε το παγωτό μου στην επιφάνεια του. Με όλες αυτές τις πρωτεΐνες θα ήτανε πιο θρεπτικό. Σα βδέλλα όμως σε κάθε του πτυχή σύμπαν το αίμα του απορροφούσε, αν και μετά δυσκολίας τη θέση του συγκρατούσε. Στις όχθες του Αχελώου του έγινα ο ξενηλάτης, όμως τον είχα διαβεί ξανά ελαφρά μεταλλαγμένος κωπηλάτης.
Μεσούντος του μεσημβρινού αναχώρησε αφού είχατε καρβουνιασμένο χοίρο στον φούρνο με γλυκοπατάτες. Τον ναύλωσα με καραμέλες στην ημικιονική του πορεία, επιτάχυνση στα μέτρα του, για να 'λθει η ώρα το κοστούμι που θέλω να του αποδοθεί.
Κάποια στιγμή όλοι στο Δένδρο της Λήθης κεντούμε την παιδική μας ηλικία. Της Εποχής της 'Ανοιξης σήμανε το τέλος και την έναρξη του Θέρους η πρώτη μου φορά στο ανάκλιντρο μου.
Στο πρόσωπο της χαρακώματα και τα ηλιακά πλέγματα στα μαλλιά της τα τεχνητά, με καλούσανε ν' αναδιφήσω το σύμπαν της από την μητέρα μου υπαγορευμένο. Πρόκνη και Φιλομήλα η σχέση τους και εγώ για να ωριμάσω έπρεπε να σαπίσω όχι ως άνθος μα ως μούρο.
Το μαυσωλείο της Galla Placidia είχε γίνει το σπίτι μου, στην ιδεατή Ραβέννα μου από κολλαγόνο ανακαινισμένη. Παίξαμε ανθρωποκυνηγητό και στο τεντωμένο σκοινί, προσπαθούσα τη συναρμόδια οκτάβα να βρω για να μη πέσω και γκρεμοτσακισθώ, Η παλιννόστηση στη προτεραία μου μορφή θα σήμαινε μίαν αέναη
σχολική Κονσιερζερί.
Η αποτυχία για μένα μία λέξη καθόλου νοητή. Τα έμβρυα ήτανε τόσο κοντά στα Τάρταρα, πριν αποχωρισθούνε το λώρο.
Έπρεπε σε αυτές τις μακάβριες σκέψεις να δηλώνω: «Απών»!
Το σώμα της καθόλου διεγερτικό. Έμοιαζε με ξεφουσκωμένη από υπερθέρμανση γέλη.
Η φιλοφρόνηση των δέκα κι οκτώ ετών στης πλάτης μου την εξώθησε, κατεργασία με τα νύχια της ως σύνεργα, αναζητώντας μία πτέρνα αναιμίας, που άλλοθι θα της πρόδιδε στο νεκταρένιο μου κορμί της έλλειψης; αυτοδυναμίας και την επίγνωση της προσγείωσης στη κοινωνία.
Τον Ζερεμί υπερύψωνα στο νου μου σε μία ερωτική μαγειρική από ηρώων καρότα, κεράσια αυτόπτων, θάλασσα επωδών, αβγά γυπαετών, κοτόπουλα κλουβιών επενδυμένη.
Όπου για λίγα κεράσια ακούς, μη περιμένεις κανείς να στα προσφέρει. Με τη πρώτη ευκαιρία αφομοίωσε τα, αφού η Πεδιάδα της Φύσης έχει πλατύ χέρι.
Με τον κανόνα της αφαίρεσης από το πρόσωπο της οι γραμμές σε παραίτηση και οι σφαιρικοί επιστήθιοι αρύβαλλοί της. Με τον κανόνα της πρόσθεσης πευκοβελόνων αναδάσωση στο πηγούνι και στα χείλη.
Όσο για το σημείο της το υπογάστριο διασκέφθηκα ότι δεν ήτανε η 'Ανασσα, αλλά η

ολλανδική κρυψώνα της 'Αννας Φρανκ για έναν πίνακα Αΰκ Βαν. Αυτόν τον είχα ωνητό από τα χέρια Βαρόνων ως έμπορο τέχνης. Κληροδότημα μου το τίποτε.
Η επαφή μου μ' ένα τρίτο σώμα δίχως δακτυλίδι αρραβώνων και όρκων αιωνίων, με απωθούσε σ' ένα αναδιπλούμενον κενό, ελευθέριο και ταλαιπωρημένο.
Υδατογραφίες σ' ένα τόνο νοικιασμένο στον κάμπο των Λωτών, υπομιμνησκόμενο τις εμπειρίες άλλων αναπνοών...
Με όση οξυδέρκεια μπορεί κανείς να αντιστοιχήσει... 'Αλλοι το λένε ενόραση και μερικοί επιβίωσης σταθμό...
Εγώ επαναφορά στην Ιθάκη το αποκαλώ...
Εγώ κι εκείνη δεν είχαμε δεσμίδα κοινή ράβδων. Επιγέννηση κυκεώνα ερωτηματικών, καθώς της μαστίγωνα την εκκλησία της σαν κεραυνός.
Μήπως ήμουνα μητραλοίας και δεν ήθελα να το παραδεχθώ; Μήπως ήθελα να δώσω
χλωροφύλλη σ' ένα άπνοο ομομήτριο βλαστό, για να γίνω Μέγας Μάγιστρος της Σχολής των Ναϊτών; Μήπως υποτίμησα την αξία μου πράττοντας το κακό, μα δεν ήξερα τί και ποιό;
Το αλεξικέραυνο της στην ανυπαρξία με κατέδιδε. Η ορμή δίχως της σκέψης την προδιεργασία στην αδεξιότητα οδηγεί. Το σώμα της ένα βιβλίο ανάστατο σαρανταπέντε ετών κι εγώ της ανάσσας της ο σελιδοδείκτης ο Μηδικός.
Όλη μέρα ο άνδρας της στο γραφείο του Νύμφες των Δασών να θηρεύει και πτώμα από τον κάματο, με το άλαλον ύδωρ για την «αγάπη» στην κλίνη του να καθεύδει.
Εκείνη σαν τους λαθρεπιβάτες παραμελημένη να διαβάζει κάτω από το άγρυπνο βλέμμα των κεριών του Μαρσέλ Προυστ το «Αναζητώντας τον χαμένο καιρό»,προκειμένου την απόκοσμη ομοσύντροφη διάθεση να παρερμηνεύσει.
Για να διανύσει τον χρόνο της σύμπασα τη μέρα θα 'κανε διατριβή με τον ψιμυθιολόγο, της σάουνας το φρουρό ή φροντιστή των νυχιών της.
Μετά από το θρίαμβο μου στη Ναύπακτο μου τόνισε ότι με βοηθό τα κότερα και τις λιμουζίνες, άλκιμους νεαρούς τοξεύει, ενώ ο Ζέφυρος φυσά, η 'Ανοιξη προσμένει και
μέχρι τότε η Χλωρίδα είναι φυλακισμένη. Ο Έρμης με το μαγικό του ραβδί διέλυσε του νου μου την ομίχλη. Ένα υπόδειγμα για τη φυγή. Μόνον οι Χάριτες θα έπρεπε να μ' αγκαλιάζουνε κι εγώ με τη μπογιά μου την ιατρική...
Μετά από όλα αυτά ήμουνα κάποιος άλλος. Ενδέχεται ο Μάγος Μέρλιν.

Εις το επανιδείν.

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 60

Lucy Sanguin προς Marie Clermont 4-3-1998, Παρίσι

Αγαπητή Μαρί,

Στη Σύνοδο της Νίκαιας έλειπαν οι γονείς μου το διήμερο που πέρασε αγνοώντας τον δικό μου Αρειανισμό.
Ήταν η Ευκαιρία εξ' ουρανού στον υιό του Μίθρα, να επιτεθώ. Το χρήμα πάντα κάνει έναν άνδρα στα μάτια μιας γυναίκας πιο δορυφορικό, όπως εξάλλου συμβαίνει το ίδιο με μια τούρτα από ζάχαρη και μούσμουλα απανθισμένη. Πόσοι

γάμοι δεν έγιναν από συμφέρον κι όχι ανιδιοτελή αγάπη; Το ηδονικότερο απ' όλα είναι ότι τη τρικυμία σου κανείς δε μπορεί να ερμηνεύσει, αν στις ορθές διαστάσεις δε φωτογραφηθεί για τη μεγέθυνση στον ευέλπιδα παραλήπτη.
Μου άρεσε από τότε που φοιτούσαμε έφηβοι στη Χριστιανική Σχολή της Καινής Λωραίνης. Στα διαλείμματα ένας Νεοπτόλεμος, προσέγγιζε το θήραμα-Ανδρομάχη ανεπιτυχώς.
Το αποτροπαϊκό μάτι θεωρούσε ευθυτενή υπογραφή στο περιδέραιο μου στη δίχως δεσμεύσεις προικοσύμφωνο μου. Η φωνή του ήτανε αρσενικό με όλη τη σημασία και τις διακυμάνσεις τούτης της λέξης.
Μία φωνή ανεπεξέργαστο Μπάρι που ξέρει τι ζητά κι από ποιον αυτοκινητόδρομο θα το παραλάβει. Οι άνδρες επικεντρώνονται στο Πρώτο Ιερό Βήμα κι όλες της συγκατάβασης το πνεύμα από τον γυναικωνίτη παραχωρούνε.
Στη Σχολή είχε την ανεπιτήδευτη του θηλυκοκατακτητή, φήμη. Όλες αποστραγγίζονταν όπως το αβγόν με το έλαιον εις το τηγάνι. Των κορασίδων Πεταίν ο συμβιβασμός στις δυνάμεις του Τρίτου Ράιχ.
Δύστοκη το έπαιζα όχι γιατί ήμουν, αλλά γιατί αυτό σ' έναν άνδρα ερωτύλο είναι το πρέπον αφροδισιακό. Στους αμήχανους να υποδύεσαι πρέπει τον αληθινό σου εαυτό: τον ευκολοδιάβατο.
Ο Αντουάν εισήλθε από τη πόρτα μου τη νύχτα του Σαββάτου, φορώντας ένα μαύρο παλτό κι είχε στα μάτια του μαύρα τζάμια, ώστε στο εσωτερικό του τι κινείται να μη δύναμαι να δω. Της κουζίνας το τραπέζι επικάλυψε με το δικό του, ως οιωνός για
μια μαύρη τελετή.
Με της κυνέης του τον αποχωρισμό οι Κήρες τη ψυχή μου, θ' άρχιζαν πια να κατατρέχουνε. Τώρα πια το περίγραμμα του ήτανε ορατό.
Χασκογελώντας κάθισε σε μια καρέκλα με τα πόδια του σε στάση χαλαρή, σπουδή για των φοιτητών Εξευγενισμένων Τεχνών ιδανική, αδημονώντας να δει μια ταινία εμπορική ερωτική. Δεν του κατακερμάτισα την πλησμονή.
Σε τέτοιου είδους σκηνές, οι άνδρες γίνονται θεατές και κάνουνε λες από το Κτήνος της Αποκάλυψης είναι υπασπιστές. Ασάλευτοι την ανάσα τους κρατάνε μετά δυσκολίας αναμετρημένοι μ' έναν απροσπέλαστο εχθρό. 'Αλλοι έχουνε το πυροβολικό τους προτεταμένο κι άλλοι απασφαλισμένο. Εξετάσεις γυμνασίων για να διατρέξει κανείς στου ηδονοβλεψία των κερκίδων.
Τηλεορώ ως είθισται των ανδρών τις σύμφυτες αντιδράσεις. Το παντελόνι του νόμιζες ότι σα βόμβα θα σκάσει. Ουδέποτε τα πάρκα της σελήνης μου ήτανε παραδεκτά.
Προκειμένου τη μετατόπιση του άξονα της γης να υποστώ, του έπιασα σα πούπουλο το χέρι και με το πινέλο μου να δώσω το χρίσμα στο αυτί, ώστε στα βεγγαλικά του να είμαι συνοριογραμμωμένη.
Αναίρεσε το βορινό και νότιο ημισφαίριο του μελανοχιτωνά του, σα να ήτανε κορσές
του 18 αιώνος που την ελευθερία του στενάζει και σαν αίλουρος ξάπλωσε με τις καλτσοδέτες και τους κοθόρνους του, στου σαλονιού μου το ντιβάνι.Ξάπλωσα ως Εύα στη στάση των νεκρών μόνον με το κομπινεζόν. Ο Νεόφυτος Αδάμ απότομα σηκώθηκε και προς την κουζίνα πήγε. Δεν μου έδωσε την αίσθηση ότι αυτό ήτανε το τέρμα μιας εκπνεόμενης ιστορίας αλλά κάποιας άλλης η αφετηρία. Ανέκτησα

ραθύμως το εξάρι της ευαισθησίας.
Τουρίστας με ένα ποτήρι σαμπάνια και κερί ηδύ με φράουλες κουτί. Λόγω αδεξιότητας κόντευαν να νυμφευθούν την γη.
Το στόμα μου από την σαμπάνια έγινε βρύση με χορηγία αντιστροφής.
Κατάποση δίχως αναπνοή... Προσπάθησε με την γλώσσα του όλο το οξυγόνο, ν' αποταμιεύσει...
Επειδή ελάχιστα είχε καταφέρει οι ρώγες του στήθους μου έγιναν κερήθρες από μέλι.
Έφθασε στον αφαλό της πόρτας μου ενώ με τρία ενώτια ήτανε ως ημερολόγιο γυαλισμένο, που ανέφερε ότι οι Δελφοί αρματοδρομούνε σ' ένα όλο τρύπες ταγκό όπως η ζωή. Ήθελε με τα δόντια του τον βράχο του Χριστού να ξεσκεπάσει. Αυτό θα 'ταν εφικτό μόνο με τη προσδοκώμενη Ανάσταση μου κι εκείνος ο Λατίνος στρατιώτης ο λαγοκοιμημένος...
Λίγο αιμορράγησα κι όπως η ασπιρίνη τον πονοκέφαλο γλυκαίνει, έτσι και το δικό του μέλι. Μετά την ανομοίωση του αίματος μου ήλθε αυτή της σαρκός μου.
Το κεφάλι του κατέβηκε στην επόμενη στάση λεωφορείου. Κοντοστάθηκε αμήχανος... Η Σπηλιά της Ζωής και της Αλήθειας ο Μυχός... Δεν ήθελε όμως να φάει
τον Ολύμπιο μου... Τον είχε τηγανίσει ένας γυναικολόγος πριν από λίγο καιρό...
Είχα ένα παρελθόν ανάλογο των Τιτάνων δέσμιο στα έγκατα της Γης των Αλωάδων κι ένα μέλλον διόλου ευφάνταστο με όλες τις πιθανές εργασίας υποθέσεις.
Πώς θα ήτανε δίχως το νερό η γη; Πώς θα ήτανε δίχως την Ακρόπολη η Αθήνα; Πώς
δίχως την Βασίλισσα η κίνηση στη σκακιέρα;
Στη ζωή κινούμαι ως ιππόκαμπος, πότε πίσω ή μπροστά, δεξιά ή αριστερά σε πλαίσια καθοριστικά...
Εκτός αν από τον αντίπαλο αιχμαλωτισθείς ή στον κάλαθο των αχρήστων πεταχθείς... Ίσως γιατί όπως κάποτε δεν είσαι πια άριστος δεξιοτέχνης...
Οι φόβοι σου ότι δε θα παίξεις με αγχίνοια το παιχνίδι, οι φράκτες σου διευθύνσεις δεν θα έπρεπε να 'ναι. Ευτυχώς που δε γεννήθηκα άλογο ή πύργος ή στρατιώτης. Σε αυτό το παιχνίδι στο τετράγωνο από το οποίο είχες ξεκινήσει μπορεί να παγώσεις. Η Βασίλισσα είναι το πλέον πανίσχυρο πρόσωπο στο σκάκι κι αναλόγως των ευμετάβλητων συγκινήσεων μου, θ' ανακινώ τα πιόνια της παράταξης μου.
«Ο θρίαμβος της Αγάστονου Αμφιτρίτης».
Τα γένια του Ποσειδώνα μου ήτανε το δελφίνι κι οι αχινοί του σεισμογενείς στα υπερρέοντα μου χείλη, που σε Τρίτωνες από την κάθε πλευρά είχα προσκολλήσει, ώστε τα φύκια της Επαρχίας της Ζωής μου κοχύλια ν' αντιλαλήσει.
Η ζωή έχει νόμους και σ' αυτούς ένα εγκωμιαστικό προοίμιο ποιώ.
Η γλώσσα του είχε τη φορά του πινέλου κι εκείνος της Γκουέρνικας παρακεντούσε στο κορμί μου, ένα κακέκτυπο με την επιδεξιότητα ενός Πικασό. Διότι ο Έρως είναι Πόλεμος κι εγώ η Μάτα Χάρι, που έπρεπε από τη κατασκήνωση της φιληδονίας να πεθάνει...
Το ντιβάνι είχε γίνει του Τρίτωνος η ράχη και με το χέρι ως τρίαινα κρατούσα του ηδονικού Ελπήνορα το μαλλί.
Κατάφερε να γεωτρήσει το σημείο μου που έκρυβε σκοτάδι και της ζωής το πετρέλαιο των πιο επίλεκτων κρασιών την συνδιαλλαγή.

Δεκανίκι είναι κάποιες φορές η γλώσσα όταν το πυροβολικό είναι αποδεκατισμένο.
Το μέγεθος της στο όρος της Αφροδίτης ή του Ερμή δυστυχώς δεν επαρκεί.
Η προέκταση του εαυτού του δεν άργησε των Σαργασσών τη θάλασσα να κραυγάσει κι εγώ τους κύκλους της μυστικής σελήνης. Πότε την άμπωτη κι άλλοτε τη πλημμυρίδα δεχόταν η ακτή. Έψαχνε ένα φάρο κι εγώ να καλυφθώ από την αλμύρα, αφού ήτανε πικάντικος σα πίτσα.
Δε χρονοτρίβησε όμως ο Αντουάν να προσορμισθεί στου νησιού μου το πλησιέστερο ακρογιάλι. Περπατούσα πλέον μ' ένα υπόδημα στενωπό, ώσπου να δημοσιοποιηθεί προσφέροντας αίματα και κάλλους, αφού η οδοιπορία κράτησε για αρκετό καιρό, μέχρι να το βγάλω εντελώς και ν' απολυτρωθώ. Μοναδική παρηγοριά μου μέχρι τη λήξη της στρατιωτικής μου θητείας, ήταν ότι είχα βρει και γαργαλούσα τη μυστική μου Δωρίδα (που βαστούσε τον πυρσό). Όμως ο Αντουάν ήτανε λασπολόγος και πολιορκητικός κριός. Ένιωθα τη περιφέρεια μου και το Κιλιμάντζαρο της να δέχονται πλήγματα πλειάδας μετεωριτών, επειδή μου άρεσε άτακτη μαθήτρια να ήμουν. Τα φίδια που είχα στο κεφάλι μου τα πέρασε σα λεμόνι από χαλινάρι και κάθε φορά που τον κοιτούσα από τον δίφρο ένα κόκαλο κυνός.
Ο μόνος τρόπος για να μη λιώσει γρήγορα θα 'τανε σαν τη Μαρία Στιούαρτ να με καρατομούσε, για να χαράξει και τη δική μου επωνυμία στην λίστα-ασπίδα.
Του αντιδραστικού του θανάτου ήτανε συλλεκτικός.
Τον κοιτούσα όπως ένας ακόρεστος λύκος στα βοσκοτόπια έναν απολωλότα αμνό.
Το δάσος της Βουλώνης στο στήθος του μου υπενθύμιζε ποιο ρήμα διάθεσης στη πρόταση μας ακροστοιχώ.
Ο ιδρώτας του όμβρος στη πλάτη μου πλατάνι και μιμούμενος τη στάση μου στα δυο του πόδια τρομαγμένο σαν άτι, χλιμιντρίζον σε μεταβληθέντα κύνα οικογενειακό, αν και δάγκωνε τη πλάτη μου σα παρανοϊκός.
Οι ύβρεις του ήτανε το συναρμόδιο αντιλυσσικό. Ένιωθα εταίρα της Πενίας. Απλώς άλλαζε η γενική κτητική που είχανε στη πινακίδα: της Ένδειας όχι της Πολυτέλειας. 'Αλλαζε ο κτήτορας κι όχι αυτό που θα 'μαι ως τη Δευτέρα Παρουσία. Πάντοτε ο θεός έρχεται δεύτερος σ' όλα. Ο δικός μου τον χρυσό άθλο έπαιρνε με ακτίνες Χ. Τα νύγματα στις ρώγες μου για να καταθέσω τα όπλα αμαχητί, όσο ο άρτος του ο λιτανικός του διάνοιγε της καμέλιας μου το μπουμπούκι, αφού από βρώμη είχα ανάγκη. Ανορθόδρομος τρόπος κορεσμού, όσο το στομάχι μου λιποθυμούσε από τους σπασμούς. Μ' αυτό τον τρόπο διαγραφής συντηρώ της ομορφιάς μου τη διαδρομή. Κι εκείνος τόσο αγνός στη χυδαιότητά του! Όπως όλοι οι άνδρες σα βλέπουνε ποδοσφαιρικόν αγώνα στη TV!
Εκπροσωπούσε το αρχέτυπο ανδρός που στου Νταμιέν τις εκλεπτύνσεις μόνο συναισθάνομαι και την καταγωγή του την μαρκησιανή.
Όπως όλες οι άλλες ένιωσα στη τρύπα της μπανιέρας ένας άβουλος υποδοχέας. Στο τέλος στο σώμα μου χιόνισε μαργαριτάρια χωρίς να του χαρίσω τα αβγά μου στα κλαδιά του.
Κάπνισε ένα τσιγάρο ώσπου από την αγκαλιά του Χάροντα να τον κλέψει ο Μορφέας κι ως την αυγή να γίνει Μαργκότ Φοντέυν.
Της Κυριακής το πρωί ξέφυγε τόσον ανάλαφρα όπως κι η πτώση των φύλλων και το θρόϊσμα στη πεδινή.

Εις το επανιδείν.

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 70

Lucy Sanguin προς Marie Clermont 6-6-1998, Παρίσι

Αγαπητή Μαρί,

Εθεάθης με τον Νταμιέν στη διαπλοκή των μαλλιών σου και στον διάλογο των φιλιών σας στους κρεμαστούς κήπους των Βερσαλλιών... Είθε η Χάριτα μαζί σου... Όταν προέβην σ' ένορκη προφορική διαμαρτυρία μου είπε δια τηλεφώνου, τον κόλπο τον Μεξικό να τελεσφορώ.
Το έπραξα τάχιστα στη κατασκήνωση που των προσκόπων διατελώ αρχηγός, αλλά ήτανε βαλτικός.
Με δύο ολόξανθους Γερμανούς μολοσσούς... Ο ένας από το Βερολίνο παιδοτρίβης κι ο άλλος από την Βόννη. Στο κορμί μου ο καπιταλισμός με τον κομμουνισμό, θα ενώνονταν στον ίδιο συνεταιρισμό. Ποιός ισχυρίσθηκε πως οι ιδεολογίες σε συγκοινωνούντα δοχεία δεν επικοινωνούνε;
Στου καταυλισμού τη σκηνή ήμασταν μία τριάδα χιλιολεχθέντων ανεκδότων.
Τους υπογράμμιζα ότι ο Νταμιέν διαθέτει το χρυσόβουλλό του, όπως το μυρμήγκι και πώς το χειρόγραφο από το αρνί τρισάθλια το σφραγίζει.
Οι δυο τους είχανε μπράτσα παλαιστών και των Κινέζων του σούμο θηριώδη στήθη.
Ήθελα στην αντιπαράθεση μου με τη Δύση, να γνωρίσω της διαπνοής τον ανατολίζοντα ρυθμό.
Οι μύτες τους κολοκύθια με πατάτες. Γνώριζα την τευτονική γλώσσα απταίστως και σε όλες τις αποχρώσεις της δυστυχώς.
Σ' ένα τραπέζι παρίσταντο χειροπέδες, δονητές και μαστίγια μπροστά μας για έναν Οδυσσέα στην εύθυμη μας μελωδία.
Με παρωπίδες με στόλισαν αμέσως για να καταρρεύσει ο οπτικός μου προσανατολισμός και με αυτόν ο αδιαφιλονίκητος μου υποκειμενισμός. Οι αισθήσεις
των καγκουρό θα με οδηγούσανε στον ποθεινό μου σκοπό.
Μία κεραία ανήκουσα στον Ταΰγετο προσγειώθηκε στην μύτη μου και μετά στων χειλιών μου την κορυφή, γιατί θέλησε στο καταφύγιο της γλώσσας μου να προφυλαχθεί, στης Πάρνηθας τα όρη όπως όλοι οι ασθενείς και οι οδοιπόροι.
Ο Φρήντριχ επινοούσε την μεταφυσική λέξη, όσο ο 'Αντολφ χτυπούσε την προκυμαία μου με το χέρι.
Ένιωσα το εσώρουχο μου να εξορίζεται από την θέση που ως δημόσιος υπάλληλος κατέχει. Φαίνεται το όνομα του ο 'Αντολφ σ' ένα όστρακο το είχε συγγράψει και ο υπόνομος μου του Φρήντριχ τον κατακλυσμό είχε υποδεχθεί, ώστε τρωκτικά και κατσαρίδες να ξεφορτωθεί.
Το διάστημα ήμουνα ανάμεσα στην μικρή και την μεγάλη άρκτο.
Περίμενα δύο υπερωκεάνεια ν' αγκυροβοληθούνε στην προβλήτα της ζωής: το Lusitania και ο Βρετανικός μέσα μου να βουτηχθούν με αναθήματα το Δισκοπότηρο ή τον Κυανούς Hope.
Ίσως ενδόμυχα αποζητούσα έναν ναυτικό ν' ανακαλύψει το σεντούκι με τον θησαυρό και να το παραβιάσει μ' ένα λοστό, για να εξέλθει ένας παράδοξος καπνός.

Ο Φρήντριχ μου είπε «σ' αγαπώ» και του στόματος μου τα τείχη έσπασαν στα δυο. Η Γη υπέκλεψε το κάτω μέρος μου και το επάνω ο Ουρανός. Η βακτηρία και των δυο τους, ο αιθέρας και το ακάλυπτο κενό, ήτανε το μέσο επαφής ανθρώπων και θεών. Στάχυα φιλοξένησαν τον καιόμενό μου ναό. «Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντες» σκέφθηκα, όταν από την μύτη και τα' αυτιά μου μόνον ανέπνεα.
Ο 'Αντολφ άγκυρα έριξε στον κυματοθραύστη, αν και πήγαινε πέρα-δώθε το καράβι, την αίσθηση αναδεικνύοντας μου ότι θα βουλιάξει. Δε πέρασε ούτ' ένα λεπτό κι ο
Φρήντριχ αποφάσισε να συγκρουσθεί με τον 'Αντολφ στο λιμάνι. Ρίψασπις δεν υπήρξε ποτέ. Ακίνητοι συνέπλεαν τω όντι. Τα κύματα φθάσανε στο λιμεναρχείο, ως απόρροια της ρήξης των τεκτονικών πλακών που 'γινε ένα με το καραβάνι τους το ενυδατικό.
Ο Φρήντριχ το συνεργείο των οδοκαθαριστών καθοδηγούσε στον οχετό μου
Αυτός που χτύπησε κάρτα μέσα μου πρέπει να ήτανε θεός. Ίσως ο Ανουβις ή ο Ώρος... Δεν μου συστήθηκε ποτέ... Από τους μαστούς ανυπότακτες πετάγονταν προνύμφες. Διέπραττα κάτι το νομικώς με αρνητικό πρόσημο ρητό.
Ήμουνα ο μάντης Τειρεσίας και έβλεπα στου διαδρόμου το τέλος της ηδονής
το φως, αρχικώς μοριακό και ύστερα ως μεγεθυντικό φακό.
Στο τέλος έσπασαν και οι δεξαμενές βρεφικών κρεμών των καραβιών στη θάλασσα πυρά ομαδόν.
Ίσως γιατί η αρχή των όντων είναι το νερό. Ίσως γιατί τα βρέφη τρέφονται
από τον πλακούντα της μητρός. Ίσως γιατί μέσα μας τα πάντα είναι σε ροή. Ίσως γιατί η Βίβλος της Ψυχής εξαρτάται από τον τρόπο που θα την απαγγείλεις αν γίνει θάλασσα νηφάλια ή τρικυμία.
Είμαι πια μια απελεύθερη που θα διάγει περιπάτους βουκολικούς και τερπνούς.
Είμαι κάτοχος δέκα γλωσσών. Ποιος είπε ότι οι ξένες γλώσσες κανέναν δεν ωφελούν; Έχω πολλές αξίες μεταφρασμένες σε υπεραξίες. Διαδίδεται ότι μόνον δύο γλώσσες μπορείς επαξίως να χρησιμοποιείς: την μητρική και την θετή. Διότι δύο γονείς ή εαυτούς έχεις πάντα στο κερί. Κάποιοι άλλοι διατείνονται ότι δυο αφέντες συγχρόνως δεν μπορείς να υπηρετείς, μα κάθε φορά έναν. Εγώ πιστεύω ότι μπορείς του κόσμου όλες τις γλώσσες να διαχειρισθείς με γνώμονα το κορμί.
Ο 'Αντολφ στάσιμος ήτανε όπως τ' αγγλικά έλη. Ο Φρήντριχ αποφάσισε με μιας να αποπλεύσει.
Βέργα ένιωσα, το όρος του 'Αρη να μαστιγώνει και άλλη μία της Αφροδίτης.
Μου ήτανε λυσιτελής ο αποικισμός των πλανητών. Ήθελα να ματώσουνε όπως με τ' αγκάθια, ο ιουδαϊκής αίρεσης θεός χαροπαλεύει.
Ποτάμια αίματος στον υπόνομο μου ήθελα να ρέουνε, από παιδικές κρέμες να ξεπλένουνε και αηδίες που στην ζωή μεταφέρουνε.
Τον θάνατο προτιμούσα για συνοδό. Όσο μεγιστοποιεί κανείς τον κύκλο της ζωής καλλίτερα αποτιμεί και συνειδητοποιεί ότι ο 'Αδης στο ποτάμι της Στυγός θα' λθει να
τον προλάβει.
Πρόταση αλήθειας με κύρος εκμηδενιστικό.
Στου καθενός την Ψυχή όταν πεθαίνει μια επιθυμία σου γεννιέται μια άλλη για να πετάξει και αυτή ώστε να δώσει την σκυτάλη της σε άλλη. Ακόμη και η Ήβη κάποτε

θα εξατμιστεί, όταν την φλόγα του Απόλλωνα στις Μοίρες θα κρατάει.
Οι δύο ανεπίγνωτοι φίλοι μου ήτανε τόσο προφήτες όσο κι εγώ.
Δεν ήτανε ένα παιχνίδι αντεκδίκησης για την Αλσατία και την Λωρραίνη.
Ήτανε του νόστου της ευδαιμονίας η πλάνη.
Αγκυροβόλησαν στο προσωπικό μου λιμάνι, γιατί στην θάλασσα ο ήλιος που άστραφτε τους έδινε παραπλανητικό σημάδι.
Ποια όμως η μεθόριος της γης και της θαλάσσης; Όπου σταματάει η Γη ο Μελικέρτης ένα δελφίνι θα καβαλικεύει. Δίχως την γη δεν θα υπήρχε η Ινώ μα μήτε η
γη δίχως το κενό. Η ύπαρξη, η ζωή και η μνήμη μας ερειδόμενες στο αχειραγώγητο κενό.
Πολλές ερωτήσεις και λίγες ανταποκρίσεις σου προσθέτει η ζωή.
Ο 'Αντολφ από την ατίθαση φοράδα, αναχωρητής στην στήλη μου την αρχαϊκή και ζωική, με κτυπούσε με αλυσίδες για να πειθαρχήσω ως Εκπαιδευτής.
Έπρεπε να ποινικοποιηθώ γιατί της ευτυχίας απόλαυσα τον παράνομο δίχως όρια καρπό.
Με λακτίσματα στην κοιλιά και στα πλευρά τους έστρεφα και την άλλη πλευρά.
Ένας θρήνος όμηρος, απροστάτευτος και επιτύμβιος δύο αδάμαστων αρσενικών μου
συνεπέφερε έναν δεύτερο απανωτό οργασμό από ενδοιασμό, μήπως τα σκέλια μου συσφίγγοντας τα ξεχάσω.
Η συνωμοσία της μπυραρίας με υποχρέωσε να επαγρυπνώ. Είχε παναίολη γεύση στο
στόμα μου ο αφρός.
Αυτό το γράμμα τα έννομα δικαιώματα σου διασφαλίζει και τη νεφρική ανεπάρκεια ενός ανδρός αποδεικνύει, που στην αποστολή του έχει αποτύχει παταγωδώς
Σε κοινοποίηση του περιεχομένου του προς τον Νταμιέν εκ μέρους σου ευελπιστώ.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 75

Damien Adaleux προς Antoine Heloire 10-6-1998, Παρίσι

Αγαπητέ Αντουάν,

Σου ομνύω ότι αυτό το απόβρασμα γυναικός θα αντεκδικηθώ. Τις υποσχέσεις μου πάντα τηρώ, είτε κατάρα αφορά είτε επωδό.
Θα διοχετεύσω τις ανενδυματικές εμφανίσεις της στο Διαδικτυακό σε δευτερεύοντα ρόλο με μένα ηθοποιό.
Στην παλάμη μου δεν κρατώ μόνον κονδυλοφόρο μεγάλο ή μικρό, αλλά και όλο της το μελλοντικό παρελθόν.
Το γράμμα της είναι επιγραφικό. Το συμφέρον και η υπόσχεση είναι δύο έννοιες που
για την κοινωνία ανεξαρτητοποιούνται, όσον όμως αφορά εμένα συναιρούνται.
Στοιχηματίζω ότι μπορώ ανύποπτη όντας να της βάλω ένα κολάρο. Από τα δόντια

φαίνεται αν είναι αιματίτης ο αράπης.
Μία πανδαισία βιώσαμε χθες, εγώ και δέκα άλλοι που από την σφενδόνη μας ρίπταμε
όλες μας τις δυνάμεις με στόχο του νεοφώτιστου Κριστόφ το καλάθι. του πασίγνωστου συμμαθητή μας στο σχολείο, που δεν συμμετείχε στης Περίκεντρης Τραπέζης τις συνεδριάσεις.
Αποφάσισε να μπει στη συλλογή μας και διευθετήθηκε η επίσκεψη του στο διαμέρισμα μου στο Σαιν Ελυζέ.
Του ξεσκίσαμε για πρόγευμα την χλαίνη του σαν τις Μαινάδες. Μετά του έδωσα του
Δαμοκλή την διδαχή, να μου χαράξει της ζωής την γραμμή στην αριστερή του παλάμη, για να μην είναι πια θνητή...
Εμφανίσθηκαν συν τοις άλλοις τα κεφαλαία των ονομάτων μας τ' απαρέμφατα γράμματα.
Ο καθείς εξ' ημών τον οίνο του ρουφούσε ως πελταστής. Όρος υποχρεωτικός στης Αδελφότητας το τυπικό...
Ένας Κράσσος που έπρεπε να παραδοθεί στη Χάγη...
Αφού έγινε και αυτό απαιτήσαμε ν' ανοίξει το στόμα του γονυπετής, όπως το Κήτος από την κόλαση που τους δύσπιστους τιμωρεί...
Ψάχναμε ένα κύριο πιάτο σκουπιδιών νεκροταφείο για ν' αποθέσουμε την αμβροσία μας την σηψαιμική. Συγκεκριμένα έναν χώρο αποθήκευσης των απορριμμάτων μας ανακυκλωτικής.
Μερικές κρέμες Καλλίστους έβρισκαν τον στόχο τους στην χωροταξία του κορμιού του και άλλες αστοχούσαν παντελώς. Όποια ασπίδα έπεφτε από τον ουρανό την προσομοίωνε στην σιωπή, κάνοντας κάθε φορά μία κατάρα ή ευχή. Του άρεσε αυτή η λασποβροχή.
Την ανάνηψη της ύλης επεδίωξε κάποια στιγμή. Δε μπορούσαμε να 'μασταν αρνητικοί. Τα παντελόνια μας απέκτησαν μεγάλες τρύπες και ξεπρόβαλλαν των ελεφάντων μας οι προβοσκίδες.
Αυτό λέγεται πως είναι το Σύμβολο της Τύχης. Μετά τον θάνατο έρχεται η ζωή...
'Αλλος ένας ζωντανός νεκρός ανάμεσα στα εκατομμύρια της γης.
Του ήλιου μας κραδαίναμε τις υδάτινες ακτίνες και στα ζαχαρένια σύννεφα αυτών έκανε βοσκή.
Ο δύσμοιρος!
'Αλλα πυρά ήταν άσφαιρα κι άλλα προσγειώνονταν σε άστοχο ανεμολιμάνι.
Σαν τον ήλιο διάπυρα τα μάτια του, από γιρλάντες κρυσταλλωμένα τα μαλλιά του τα στήθη του στιγματισμένα από ακμής
βαμβάκια... Ο χθεσινός διαγωνισμός κούρα ομορφιάς και σε ένα πρόσωπο λιπαρό έφιππων παρέλαση ανθυπολοχαγών...
Η κίτρινη βροχή του καθενός παραμόρφωνε το στόμα του: τον Γιάνγκ Τσε ποταμό του. Ανέκαθεν ήμουνα λάτρης του κινέζικου πολιτισμού. Η εκβολή του σώματος μου
τον απομιμείται... Ο Πιέρ τον χρησμοδότησε με κόκκινη λάσπη σε συζυγία με κίτρινη βροχή. Από κάποια μορφή αναιμίας μεσογειακής πάσχει. Όχι από νεφρική ανεπάρκεια όπως εγώ. Άλλοι το κορμί του από μαργαριτάρι μετέτρεψαν σε χρυσάφι.

Ήτανε διψασμένος για δια βίου μάθηση και εμείς για των βασικών εννοιών την διδασκαλία. Με την έννοια την κλασική του όρου δεν είμαι παιδαγωγός. Όλους σα να είναι παιδιά μου θα τους συμπεριφερθώ και σε ανεξερεύνητα μονοπάτια Σκέψης τους οδηγώ.
Πυξ-λαξ κάναμε πάνω του το διδακτορικό μας σα να 'ταν ένα αδειανό σακί. Για επιδόρπιο ανοίξαμε του Αιόλου το ασκί και ένα κοντάρι σφηνώθηκε στα μεγάλα του
μάτια ανάμεσα στην βασιλική γιορτή. Κόντευσε να τυφλωθεί και πράσινο αίμα να παλινδρομεί. Για να μην υπάρξει του φωτός η ανασύνθεση, αρχίσαμε μια έκθεση τέχνης συμποσίου αναδρομική.
Αν ήθελε αληθινά μέλος της ομάδος μου να γίνει, θα έπρεπε αυτές τις ανούσιες δοκιμασίες να υποστεί.
Και σαν τελευταίο πειρασμό να τσαλαπατήσει τον κατοικητήριό του κύκνο και να μας τον φέρει με πατάτες ψημένο ζωντανό.
Δεν είμαι φιλόζωος ή ζωόφιλος το ομολογώ.
Όλοι οι άνθρωποι είναι τρίποδα που για να νομίζουνε ότι δεν είναι, ανασηκώθηκαν στα δύο. Τα πάντα είναι δέσμια από τα ηνία. Φυσικά αν επιτελεί κανείς σωστά τα καθήκοντα του αρματηλάτη... Έτσι θα μεταφέρει στο ύφος το σωστό της Αιθιοπίας το φως.
Διαφορετικά κίνδυνος τα ζώα ν' αποτελέσουνε αντικείμενο της εγκαυστικής υπάρχει.
Αυτά έχουνε έναν προσωπικό αριθμό που ξεχωρίζει, για να αποτελεί εχέγγυο ότι ανήκει στο δικό σου υποστατικό.
Προσδοκώ αρίθμηση όπως εσύ ζωντανών,

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 80

Damien Adaleux προς τον Jean Larousse 23-6-1998, Παρίσι

Αγαπητέ Ζαν,

Χθες είχαμε στο σωματείο σύναψη θεών, θεαινών και θεοτήτων... Φαντάζεσαι για 24 ώρες να είχε ήλιο; Οι νυχτερίδες πότε θα έδυαν ή θ' ανέτειλαν;
Σαράντα παίδες εν καμίνω ήμασταν και αρχηγός του τάγματος ήμουνα εγώ. Γένη θηλυκά και αρσενικά, άλλα απροσδιορίστου πρόθεσης.
Μόλις τα μάτια της έκλεισε η Δήμητρα, μπορέσαμε ν' αναπνεύσουμε στην βίλα μου στην Ορλεάνη.
Ποτέ δεν ξεκινάς το παιχνίδι πριν αρχίσει με τις κοινωνικές προλήψεις, διότι αποκλείεται να το κατανικήσεις.
Για την εκλογή του καθενός σώματος την υδρία ανακινούσα, για του έρωτα ένα από τα τέσσερα αγγεία την κατηγορία.
«Του τυχαίου έρωτα η δημοκρατία» η κεκλημένη από μένα διαδικασία.
Μία Πράξη Ένωσης ανεξαρτήτως φύλου, ονόματος ή ηλικίας.
Τα στερεότυπα ανδρών και γυναικών στα ψέλλια του Πτερωτού Ερμαφρόδιτου

Ρωμαίοι σκλάβοι είχαν γίνει.
Ένα καρναβάλι γυμνιστών και απίθανων συνδυασμών. Άγνωστοι μεταξύ αγνώστων... Ποιός είπε ότι ο Έρως δεν είναι Τυφλός; Ξένος και Πολυταξιδευμένος θα τολμούσα να πω. Λίγοι είχανε τη τύχη της εποχής της κλασικής να προκρίνουνε συντρόφους.
Κι εγώ του Ήλιου βασιλεύς στου Νοκρέ τον επιτραπέζιο πίνακα, Επόπτης αν του παιχνιδιού τηρούνται τα επιβεβλημένα.
Ο πολιτισμός ένα σπαθί στου ταύρου την πλάτη. Το άτομο είχε χάσει τον πυρήνα του
και όλοι την αστυνομική ταυτότητα τους.
Τα οψιδιανά ενδύματα μας εκτινάξαμε και μείναμε με τα καθαρά.
Ως μουσική υπόκρουση ακουγότανε η - Συμφωνία του Μπετόβεν η Ενάτη
Κεριά κόκκινα και μαύρα ήτανε φλογιστά από το θερινό ηλιοστάσι.
Εξάλλου για των Αμαζόνων τις διαμάχες πάντοτε προσφερόμενα ήτανε τα θέρη.
Αυτό ήτανε το κόμμα του πατρός μου του αληθινού που έγινε καταστατικό μου.
Διατηρούσε όμως την αυτοτέλεια του στων συνταγμάτων την κρύπτη.
Απαιτούσε τη διαιώνιση της παράδοσης του και αλίμονο σε όποιον στο συμβόλαιο έδινε την υπογραφή του και με την είσοδο του αποσκιρτούσε ή το Κυλώνειο μου 'Αγος καταπατούσε.
Ο Τοποτηρητής του Ιερού μου Όρους ήμουνα εγώ και όλοι εκείνοι οι καπουτσίνοι μου στα μοναστήρια κενοταφίων έτρεχαν, για την σεσωσμένη τους ψυχή. Απάτητα Καρπάθια ήτανε για τους αμύητους μου και αλίμονο σε όποιον διάβαζε στα σώματα την δακτυλογραφημένη προσευχή τους. Μεραρχίες αφοσιωμένες σε κλίμακες και ιεραρχίες. Ήτανε η ημέρα καθιέρωσης της Λατρείας του Υπέρτατου Όντος. Οπαδός ήμουνα όχι του Ροβεσπιέρου αλλά του πνεύματος του ευρισκόμενου με τις αξίες και τα συμφέροντα μου σε αντιδιαστολή.
Τενόροι και σοπράνο ερμήνευσαν τα αισθήματα τους στους πέντε ορόφους της Ορλεάνης.
Έμοιαζε σα να είχε βομβαρδισθεί το εξοχικό μου από αεροπλάνο. Κάτω από τους καναπέδες υποδήματα και πέπλα σε κλαδιά ωρολόγια τηγανιτά που έχουνε πείσμα με
την μνήμη, εσώρουχα σε φωτιστικά, γιατί ενδέχεται η μαρμαρυγή να' ναι χρυσή ή ότι δε λάμπει να 'ναι Γκουαντάναμο, παντελόνια δίχως άνδρες, σα να ανήκαν σε φαντάσματα που παράτησαν την εδώ ζωή, κάλτσες στα τζάκια δίχως φαιλόνια ή πέρλες που κάποιου ναυαγίου ή θάλασσα ξεβράζει -του αρχαιοκάπηλου η φιληδονία- ή στρινγκ διγενούς ή αγροκτηματία.
Όλ' αυτά ήτανε των δύσμοιρων επιβατών τα αντικείμενα κι εγώ μόνος λαθρεπιβάτης που εφηύρε την ανακατάληψη. Πτώματα παντού διασκορπισμένα. Ίσα-ίσα που ξεχώριζαν από τη γη. Δεν ήξεραν ούτε την αιτία, ούτε ότι ήτανε θνητοί...
Ουδέτερη είχα διάθεση για να τους κάνω τον φιλολογικό υπομνηματισμό.
Οι νεκροί πάντοτε θέλουνε πλησίον τους να σε κρατάνε, όταν
αντιλαμβάνονται ότι όσο εσύ θα ζεις, εκείνοι δεν θα περπατούνε στη γη. Τα πτώματά τους στο χώμα. Πίστευαν εσφαλμένως ότι αυτή η κίνηση θα τους απέδιδε πνοή.
Ούτε καν το χέρι του Θεού δεν δύναται τις υπερβάσεις του να κάνει. Για να παύσεις να

είσαι νεκρός, πρέπει ο θάνατος στην κλίνη σου να τουφεκισθεί. Να μην τον
φοβηθείς
ποτέ σου, αλλά για την εξόντωση του να παλεύεις μέχρι να' λθει η άλλη ζωή.
Εντέλει κινούμενη άμμος είναι η γη, σιωπηλοί μάρτυρες εγκλήματος τα έπιπλα μου
και
συνεργάτες.
Ζεύγη κρυφοκοιτούσες στην υδροχοή, στην τραπεζαρία, στο μπαλκόνι, στο
πολύφωτο, στην τηλεόραση, στο λουτρό, στις καρέκλες ή στους καναπέδες...
Ανύπαρκτα τα επίθετα, τα ονόματα και τα ουσιαστικά... Η μέση και η ουδέτερη
διάθεση ήτανε αποκλεισμένες, σαν τα ορτύκια στο κλουβί, γιατί οι άλλες δύο
προμήνυαν ένα έρωτα ζωστήρα δίχως προφυλακτικό.
Το σπίτι μου έγινε ένας οίκος διατροφικού σκανδάλου και οργασμού.
Των κουρτινών οι πτερούγες σκίσθηκαν, στου Πουατιέ την μάχη, κρεβάτια και
καρέκλες με ανάπηρα πόδια, της Βαστίλης την Άλωση θύμιζαν τα κιγκλιδώματα
στα
μπαλκόνια...
Το σπίτι μου έμεινε ανίκανο αφού ο καθείς κατέτρωγε (μετά από δίαιτα σαράντα
ημερών) ό,τι έβρισκε μπροστά του και έτριζαν τα θεμέλια του. Ποιος είπε ότι οι
τελχίνες εξέρχονται απ' τους πυλώνες της γης μόνον για περιορισμένες ημέρες;
Η βίλα μου έγινε του Φούλβιου η σαρκοφάγος. Μα δεν έγινα ημιθανής από το ξίφος
της Ιερουσαλήμ, γιατί οι κίονες μου έμειναν ανέπαφοι στου βρέφους την στιγμή.
Παντού έβλεπες την διαπόμπευση της ζωής και έναν πάγο -μπανανόφλουδα ικανό
να
σε κάνει να εκτραπείς. Όλοι σ' ένα γυμναστήριο ψυχών, ήτανε μεθυσμένοι στου
έρωτος την έκσταση σε μορφή χαπιών.
Το πρώτο ζεύγος αριθμών που θα έληγε το βράδυ θα επέλεγε τριάντα οκτώ εδώδιμα
τομάρια ανεξαρτήτως προδιαγραφών μέχρι να ξημερώσει με ιερέα εμένα και τη
κλίνη μου την Τράπεζα την Οσία.
Η Μαρί και ο Ζώρζ οι προεκτάσεις της βραδιάς και όλοι οι άλλοι τα σκοινιά τους.
Από τις κόρες του Δαναού τούτη τη φορά δεν θα γινότανε σφαγή. Σαν τον Λεωνίδα
θα θυσιάζονταν στον βωμό του έρωτα όχι απαραιτήτως από ανδρικό χέρι.
Το δίκαιο της πρώτης ονειρικής νυκτός... Γιατί όποιος είναι πρώτος μεταξύ ίσων
πάντα στου Περσέα τον αστέρα βασιλεύει.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 85

Lucy Sanguin προς τη Janet Valloire 7- 7- 1998, Παρίσι

Αγαπητή Ζανέτ,

Ενώ νύφη με το κρεβάτι μου ήμουνα προχθές, η Μαρί ως ανακούφιση προπομπός,
ανάγνωση μου έκανε χωρίων του «Μεγάλου Ανατολικού».
Έπρεπε στις αρετές της να εισαχθώ για να επανακτήσω τον Νταμιέν και να τις
απομιμηθώ.

Από το κέλυφος της ζωής αποπειράθηκα να δημιουργηθώ. Δυστυχώς έκανα τις τριάντα κάψουλες αντιβίωσης εμετό και δε χρειάστηκε να νοσηλευθώ.
Αν πέθαινα τον Νταμιέν καβαλιέρο επιτάφιο θα έπαιρνα. Αν θ' αυτοκτονούσα, θα λιποτακτούσε από την ζωή για να μετοικήσουμε την συνεκδοχή.
Η ψυχή μου βαρέως είναι νοσηρή κι οι λόχοι των ομόκλινων ανδρών μου είναι θεραπευτικοί.
Με τους νόμους των πιθανοτήτων αδύνατον είναι στον Θεοκλύμενο κανείς να μην βρει το πήλινο ομοίωμα μου. Προς το παρόν όμως δύναμαι να συμβιβασθώ με το εναλλακτικό.
Στην αρχή η αντίληψη της Μαρί ήτανε στις σελίδες του βιβλίου σιδηροδεσμευμένη, ενώ ο μικρός μου αναβάτης είχε ανάψει λυχνάρι. 'Αλλον έναν για να ξεκινήσει το άρμα την πορεία, στο Κολοσσαίο περίμενε της ουσιαστικής νοσταλγίας.
Το βιβλίο η Μαρί γκρεμοτσάκισε στο τραπέζι. Το περιεχόμενο των οραμάτων της, ένα εμβατήριο παιδιών τόσο αγνό όσο και η πρόστυχη σονάτα των μοιχών. Δεν δυσκολεύθηκε τη μπλούζα και τη φούστα ν' αφαιρέσει από το Μαρτιάτικο μου σώμα.
'Αρχισε να τρίβει του αριστερού της στήθους τη φλόγα. Την ανέλκυσε σαν ημιτόνιο στο στόμα... Του κενού ο απογαλακτισμός...
Το εσώρουχο της ασυντόνιστος εραστής προς διευκόλυνση της μονότονης συναναστροφής. Στο τρίγωνο της ζωής ήτανε καραφλή ηθοποιός από το ξυράφι των υπερερμηνειών.
Από την ομοιογένεια της ευκρινέστερο των ατομικών λεπτομερειών το περίγραμμα της. Η εξαϋλωμένη στο λυκόφως των σωμάτων χαρτογράφηση, ουδέποτε οικότροφη στις ατέλειές της μου ήταν αποδεκτή.
Δεν ήθελα με τις ψευδαισθήσεις ποτέ στης επιβίωσης το ποτήρι να περπατώ με ξύδι. Επειδή η αλήθεια ανάδρομη πορεία μας ακολουθεί, από το αντικείμενο του πόθου, γινόμαστε παραχαράκτες στου εαυτού μας την υπογραφή.
Η Μαρί την καρέκλα άφησε στης βαρύτητας της αναδοχή και κάθησε στο σάβανο μου με το αμαρτωλό της μύρο για να το αλείψει. Ήτανε η ώρα της μετάβασης από τη νεοελληνική μυθιστορία στου λυρισμού της Σαπφούς τη ποιητική.
Μου χαϊδεύει το πόδι απαλά στο προφυλακτικό σεντόνι. Μα ποτέ δεν ξεχνά μία πολεμίστρια πως η Πενθεσίλεια ήτανε η βασίλισσα.
Αυτό το σεντόνι ήτανε ο οιωνός πως θα έπρεπε να είχα πεθάνει.
Και όμως αυτή η επαφή του χεριού της με το πόδι και με διάκενο την Ιερά Σινδόνη μου έκανε αισθητή, ότι όπως ο Λάζαρος θα είχα άλλη μία ευκαιρία στη ζωή.
Τράβηξε τα αναχώματα μου με ορμή. δεν θέλησε τα έπιπλα τους ν' ακτινογραφεί, μήτε με τη μέθοδο του άνθρακα η πυρκαγιά μου να ταυτοποιηθεί.
Ήμουνα μία από τις νύμφες της Νικηφόρου όπως κι αυτή.
Η Κύπρος πάντοτε ήτανε το κατοικητήριο των θεών και φανταζόμουν ότι εκεί ήμουνα της αγάπης πλοηγός. Η ζωή με δίδαξε να μην είμαι ακλόνητη σε τίποτε μα στα πάντα αποφασιστική. Δεν συνηθίζω να φορώ ρούχα όταν κοιμάμαι, ανεπιθύμητων ταξιδιών για αναβολές και προφάσεις: για να μην έλθει ο Όρθρος στο ψυγείο να με βγάλει και να πάμε βόλτα στον Κεραμεικό, ποτισμένος με αίμα επαναστατών, αν εγώ η ίδια δεν τον μετακαλώ για να αστειευτώ. Αν έκρινε ότι ήθελε να με δάκνει τότε θα φορούσα το αρχαιοπρεπές μου φουστάνι.
Η Μαρί όμως έθεσε τα βασιλικά μου πρωτεία εν αμφιβολία. Ήθελε να μου

καταδείξει ότι είναι άξιο να ζεις στο κατάρτι. Με της κάρας μου ασχολήθηκε τις περικοκλάδες για να καρποφορήσουνε πανέτοιμες την ωριμότητα τους.
Ένας πίνακας παγανισμού ο δυαδισμός. Χάιδευε τα δένδρα με τα πυκνά κλαδιά μου, για να διακρίνει και να βρει με ευστροφία και θαυμαστικά την ορθόδρομη πορεία.
Στο τρίτο μου μάτι η αντλία της συνέχισε με δωρεά ένα λαθραίο φιλί. Διερεύνηση εργασιών, προθέσεων και συναισθημάτων. Κατάλαβε ότι ήμουνα καταδεκτική...
Ανεχώρησε για τα μαγουλά μου, όπως ένας σκύλος όταν από μακρύ ταξίδι του αφεντικού του τον επιθυμεί.
Προέκτεινα την γλώσσα μου προς ανταπόκριση της δικιάς της.
Το κενό είναι ένα σύμπαν που να συναντήσεις μπορείς οτιδήποτε δύσμορφο ή τερπνό και να το αρπάξεις ή να καταστραφείς.
Μία καραμέλα φράουλα είχε στο στόμα και όταν συνενώθηκαν οι γλώσσες μας την έκοψε σε δύο μέρη, αντί να μου την μεταβιβάσει.
Μισή αιδώς δική της και άλλη μισή η κτητική μου. Το έαρ στο στόμα της κι ο χειμώνας στη μιλιά της.
Ποιός είπε ότι οι άνθρωποι την εποχή τους δεν εκφράζουνε; Κάθε άνθρωπος την προσωπική του βιώνει για να μην από την ζωή επέχει. Εντός μας είναι οι εποχές όπως του χρόνου οι κανόνες.
Οι πρώτες είναι παλαιογραφίες στην ορθάνοιχτη μας παλάμη, ενώ τους δεύτερους δεν τους διορίζουμε εμείς. επιδέχονται όπως τροποποιήσεις.
Σαν ιαγουάρος πινελιές μου έδωσε στο λαιμό. Η εκλέπτυνση και το ραφιναρισμένο άρωμα είναι οι μέγιστες αρετές των γυναικών, που καλλίτερα κατανοεί η μία από την άλλη τι αιτεί. Η κοινωνία μας αποδέχεται ευκολότερα από ότι τον Τηλέμαχο και τον Αχιλλέα στο ίδιο κρεβάτι.
Όσοι εκθηλύνονται είναι πλέον βέβαιον ότι κατακρίνονται. Πορευόμαστε στην εποχή των Ανδρών ακόμη και αν αυτό λίαν συντόμως θ' αλλάξει.
Η γυνή δεν θεωρείται πια λοιμώδης νόσος, αφού θα μεταμορφωθεί σε κάτι άλλο από αυτό που είναι όπως εξάλλου με την σειρά του ο ανήρ.
Το πρότυπο των ανδρών είναι ευρέως αποδεκτός πομπός.
Οι άνδρες κολακεύονται από την Λέσβο και το παλίντροπο.
Οι γυναίκες που υποκρίνονται ότι είναι άνδρες την αναπαραγωγική διαδικασία δεν επηρεάζουν. Μας συγχωρούνται τα πάντα, γιατί ξέρουμε να γεννάμε.
Η σχέση μου με τον Νταμιεν ο ομοφιλοφυλικός μου πρόλογος εστάθη.
Να μου αρέσουνε οι Δρυίδες με τους Γαλάτες μου έμαθε στον ίδιο βαθμό.
Μετά από όλα αυτά αντελήφθην την εκλογή της διακυβέρνησης του από κείνην.
Αυτοϊκανοποιότανε με μία αυταρχική Ιππολύτη που δεν της ήταν ευπρόσδεκτο το μικρό «όχι», αλλά κωλυότανε να εκφέρει το μεγάλο «ναι». Τι εννοώ θα σου επεξηγήσω ακριβώς. Όταν μου ζήτησε με την κεφαλή της λαπαροσκόπηση να μου κάνει, αν θα γεννήσω από τον Νταμιεν άλλο μωρό να δεί, εξαγριωμένη το σεντόνι έσκισε στης Γάζας τις λωρίδες. Με βία αντικατοπτρική του Δημήτριου του Πολιορκητή, μου έδεσε σφιχτά τις χείρες και τους πόδες στου Προκρούστη τη νεκροτομική.
Έβγαλε από την τσάντα της δύο ομοιώματα ανδρών.
Στο στόμα της έκανε δοκιμή, όπως έπρατταν του Κύρου στα δείπνα οι βοηθοί, ώστε ο Βασιλιάς τους να μη δηλητηριασθεί. Ήτανε πλέον βρεγμένα και για να τα στεγνώσει ο ήλιος ή ο αέρας στο μπαλκόνι μου, έπρεπε να ήταν απλωμένα.

Ξεκίνησε με τον τοκετό για ν' απολήξει στον οχετό.
Μία ηδονή δίχως πνοή και η αντίστιξη της.
Παράλληλη ήμουνα με σχέδιο του Ντα Βίντσι.
Είχα χέρια πολλά σα τη θεά Κάλι. Μπορούσα να δραπέτευα μα από περιέργεια δεν το έκανα.
Δυστυχώς δεν στέγνωσαν, γιατί τα βαμβάκια του ουρανού με τις δεκατρείς τύψεις τους τον είχανε σκεπάσει, για να κλάψουνε για όσα ακόμη δεν είχα προλάβει. Ποτέ όμως δεν είναι αργά.
Έγινε τεχνητή διέγερση των λιθοσφαιρικών πλακών μας, σε μία τριβή δίχως τέλος κι αρχή.
Τεχνητή γιατί τα αίτια ήτανε σε εκδρομή. Αποψιλωμένο ήτανε το όρος Αραράτ συνορευόμενο με το Σινά. Αυτές ήταν οι Νέες Εντολές μέχρι να βρεθεί η γη της Χαναάν.
Μόνον μέσα από την έρημο και την λειψυδρία μπορείς να βρεις μία όαση στου Μεγάλου Αλεξάνδρου την αυτοκρατορία.
Όπου ο θρίαμβος εκεί και η κατάπτωση στην οποία είναι καταδικασμένος.
Λίγο αργότερα έπιπτε ψιλή βροχή. Τα μάτια μου από τις μεταβολές παράθυρα είχανε γίνει του καιρού. 'Αλλοτε σταματούσε απότομα και μετά ξεκινούσε δίχως ενδοιασμούς. Μετά άρχισε η έντονη βροχή, ενώ απ' τα στόματα μας έβγαιναν αστραπές και κεραυνοί.
Ευτυχώς οι πόρτες του δωματίου μου ήσαν περιχαρακωμένες. Η μητέρα μου αστήρικτη ως Ήλιος, προσγειώθηκε στο μπαλκόνι, με φτερά πουλιού, το χαρμόσυνο μήνυμα να δώσει σ' αυτή την καταιγίδα του Ευαγγελισμού.
Ευτυχώς κορασίδων παίγνιον διασκέφθηκε πως είναι.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 90

Lucy Sanguin προς Damien Adaleux 10-10-1998, Παρίσι

Αγαπητέ Νταμιέν,

Στοιχηματίζω ότι της μοναχής «Γλυκερίας» δε μπορείς να διαρρήξεις τον ιμάντα, όταν με περιμένεις κι έξω από του σχολείου μου τα κάγκελα τη καλοβλέπεις...
Σύννεφα έχει ο ουρανός μου μαύρα άλογα κι άσπρα.
Η αδελφή του Ζώρζ είναι δύσκολο να καθυποταχθεί... Τολμάς τη φιλία σου με κείνον να διακινδυνεύσεις;
Εσύ ο Καζανόβας να μη μπορείς στη λιμνοθάλασσα της Βενετίας να ρίψεις μία γάτα Τουρκίας; Περίπτωση ιδιοτυπίας... Λησμόνησε τη συμμαθήτρια μου για να σε ξεχάσει η οργή μου.
Κάθε Κυρίου η μέρα έχει στο περιλαίμιό της τον σταυρό για το κατηχητικό.
Μπορείς να πας στη φυλακή για αποπλάνηση κόρης εφηβικής.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 91

Damien Adaleux προς Lucy Sanguin 13-10-1998, Παρίσι

Αγαπητή μου Λουσύ,

'Ακουσε κοριτσάκι τον αντίλαλο μου. Με μια κίνηση του νυχιού μου πέφτουνε όλες μονομιάς στον κορμό του παντελονιού μου κι από την ρητίνη μου δε ξεκολλάνε.
Τη πρόσκληση σου δέχομαι ευχαρίστως. Τα τεκταινόμενα σε βιντεοσκόπηση θα σου στείλω. Αλλά αν πετύχω θα πράξεις ότι σου διευθύνω.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 92

Lucy Sanguin προς Damien Adaleux 15-10-1998, Παρίσι

Αγαπητέ Νταμιέν,

Το δέχομαι μετά τιμής.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 100

Damien Adaleux προς Jean Larousse 17-11 -1998, Παρίσι

Αγαπητέ Ζάν,

Ως γνωστόν ο πρώην χλωροτάπητάς μου είπε ότι να διασπάσω τη «Παναγία με τη καρδερίνα» δε μπορώ. Καλλίτερα ας καγχάσω!
Το ισχυρότερο χαρτί στην τράπουλα δεν είναι εκείνο που το έριξες κατά τύχη στο τραπέζι, μα να περιμένεις ακριβώς το ίδιο στο χέρι σου να πέσει, ώστε ο εαυτός σου το παιχνίδι που «πάτησε» να το ξανακερδίσει.
Τα πάντα είναι θέμα αυθυποβολής. «Ζήτησε κι η Κυβέλη θα σου 'ρθει».
Είναι μία Υπερδύναμη που επιτίθεται για να μην αμυνθεί και κρίσεις ξέρει πια να διαχειρισθεί.
Εγώ και ο Πιερ στις αναπαυτικές θέσεις της λιμουζίνας μου, μια μετάλλαξη του είδους μας εξαγοράσαμε όσο τους δρόμους της πόλης περιαγάγαμε.
Ήτανε συνομήλικος μας αλλά και πιο αδύνατος μας Γάλλος όχι από πορσελάνη.
Από
σιλικόνη ήτανε το στήθη του και στην ερμητική του ράχη με καλύπτρα μία ξανθή βοστρυχένια φενάκη. Φορούσε μία φούστα λεοπάρδαλης και ένα κόκκινο μπλουζάκι.
Τα χείλη του ανύπαρκτα όπως ο Χριστός. Τα μάτια του είχανε μαθητεία, στο σκοτάδι. Πουδραρισμένος και καλλωπισμένος σε μία γόβα-στιλέτο θρονιασμένος

πριν ο Βορέας στο θέατρο μας πρωταγωνιστήσει σαν το χλωμό φεγγάρι
Μου άρεσε η Αποκριά που ευλογούσε τούτο το αγοράκι.
Ήθελα τον υιό του Θησέα υποδυόμενος, τη Φαίδρα να γευθώ. Οι εχθροί της Αφροδίτης είναι και συνέταιροι μου. Του έδωσα σε πράσινα κεριά τη προπληρωμή του.
Δεν άργησε ν' αποφλοιωθεί όπως εμείς. Είχα δώσει στην οδηγό τη διαταγή να γίνουμε Μαγυάροι, ώσπου η Οδύσσεια της κάψας μας να πάει στο παλάτι. Όπερ κι εγένετο.
Σα χταπόδια τη πλάτη μου έκρουαν του αφυλικού του οξέος τα στήθη. Ένα υπόθετο κορσές έσφιγγε ολοένα πιο πολύ τον κατάκοιτο ασθενή.
Το αποκορύφωμα είναι ότι από ένα αδειανό πουκάμισο, γεννούσα τις Ερινύες κι όχι τη ζωή.
Ξεχνώντας την υπόσταση μου, ένα υποκείμενο - αντικείμενο ήμουνα σε πρόταση ελλειπτική. Μόνον που στην συγκεκριμένη περίπτωση ο πάσχων ασθενής τη νόσο ενεργούσε και μετέδιδε στο νοσηλευτή. Μια ακόμη αμφίλεκτη σχέση όπως η ζωή.
Μόνον μία καδένα στο αριστερό πόδι του Πιερ κοσμούσε και ένα σκουλαρίκι στο δεξί αυτί που τα δρώμενα παρατηρούσε, όπως ο φοιτητής στην χειρουργική κλίνη τον δικό του υφηγητή.
Θα ήτανε αναληθές να ισχυριζόμουνα ότι δεν θα ήθελα έναν ασημένιο κορσέ, για να
επιβεβαιώσει τον πρωταθλητή και να αισθανθώ όσο ποτέ άλλοτε πιο παχύς. Οι παλαίστρες όμως δυστυχώς έχουνε προκαθορισμένη χωρητικότητα.
Από αυτό το υβρίδιο ανδρός είχε ζητηθεί στο κλαρίνο του έναν κρίκο να φορέσει, για την μέγιστη δυνατή παραμονή.
Στο σώμα μου καμιάς ημέρας κρέμα ενυδατική. Πάντοτε ήμουνα ενάντιος στα προϊόντα πολιτισμού μιας χρήσης, που μεταποιούνε την πρωτογονική μας φύση.
'Αλλος ένας οπαδός του Ρουσσώ. Η φύση μας είναι να πονάμε. Ο τοκετός όλων των ειδών δεν έχει υποκειμενισμούς ή διαβαθμίσεις.
Ο Πιέρ αποτύπωνε το μονόπρακτο μας με την μορφή μηνυμάτων της τηλεκινητής του φωνής.
Έπη που ως τώρα δεν είχανε ξανακουσθεί, αφού η Τρίτη Φυλή είχε προσπερασθεί. Ανήκαμε πια στην Τέταρτη που όντα συνεπάγεται από μηχανική.
Το μυαλό μου ήτανε λάστιχο αυτής της μηχανής. Κανείς από τον Εργοδότη δεν θα απολυθεί, αν είναι επωφελής στην κατανάλωση και την παραγωγή.
Πάντοτε πρέπει να είμαστε άριστοι των τεχνών, ειδεμή καλλίτερα με αυτές ας μην καταπιασθούμε. Αυτό το ερμαφρόδιτο μου θύμιζε ότι πρέπει από τον Χείρωνα το μέλλον να οραματισθώ και να μην είμαι διόλου οπισθοδρομικός. Πρέπει το βήμα να τολμώ που απαρνούνται οι άλλοι.
Ο Πιέρ στον δίχως όνομα υπάλληλο μας να δώσει αποφάσισε τις ρακέτες του τένις και τις μπάλες.
Ένιωσα ακαριαίως πιτσιλιές ωδικών πουλιών στην πλάτη.
Έπρεπε -αφού η τύχη δεν ήταν στο πλευρό μου- στον Ιορδάνη ποταμό ως Βαπτιστής ν' αναγεννηθώ με του Πιέρ την αλοιφή.
Ο άφυλος το βρέφος του στο ποταμό μου γέννησε κι έφυγε με τα διπλώματα σα πουλί.
Μπορεί να ένιωθα ναυτία αλλά ήμουνα ναυαγός επαγγελματίας. Εξάλλου τ' αφτιά

μου είχα δασκαλευθεί να κλείνω με βουλοκέρι.
Ήτανε ο παροξυσμός της στιγμής μα στο μέλλον θα ήθελα να τον επαναλάβω με σένα πρωταγωνιστή.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 110

Damien Adaleux προς Lucy Sanguin 25-11-1998, Παρίσι

Αγαπητή Λουσύ,

Σου αποστέλλω τα πειστήρια του εγκλήματος "Μη μου άπτου, άπιστε Θωμά". Είσαι πια υπόχρεη ότι σου υπαγορεύσει του έρωτα το σκλαβοπάζαρο να κάνεις.
Ως γνωστόν η συμπάσχουσα σου, είχε αγγελία βάλει για φροντιστήριο στην καλλιτεχνική, ιδιωτικό.
Γνωρίζοντας ότι είμαι άριστος ζωγράφος, ανέλαβον μετά προθυμίας και βδελυγμίας το κοπιώδες έργον του δασκάλου. Γράφω υπέροχα και γλύφω τα ανώτερα υψίπεδα ακόμη καλλίτερα. Είμαι ένας υπερφίαλος λογοτέχνης.
Στο ατελιέ μου (αντέκταση του δωματίου μου) εφιλοξενήθην. Ο Ζώρζ επειδή ήτανε ομαίμιος της συνέβαλλε στην τελική επιλογή.
Γι' αυτό εξάλλου δεν υπάρχουν οι φίλοι; Πρέπει οι φίλοι τις δύστοκες στιγμές της ζωής σου τρεις φορές να σε αναγνωρίζουνε.
Σε κυριολεκτικό επίπεδο τις υπηρεσίες μου πρόθυμος, ήμουνα να προσφέρω αμισθί.
Σε συμβολικό θα ήμουνα στην αφέλεια της μισθοφόρος.
Ήθελα να της μάθω μια δίχως χρώμα, στίγμα και τελείες ζωγραφική.
Της έδωσα στον καναπέ μου ένα χυμό πορτοκαλιού να πιει. Ναρκωτικό σ' αυτό για να μην αντισταθεί.
Ποτέ κάποιον δεν βιάζεις αν δεν έχεις τις δέουσες προφυλάξεις.
Κανόνας βασικός είναι κανέναν να μην εκβιάσεις, αν πρώτα δεν τον έχεις βιάσει.
Οι διαρρήκτες για να μην συλληφθούνε φοράνε πάντα γάντια. Στο κουκλοθέατρο της ζωής μου απαθανατίζω τα πάντα, ώστε τους άλλους σε φωτογραφίες να κάνω νευροσπάστες.
Όταν τα ανακινώ εγώ είναι δόκιμα τα κινούμενα σχέδια μου
Ο Αντουάν ο δρουγγάριος μου ο επαναστατικός περίμενε τον Λόρδο του Προστάτη, να του δώσει ένα νεύμα ώστε να επιτεθεί, στον δομεστικό μας τον βασιλικό.
Στο δωμάτιο μου την μεταφέραμε ημιλιπόθυμη.
Τόσον αθώα και ζαχαρωτή!
Τη πλαγιάσαμε στο κρεβάτι όπως θα έκανε για την δεσποσύνη του κάθε Δον Κιχώτης, αν από τον ίδιο του τυφώνα την διατρέχει.
Μου θύμισε την οδαλίσκη εν μονοχρωμία του Ένγκρ το λιπόσαρκο κορμί της.
Πάντοτε του νεοκλασικισμού ήμουνα αποθεωτής. Ήθελα να κάνω αυτόν τον πίνακα σπαράγματα, γιατί είχε σημαίνουσα αξία συναισθηματική κι ιστορική.
Μια αίσθηση ασφάλειας, καλοζωίας και δυσανεξίας υπέκρυπτες το υποδόριο της λίπος στην τρώγλη. 'Εννοιες που με προκαλούνε να τις αμφισβητώ, σε όποιον ισχυρίζεται ότι στον σκληρό του δίσκο τις αποθηκεύει.

Πάντοτε όταν ήμουνα Τομ Σόγιερ έσπαγα τα βάζα που έφερνε η μητέρα στο σπίτι από της Κίνας το ταξίδι.
Στο χέρι μου αλλοιωνότανε η δυναστεία των Μινγκ, όχι γιατί τον κινέζικο πολιτισμό κατ' ανάγκην φθονώ, αλλά ώστε την μητέρα μου σε κρίση υστερίας να καθορώ. Για την δική μου βιοθεωρία ένας αμετάφραστος πολιτισμός.
Δεν μου άρεσε η αχαλίνωτη υπεροψία της μητρός μου. Ήθελα τα μάτια της να θυσιάσει, ώστε για το τι αισθάνομαι ή πράττω ν'αμφιβάλλει αρκτικώς.
Ήμουνα γλοιώδης όπως ένα ακέλυφο σαλιγκάρι και μου άρεσε πολύ.
"Ο Φαύνος της Πομπηίας".
Ήθελα ν'αποπλανήσω τα πλαδαρά της μπούτια στον Παρνασσό. Οι γυναίκες εκτός από γλώσσα και χέρι, επειδή πάντα ο κίνδυνος του σφραγίσματος ενέχει, χρειάζονται δόντια από τοπάζι.
Στην ζωολογία ουδέποτε υπήρξα αναγνώστης επαρκής, γι' αυτό και τις ασπρομέλανες αγελάδες πετούσα στον Καιάδα με το βρακί.
Στην ανθρώπινη ανατομία ήμουνα πρωταθλητής κι έλαβα κι υποτροφία.
Το χέρι μου περπάτησε, ώστε το σκληρό της καβούρι να βρει για να το διαθλάσει.
Εξάλλου όταν το ποτήρι από το κομοδίνο λιποθυμάει, το κακό είναι στον ερωτοθραύστη. Είναι ιδιωματικόν να καλύπτεσαι πίσω από των άλλων τη ράχη.
Από εμένα δεν υπάρχει πιθανότητα να διασώσει κανείς μπαμπάκας την αθώα φαινομενικώς πουλάδα. Το προχωρώ ως τέλους, όταν λάβω την συμφωνία για κάτι.
Μπήκα στο μοναστήρι της παραβιάζοντας με πύρινο στέρεο υγρό την θύρα της από ατσάλι. Οι μοναχές άοπλες. Το έβλεπες στων προσώπων τους τις διασπάσεις.
Στα ανδρείκελα ανάκτορα της Μαγναύρας ήμουν ο Μωάμεθ ο Πορθητής.
Αναρωτιόμουνα στον καθρέφτη μήπως ήθελα έρωτα να κάνω στον 'Αδωνή μου.
Που
θα ξανάβλεπα τούτο το θεσπέσιο κορμί; Στο εξώφυλλο του περιοδικού που ο Αντουάν ετοίμαζε στο διαδίκτυο, θα έβγαινε εξομοιωμένο το δικό μου προφίλ;
Είναι παράφορο στην διακόρευση σοκολάτα να τοξεύεις. Νοστιμίζει το αμύητο στους όρκους μου κορμί.
Αργότερα ο Αντουάν διαβεβαίωσε ότι από τον Δείμο τους παθητικούς οργασμούς του Ύπνου υπέστη.
Ελπίζω να ονειρεύθηκε ξύπνιος το φιλί μου. Όταν το εργαλείο των συνθηκών δέσμευσης μου εδέχθη (σαν ένα είδος αποδοκιμασίας) τομάτες κι ιερό νερό, κατάλαβα ότι έφθασε το τέλος της επουράνιας μου αποστολής και με τους εξκουβήτορές μου έφυγα τροχάδην.
Ετράπην σε ακατάστατη φυγή φοβούμενος για την βεβήλωση του άσυλου τη θεϊκή οργή που εκινείτο επάνω μου απειλητική.
Όταν εκείνη στον άλλο κόσμο επανήλθε κατάλαβε ότι ήμουνα της Μεταμόρφωσης της ο Σωτήρας.
Η εκτέλεση των υποχρεώσεων σου αναβάλλεται προς το παρόν και τη μεταθέτω για το απώτερο μέλλον, όποτε το κρίνω υποχρεωτικό.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 130

Lucy Sanguin προς Sophie Caron 30-5-1999, Παρίσι

Αγαπητή Σοφί,

Στις κατασκηνώσεις μπορείς να κάνεις ευφάνταστες γνωριμίες. Ένας Καταλανός με γλυκοκοίταζε, όταν γύρω από τη φλόγα με τα κούτσουρα καθόμουνα χθες βράδυ. Σκηνή λιποθυμίας αποκρίθηκα για να του δώσω ένα χαρτί-σκουπίδι στο χέρι, μέσα στις τουαλέτες του καταυλισμού στις δύο το βράδυ να με περιμένει.
Ο κίνδυνος επ' αυτοφώρω να με συλλάβουνε, ήτανε απελπιστικά μηδενικός.
Χουάν τον έλεγαν και σε ταινίες ερωτικού περιτυλίγματος με το αζημίωτο ήτανε μελισσεργάτης. Μου αρέσει να συναγελάζομαι με πρόσωπα αλλότρια από την κοινωνική μου τάξη. Ξεχνώ τους περιορισμούς που συμβιώνω και αυτό με συναρπάζει.
Ο Νταμιέν με θεωρεί Αλκιβιάδη. Ως ινδουιστής περιβάλλεται μόνον με χαμόγελα από τη δική μας τάξη. Δεν πρέπει, πιστεύω τους Ανέγγιχτους στον δρόμο να τους παρατώ.
Ο Χουάν ήξερε να με κατακτεί με τα ανέκδοτα του τα επιφανή. Ένα παυσίπονο ήτανε κι ανιαπωθητικό. Θα έλεγα ψέματα αν ισχυριζόμουνα ότι με αδημονία τον υποχθόνιό μου ιχνηλάτη δεν περίμενα.
'Ανοιξε την πόρτα στης τουαλέτας το σκοτάδι, που μέχρι εκείνη την στιγμή από το παράθυρο το φως αμυδρώς εξέπεμπαν οι κολώνες και το φεγγάρι. Συνοδευότανε μόνον από ένα ζευγάρι: Τζόαν απ' την Αμερική και τον Σκοτ απ' τη Βρετανία τη Μεγάλη.
Μου επεξήγησε ότι παλαιά ήτανε συνεργάτες στο κρεβάτι.
Με τρεις εμπειροπόλεμους αγνώστους θα είχα λοιπόν να κάνω. Έχω να δηλώσω ότι από το γεγονός κατενθουσιάσθην.
Με το κουαρτέτο της ακολασίας μας η τουαλέτα θα γινότανε η συμπυκνωμένη Σερβία μας. Τις δυνάμεις μας θα ενώναμε υπέρ των Κοσοβάρων και θα βομβαρδίζαμε ανελέητως τους εθνικιστές τους Γιουγκοσλάβους.
Ουδέποτε πιστεύσαμε στου έρωτα τον ρατσισμό. Ο Σκοτ Σαυροκτόνος Απόλλυων αδάσωτος, ξανθός στο υγρό δάπεδο του ξάπλωσε όχι μόνον για να δροσισθεί, αλλά ώστε μάχης θέση να λάβει και τους απροσέγγιστους ιχθύες να συλλάβει, βγάζοντας στο εξωτερικό το παλαμάρι.
Τα αστέρια μου αφόδευα πάνω του, από τον ουρανό. Σμήνη μετεωριτών...
Τον Εγκέλαδο στην Αίτνα μας είχαμε καπάκι κλειστό.
Η Τζόαν με τη σειρά της προσκύνησε ακριβώς πάνω στο κεφάλι του Σκοτ.
Θυσίαζε ένα ζώο για να εξευμενίσει τον μικρό της θεό.
Ο Χουάν ήτανε ένας μικροσκοπικός εραστής λατινικός. Τα συνηρημένα φρύδια του ήτανε για μια γυναίκα το κατάλληλο διεγερτικό. Τον ομφαλό του είχε κλαδεύσει με ασήμι κυκλικό. Λέγεται πως οι λυκάνθρωποι αποπνέουνε μ' έναν ασημένιο σταυρό. Αυτός κατά τα φαινόμενα είχε γίνει του μηχανήματος του δεσμευτικός. Μία κοιλιά επίπεδη όπως του τραπεζιού η επιφάνεια, δερματοδεμένη με μοναδική του ταυτότητα αυτό.
Κουνιόμουνα επάνω στον Σκοτ με τον τρόπο που ο φούρναρης το ζυμάρι αλέθει. Ήθελα να νιώσω το ταψί σε όλες του τις διαστάσεις και καμία γωνία να μη μου ξεφύγει, που από αυτή την ζύμη να μην έχει γεμίσει.

Ήμουνα ενός πλοίου το ναυάγιο που να ρουφήξει ήθελε το παν στο μέσον του ωκεανού.
Η επανάληψη του σκοταδιού στον χώρο, ήτανε το μαλλί του Χουάν το μελαχρινό.
Έμοιαζε σα να είχε αποκεφαλισθεί όπως ο Δαντών.
Προσγειώθηκε το διαστημόπλοιο του στο ακρωτήριο του Κανάβεράλ μου ως διχοτόμηση στα δύο υπερφουσκωμένα τηγανιτά αβγά μου. Ένα περιστέρι από τραύμα πληγωμένο και αιμορραγόν, που επιχειρούσε να πετάξει, γιατί πίστευε ότι είναι δυνατό, ενώ το διέψευδε το πραγματικό. Είναι αυτή η πεποίθηση ότι μπορούμε να γίνουμε ότι ήμασταν, πριν από μία σημαδούρα γίνουμε κάτι άλλο. Είναι του παρόντος η άρνηση της προϊστάμενης στιγμής. Περίμενα να περιχύσει το βούτυρο στο τηγάνι, την αψογότερη ομελέτα να φάει, κοιτάζοντας με από της κουζίνας το μάτι.
Οι Γάλλοι με τους Ισπανούς για την εξόντωση της τρομοκρατικής οργάνωσης, ήτανε
σε συσπείρωση εδώ και καιρό. Μας αρέσει να υφίστανται χώρες κυρίαρχες και όχι περιοχές αυτοδύναμες.
Με τον 'Αγγλο κάτι παραπάνω από αμεμφής ο συνεταιρισμός. Εγώ έπαιζα τον Κλεμανσώ και εκείνος τον Λόϋδ Τζώρτζ.
Ο πόλεμος μας ήτανε οικουμενικός, όπως κι ο έρως μας αλληγορικός.
Υποκρινόμουνα τον ανελκυστήρα στον Πύργο του Αϊφελ που ανεβοκατεβαίνει, ο Σκοτ τον Τάμεση που περίμενα σαν τον Νώε να με περιβρέξει, ο Χουάν το Εσκοριάλ
που τον πόθο του από την δύση έβλεπα να ανατέλλει κι η Τζόαν που ως 'Αγαλμα της
Ελευθερίας πυρά θανάτου δίνει στα εναπομείναντα έθνη, κρατώντας το παράθυρο σα δάδα που την ισορροπία φέρνει.
Μάλιστα της Τζόαν τα χείλη είχανε τόσο κοκκινήσει που νόμιζες ότι μία Χίμαιρα χωρίς τον Βελερρεφόντη της θ' αναπηδήσει. Έβλεπες στην όψη της ενός πολιτισμού το απελέκητο ξύλο. Μία θάλασσα για να ακριβολογώ δίχως νερό. Είχε του κίτρου το μαλλί, που ο καθείς θα είχε το δίκαιο του γνησίου της υπογραφής του ν' αμφισβητεί.
Όσο ο Σκοτ μου προκαλούσε παλίρροιες ηδονής, αγνάντευα την Ακατανίκητη του Χουάν Αρμάδα.
Για τον Ματαντόρ μου ήμουνα το κόκκινο πανί. Μ' άρεσε το πάθος του κι η μεσογειακή του επιβολή. Με κοίταζε με τέτοια επιμονή ως επικράτεια του Ναπολέοντα στη σφαίρα επιρροής.
Να ρίξω το βούτυρο προέκρινε έξω από το τηγάνι, στα μάτια της κουζίνας για να σβήσουνε αυτοματοποιημένα, επειδή ήτανε όλα αναμμένα. Στην κατσαρόλα μου όμως αρκετό από το βούτυρο επετάχθη. Έτσι απέκτησαν τα μακαρόνια που ετοίμαζα
μία θρεπτική γεύση για τα σαπρόφυτά μου.
Πάντα στην Αφρική ήθελα να μάθω σουαχίλι, να φάω ανθρώπινα μέσα στις 'Ανδεις σκέλη, μία εκ των επιζήσασων στων Ζουλού τον χορό...
Στην κοιλιά μου ένοιωθα μία γεύση στυφή, αφού η τομάτα ήμουνα στον αποχυμωτή.
Στον τοματοχυμό όμως προσετέθη υγρό αλεύρι γλυκό, όπως ο Μπάτης να με

χαϊδεύει. Μία διείσδυση ανηδονική...
Οι μολύβδινες μας αναπνοές πρόδιδαν την ανάγκη μας για ευφορικών οξυγόνων μάσκες.
Όταν πια αυτό επιτελέσθη, τα ρούχα μας τα λιγοστά μαζέψαμε γιατί η πανσέληνος μας κοιτούσε γυμνή.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 140

Damien Adaleux προς Jean Larousse 30-6-1999, Παρίσι

Αγαπητέ Ζαν,

Απιόντος του δειλινού ο Ρομπέρ και εγώ με την λιμουζίνα μας στα υποβαθμισμένα βορειανατολικά προάστεια πήγαμε μία εκδρομή.
Η εντολή ήτανε εκ του τρίτου διαμερίσματος τα τεκταινόμενα στην κάμερα να εξιστορεί.
Εκεί, χιλιάδες μαύροι άνεργοι ή μουσουλμάνοι από την Αφρική, θα τραβούσανε τα πάνδεινα για μερικά φράγκα.
Δύο δεκαεξάρηδες αράπηδες τα "θύματα μου" και ένας μουσουλμάνος ενήλικας από την Αλγερία.
Πολλοί εξ' αυτών κάνουνε και διακίνηση ναρκωτικών. Η αίσθηση του έκνομου πάντα
για εμένα ήταν καθετήρας. Έπρεπε να υπάρξει ποινή και τιμωρία για τον καπιταλισμό και την αποικιοκρατία, σ'έναν Ευπατρίδη της ανώτερης μπουρζουαζίας. Τόσο για τα λάθη του παρελθόντος όσο και τα δεινά που μάστιζαν το παρόν τους... Μ' ένα νεύμα μου μπήκανε μέσα.
Ήτανε τόσο θεονήστικοι που αν δεν φορούσα τίποτε να με απήγαγαν μπορεί, ώστε τα όργανά μου να πουλούσανε στην Εμπορική. Αγνοούνε ότι ο Διόνυσος Ζαγρέας ποτέ
δεν πεθαίνει και τους ασεβείς παιδεύει.
Ο Ρομπέρ και οι δύο πιστοί φρουροί μου από τον 'Αδη θα είχανε να επιτελέσουνε αυτό τον ηθοποιό αν κάτι πήγαινε κακώς.
Είχα χρονομετρήσει και οριοθετήσει του μαρτυρίου μου το παιχνίδι.
Ήμουνα του τενεμπρισμού οπαδός και ήθελα το κεφάλι μου να μοιάζει με αυτό του Ολοφέρνη, όταν η Ιουδίθ το απέκοπτε για του λαού της τον απελευθερωτή.
Οι πίνακες για εμένα στέκονται η αφορμή να υποδυθώ ρόλους, που σε ομαλές συνθήκες δεν μπορώ να καταδυθώ. Απεικονίζεται το πραγματικό του παρελθόντος με
τις αντιλήψεις του παρόντος. 'Αλλο ένα επίπλαστο θέμα και εγώ το πολλαπλάσιο του.
Ετερογνωσία είχα της κίβδηλης πραγματικότητας. Με κανέναν τρόπο δε βαυκαλιζόμουνα. Θέλησα έστω και έτσι την καρικατούρα μου ν' αναλάβει ο σκοτεινός εχθρός μου.
Η απειλή των πιθηκοειδών για τον εξαρειανισμό της γαλλικής φυλής, από το

παρελθόν στο παρόν πλέον σταθμός . Όχι όμως στις ωμές της διαστάσεις. Ένας δικαιωμάτων σφετερισμός που δεν θα έχουνε ποτέ αυτά τ'ανδροειδή...
Αυτοί οι εξιδανικευμένοι δούλοι για τα πελώρια τους προσόντα ήταν υπεργειοδοτημένοι και για μετακομιδή γυμνού φωτογραφικού φακού ήταν επιδικασμένοι.
Οι ιδεώδεις υπηρέτες για εμάς τα αλαζονικά αφεντικά...
Το χρυσό μου ρολόϊ που ζήτησαν τους εδόθη. Είχα νήριθμα από αυτά. Το σμαραγδένιο δακτυλίδι μου τους το έδωσα αδιαμαρτυρητί.
Όμως την τρίτη φορά αρνήθηκα το διαμαντένιο ενώτιό μου στο δεξί αυτί, γιατί της αυτοπροσωπογραφίας μου ήτανε το ραβδί.
Ο Αλγερινός μου έδωσε μία ώθηση προς τα κάτω. Κτύπησα ελαφρώς εις το κεφάλι. Ευτυχώς ήμουνα η Οκλάζουσα Αφροδίτη δίχως θλάση.
Ο ένας Αράπης τα χέρια μου παρέσυρε και άλλος μ' ένα σκοινί γερά τα δέσμευσε. Με περιέλουζαν με χυδαία ονόματα και κλωτσιές ή μπουνιές μου δώριζαν αφειδώς.
Από την άλλη το σκουλαρίκι μου έβγαλε ο Αλγερινός και στο πρόσωπο μου έσταξε αίματος κρουνός.
Εκδήλως ικανοποιημένοι από τα λάφυρα τους αν και ποτέ τους δεν κατέκτησαν την Μάλτα, το παντελόνι μου κατέβασαν προφανώς για να κλέψουνε και αυτό.
-"*Τί μαλαματένιο αγόρι!*" αναφώνησε ο Αλγερινός.
Πριν καλά-καλά από τα απανωτά χτυπήματα συνέλθω, ήλθα αντωπός με την αδαμιαία τους περιβολή.
Ο Αλγερινός είχε κάνει περιτομή σε σύμβαση με το Κοράνι. Προφανώς ο ένας εκ των δυο γονέων του ήτανε Γάλλος λευκός, αφού είχε χρώμα μελαμψό.
Τα λάστιχα των Αράπηδων ήτανε βαρέα κι ανθυγιεινά όπως τα λουκάνικα Βαυαρίας που τρελαινόμουνα γι' αυτά σε κάθε συντυχία μου στη Γερμανία.
Ο ένας αράπακλάς μου ως Φιλάδελφος τους γλουτούς μου, ψηλαφώντας αποπειράθηκε να βρει τον μέσο όρο.
-"*Αυτό το πηγάδι χρειάζεται λάδι*" είπε ο ένας κι ο άλλος αράπης έβγαλε απ' το μπουφάν μια φιάλη.
Με το δακτύλιο του ο πρώτος αράπης καταμετρούσε το στόμιο μου, που από κλαδιά ιτιάς ήτανε σμηνίες της μονάδος μου καταφυγή σε περίπτωση νατοϊκού βομβαρδισμού.
Κάποιες στιγμές παρέμενε έκτακτη συγκομιδή ανοικτό για της ελεύθερης "έως ασύδοτης αγοράς την εκδούλευση των αρχών... 'Αλλες έκλεινε το μαγαζί από τις φουσκάλες των υδάτινων Σπαρτακιστών που στη επιφάνεια και άλλα κλαδιά ξέβραζαν...
Πάντα από τις τρίχες βουλώνει ο νιπτήρ που συσσωρεύονται μετά από την μακρινή εποχή των μεγάλων ξυραφιών.
Ο δεύτερος αράπης έριχνε από το κανάτι τις στιγμές που ξεβούλωνε, ώστε τον οριστικό σκοπό να πετύχει: ένα κορίτσι-λάστιχο πανέτοιμο για τους εισβολείς, να μείνει.
Το λάδι συμβάλλει στο πλάτος της ζωής. Το λένε κι οι ιατροί. Είναι το πλέον απαραίτητο στην μεσογειακή διατροφή.
Εγώ αντιτείνω και λέω ότι το λάδι στην μεγαλύτερη χωρητικότητα όγκου των φτεροπόδαρων πλοίων, έχει μεγάλη συμβολή.
Το πηγάδι αυτό πλέον μπορούσε να χωρέσει οποιοδήποτε μαγγάνι. Δεν είχε πλέον

αναστολές. Είχε αποκτήσει μια αυτονομία απολυταρχική δίχως την βούληση μου την
συγκεντρωτική. Αυτοί τα βάρβαρα στρατεύματα των Χορβατών του στην χώρα μου είχαν επελάσει, ώστε κάθε ανθρώπινης φύσεως δικαίωμα να καταπατηθεί...
Μία τριάδα διαδοχική μου λεηλατούσε το κορμί.
Ιδιότυπα χαρακτηριστικά είχε ο κάθε ένας λεηλατητής.
Ο πρώτος αράπης είχε του Ψευδολογγίνου, το ύφος το υψηλό. Ο δεύτερος χονδροειδές αλλά μεσαίο. Ο Αλγερινός εξωτικό μα άκρως αποτελεσματικό.
Τα παράθυρα ήτανε φέρετρα λυπητερά. Από των κορμιών μας τον ιδρώτα η ατμόσφαιρα αποπνικτική.
Μυοχαλάρωση σ' ένα Τούρκων χαμάμ. Η οσμή εκ μέρους τους ήτανε πιο επιθετική, γιατί για ύστατη φορά τα Χριστούγεννα που μας προσπέρασαν είχανε κάνει εξορκισμό.
Η οικονομία χρόνου και νερού, της εθνικής μας ταυτότητας κοινός κωδικός...
Όταν ο ένας εισβολέας έσπαζε της χώρας μου τα συρματοπλέγματα, στη καταπακτή μου έβαζαν υγρά και στερεά αρώματα-εμπορεύματα οι άλλοι δύο.
Ο Αλγερινός μου άρεσε πιο πολύ γιατί ήτανε το αστέρι το δίχως ανταλλάγματα το χειρωνακτικό του αντάρτη, που στην κυρίαρχη δύναμη εύκολα κανείς δεν θα τον καθυποτάξει.
Από τους σιτοβολώνες του, στάχυα μελανά τα κλωθογύριζε η τραμουντάνα προς το υποστατικό.
Όλη αυτή η αρμυρήθρα στον ουρανίσκο μου έσταζε σαν σταλακτίτης.
Σε μια στιγμή μάλιστα έγινε παράλληλη εισδοχή από ομάδες δυο, μα ο φράκτης τόσο μικρός που ως λέκτορας τη μια απέβαλλε από τη τάξη, διότι κόντευε να σπάσει...
Ο οπισθοδρομικός αράπης, στο λαιμό μου την καδένα, ένθεος κωπηλάτης κι εγώ μ' ένα λουρί ήμουνα καμηλοπάρδαλη...
Της κεφαλής μου τον θάμνο αποσπούσε ο άλλος, στην κλίση που έπρεπε να πάρω για το ιπτάμενο μπαλάκι ως πιστό λαγωνικό και ας ερχότανε σε απόκλιση με το μουσουλμανικό.
Της Νομικής ένας φοιτητής από το σχολείο μου συμμαθητής, το οθωμανικό δίκαιο από νωρίς μου είχε διδάξει. Ομοίως το ελληνορωμαϊκό και το βυζαντινό.
Στο πνεύμα των νόμων και του ζυγού είχα εντρυφήσει, καλά γνωρίζοντας πως η πιο εύλογη απαίτηση είναι συγχρόνως η πιο κατάφωρη αδικία, αν επικαλυμμένη από την χλαμύδα της εξουσίας, δίνει του απαρασάλευτου κώδικα αξιών τις αισθήσεις που να προσαρμόζεται εις τις περιστάσεις γνωρίζει και την συμπεριφορά του για τις υψηλές κάστες τροποποιεί, εξαντλώντας για εμάς όλα της επιείκειας τα όρια, ενώ για τους μέσων αποστερημένους κάθε περιθώριο αυστηρότητας του διαπραχθέντος αδικήματος με κάποιες διακυμάνσεις εξαντλεί.
Ήμουνα θύμα εγκλήματος κι άκρως ικανοποιημένος που έπαιζα τον εξιλαστήριο αμνό, για όσα εγκλήματα κάποτε διέπραξε η εθνική και η δική μου αστική τάξη.
Ήθελα να νιώσω στο κορμί μου τον επαναστατικό παλμό επί Ντε Γκωλ για τον ανεξάρτητο Αλγερινό. Ήμουνα της αποστασίας λάτρης άγγελος εκπεσών.
Ήθελα όμως για τελευταία φορά ως ένας τυμβωρύχος κεφαλαιοκράτης, να εξανεμίσω το άσπρο πετρέλαιο αυτών των γεροδεμένων μεταναστών και να νιώσω εις την φλέβα μου το ρεύμα των νομάδων αυτών ακόμη και αν οδηγούσε στην

ίδρυση των Φινλανδών.
Ο Υιός του Ανθρώπου-Γάλλου ήμουνα που ξεπλήρωνε τα εγκλήματα των προπατόρων του, όπως οι σημερινοί Ισραηλινοί απολογούνται για κάθε εξευτελισμό του Χριστού ή ότι πρέπει να νιώθουνε για την Σταύρωσή Του τύψεις, όταν οι ευσυνείδητοι χριστιανοί το ισχυρισθούνε.
Μου άρεσε να "πληρώνω" για εγκλήματα που ουδέποτε είχα διαπράξει.
Αντιθέτως δεν θα μου άρεσε να τιμωρηθώ για τις ύβρεις που πράττω συνειδητώς. Η έννοια της συλλογικής ευθύνης μου ήτανε συμπαθής....
Το σώμα μου από μουντζούρες ήτανε μεστό κι ανυψωμένη λεωφόρος, αποκαλύφθηκε ως αποτέλεσμα των φραουλένιων σεισμών.
Ένα ράκος που περίμενε να επισκεφθεί τον κάδο των ανωφελών.
Περίττευε στον χώρο, όσο τα βοδίσια μάτια τους αντανακλούσανε τον λουμινισμό.
Ο Ρομπέρ με την παροχή οδηγιών δεν υπήρξε παρεμβατικός.
Τουναντίον προτίμησε να αυτοερωτευθεί στο επίμαχο σημείο, βλέποντας αυτή την ζώσα ταινία ερωτισμού και βίας να ξετυλίγεται σαν της Αριάδνης το κουφάρι, στων φαντασιώσεων του το ανάκτορο το μινωϊκό, αφού σε κάθε μια τον περίμενε και μια πρωτοποριακή. Εκείνος απλώς έπρεπε να την αποδεχθεί ή να την απαρνηθεί, για να εξωνηθεί σ'εκείνην που διακαώς επιθυμεί μέχρι την διέξοδο να βρει.
Στο επίκεντρο αυτού του κυκεώνα ήμουν εγώ και μου προξενούσε ρίγη συγκίνησης το γεγονός ότι με χειροκροτούσε ένας ακροατής, μ' ένα χέρι έστω επί σκηνής.
Μόλις διαφήμισα από το στόμα μου τους αφρούς, ο Ρομπέρ κατάλαβε πως ήταν αυτό το τέλος του παιχνιδιού. Από σαπουνάδες γέμισα για να σφουγγαρίσω το έγκλημα της φυλής.
Εθνοκάθαρση ή αιμοκάθαρση; Δύσκολο κανείς να πει.
Μου έλειπε η σταρένια τους βροχή. Δεν άργησε λοιπόν η γλάστρα μου να ποτισθεί.
Ένιωθα ως ένα αυτοκίνητο που είχε πάει στο πλυντήριο από το κοκκινόχωμα ν' ανανεωθεί.
Ντύθηκαν άρον-άρον μαζί με τα "έννομα" αποκτήματα τους και σαν τους κλεφτοκοτάδες δια παντός αναχώρησαν από την δική μου ζωή.
Εξάλλου δεν σταματάει ποτέ να κινείται η γη. Ακόμη και όταν είμαστε στον ύπνο προσηλυτιστικοί. Πολλώ δε μάλλον όταν ποινικά αδικήματα έχουνε διαπραχθεί.
Ήμουν ένας Ανταίος κι αυτοί παίξανε τον ρόλο του Ηρακλή. Αποχωρίσθηκα τη γη και του ουρανού έχασα την ισχύ.
Πήρα ένα δίδαγμα ηθικής: μια δροσοσταλίδα αγαθού, έχει μέσα του το κακό.
Απίστευτο ακούγεται μα τόσο αληθινό...
Η νοοτροπία του θύματος μου είναι τώρα πιο ταιριαστή. Φρόντισα αυτή η είδηση στους κύκλους των φίλων μου να διαδοθεί. Φαντάζω στα μάτια τους υπερήρως, που απ' αυτό το σκυλολόι επεβίωσα. Πιο άσπιλος φαίνομαι από ποτέ...
Με τη μεγαλύτερη ευχέρεια κινήσεων κι ελαφρυντικών τα χειρότερα αδικήματα μπορούν να διαπραχθούνε...
Είμαι ο Ιούλιος όλων των γυναικών κι η Αυγούστα όλων των ανδρών.
Η φήμη μου εξαπλώθηκε στους κοσμικούς κύκλους όχι μόνον της πρωτευούσης αλλά σύμπασας της Ευρώπης.
Το χειρότερο άλλοθι είναι του εγκλήματος η καθομολόγηση ενοχής.
Οι άλλοι σε θεωρούνε συνένοχο σε κάτι. Εσύ που το έπραξες ποτέ...

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 150

Damien Adaleux προς Louis Martineux 1-10-1999, Παρίσι

Αγαπητέ Λουί,

Μ' ένα αερόδιφρο που της Νέας Πόλης την αύρα χάριζε στα κτήρια, έφθασα
πριν από μία νουμηνία.
Μόλις το Μητροπολιτικό Μουσείο επισκέφθηκα ότι είναι εφάμιλλη της Υφαρπαγής
της Ευρώπης συνειδητοποίησα... Εδώ είναι τ' άλογα του Λυσίππου...Των
Σταυροφόρων η ακμή...Της Πόλης του πολυπρόσωπου Εωσφόρου η κατοχή...
Και εγώ ο Μιχαήλ Παλαιολόγος με μόνο το όπλο το μολύβι και το χαρτί,
περίμενα για ν' αδράξω αυτούς τους θησαυρούς την κατάλληλη στιγμή.
Για τα εκθέματα του Μουσείου ήμουνα φοιτητής κάθε αυγή. Έκανα κατάληψη
περιοδική στου μουσείου την μόνιμη συλλογή για να εξασκήσω του ζωγράφου-
γλύπτη την τεχνική.
Το αντικειμενικό που έχασε την αίσθηση του όγκου, με αυτήν του επιπέδου έχει
στολισθεί, ώστε τις διαστάσεις με τον πιο επιτυχή τρόπο να μιμηθεί. Τα χρώματα με
τις διαβαθμίσεις τους στις ατέλειες επίκουροι του εγχειρήματος μιας αποτυχίας
φυσικής.
Του Μάρκου Αυρήλιου ο ισοπεδωμένος αδριάντας, στις αληθινές του όψεις μπορεί
ν' αποτυπωθεί;
Ακόμη και το υλικό της διάπλασης του σχέση ουδεμία έχει με αυτό που εξεικονίζει.
Δεν έχει ούτε ανθρώπινο δέρας, ούτε όργανα, ούτε αίμα...
Ίσως μόνον αν η τέχνη κλωνοποιηθεί τότε το αληθινό της πρόσωπο θα κατακτηθεί.
Κλώνοι στην κατάψυξη οι φυσιογνωμίες της ιστορίας σε μία τέχνη αναπαραστατική
και όχι εν απουσία, αλλά με τα ίδια ανόργανα και οργανικά της στοιχεία.
Προσφάτως σ'ένα μουσείο σύγχρονης τέχνης πίνακες με χρώματα ανθρώπινου
αίματος είδα.
Ιδού μία τέχνη εξαίρετη για τον άνθρωπο από τον άνθρωπο πεποιημένη.
Ο καθείς μπορεί αν στις χώρες της ανάφλεξης ταξιδέψει ένα διακεκομμένο πόδι ή
χέρι να διαλέξει ή του Κικέρωνα το κεφάλι με την γλώσσα του χιλιοτρυπημένη.
Έτσι
στο σπίτι του θα συνθέσει την τόσο αληθινή, όσο οι αισθήσεις ή τα αισθήματα
ιδιωτική του τέχνη.
Τουτέστιν των ισχυρών η τέχνη με μια αντίληψη εξωαισθητική, σχεδόν θα έλεγα
γεωτροπική. Εξάλλου άπαντες οι ζωγράφοι είχανε έναν πανίσχυρο Μαικήνα: τους
Μεδίκους ο Μποτιτσέλι ή ο Φίλιππος τον ζωγράφο που, ποιούσε από την Κρήτη με
το χέρι.
Μία συνέχεια είναι η τέχνη κι εμείς οι μηχανοδηγοί που την ακολουθούνε οι σεπτοί.
Με τα υπερμεγέθη αυτά κτήρια άρχισα ν'αντιλαμβάνομαι την ασημαντότητα μου,
μέσα στα εκατομμύρια των κατοίκων τούτης της αχανούς γης, που στα σπλάχνα της
όλοι οι Τιτάνες έχουνε συγχωνευθεί.
Η ζωοφόρος του Παρθενώνα σε αντιστροφή. Σ'αυτή την πόλη ο Δίας με τον

κεραυνό
δεν είναι πρεσβευτής. Η νίκη των Γιγάντων και των Τιτάνων επί της Ολύμπιας γης!
Μπορείς να διαπράξεις πατώντας της σοφίας την γοργόνεια ασπίδα, όποιο έγκλημα επιθυμείς ατιμωρητί! Εδώ όλα ανάποδα θα τα δεις. Οι μεγιστάνες είναι θεοί αδιαφανείς και των αδαών τα σμήνη στης Πιερίας την κορυφή.
Με ένα κοντάρι στο μάτι, σχήμα αρχιτεκτονικής...
Το αίμα των κατοίκων θα φθάσει στα πόδια τους ως τιμωρία. Ένας εγκέφαλος αναίμακτος δίχως οξυγόνο σε διάθεση μετεγχειρητική.
Ήμουνα ένας νάνος μπροστά σε μεγαθήρια με πήλινα πόδια που τα αποχωριζόμουνα
τις εσπέρες, αφού στου Κολεγίου Καλών Τεχνών τα μαθήματα και τα φροντιστήρια ανελλιπώς έπαιρνα μέρος τα Ελευσίνια.
Στο νοσοκομείο πήγα που γεννήθηκα και για λίγο, εργάσθηκα στα αρχεία του ως ιστοριοδίφης. Στα χαρτιά κολυμβήτριες οι αποδείξεις. Τω όντι ήμουνα τέκνο της μητρός μου...Ο πατήρ μου; Πάντοτε υπέθετα ότι ήτανε από τη Νέα Γη.
Ένας 'Αρης στης μητρός μου το κρεβάτι. Ο πατέρας μου τους συνέλαβε κατά την παρήχηση της πράξης, στην επιστροφή του από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών. Είχε έκθετα κάποια έγγραφα που έπρεπε για το ζήτημα των αιχμάλωτων Αμερικανών στο Ιράν να μελετήσει, ώστε στο κανάλι να δημηγορήσει.
Οι Αμερικάνοι ουδέποτε συγχώρησαν στου Πέρσες του Σάχη τον εξορισμό όπως και εγώ την μητέρα μου για την απόκρυψη του ονόματος του αληθούς μου πατρός.
Τέσσερα χρόνια αργότερα, ούτε η γέννηση της διπλότυπης αδελφής μου απέτρεψε των γονιών μου τον χωρισμό.
Από τους εν ζωή ενοίκους πληροφορίες έλαβα στο κτήριο που οι γονείς μου διέμεναν, ολίγον πριν γεννηθώ (όχι από την κεφαλή του πατρός μου, αλλά από τον μηρό).
Εψιθυρίζετο ότι η Εκάβη μου σχέσεις συντηρούσε μ' έναν ονόματι Πήτερ Χόρτον ζωγράφο Αμερικάνο.
Μία μακρινή οικεία του που έμενε στην πολυκατοικία μου έδωσε μια φωτογραφία στις άκρες παραφθαρμένη λες και από τις σπίθες πρόλαβε να περισωθεί.
Μου ανέφερε επίσης ότι είχε δύο βλαστάρια και ότι ο ένας στο Πανεπιστήμιο που φοιτούσα σπούδαζε γλυπτική.
Ήμασταν συνομήλικοι. Μου είπε όμως από εμένα να μην ξαναενοχληθεί, γιατί με του Χόρτον την αδελφή οι σχέσεις τους είχανε προ πολλού διαταραχθεί.
Στο πρώτο εξάμηνο παρακολουθούσα το προαιρετικό μάθημα της γλυπτικής ώστε με τον εν λόγω φοιτητή να'λθω σε επαφή.
Μία προαιρετική αφή που θα ίστατο για καταναγκαστικού τύπου πληροφορίες η αφορμή.
Σχεδόν αμέσως τα μάτια μας συνουσία στο κενό. Η αναίτια οικειότητα μας περισσότερο από τις κοινές μας καταβολές προερχότανε, παρά από ήθους καλουπιών συμφωνική.
Αυτός στο Έρεβος ήτανε βουτηγμένο παγωτό. Στο πρόσωπο του διέκρινα πρωτίστως το δικό μου και δευτερευόντως του Πέτρου πατρός μου.
Η άρνηση κι η κατάρριψη μου προκαλούσανε τη νοσταλγία να παίξω τραγωδία.
Έναν Οιδίποδα ίσως δίχως παραμυθία...

Τρεις ημέρες πριν στο διαμέρισμα μου τον είχα προσκαλέσει για του απιόντος την διερεύνηση και των γενεαλογικών του κέδρων.
Μου είπε ότι ο πατέρας του κάποτε με μια κατσίκα, έναν Γάλλο είχε κάνει τράγο, επειδή από τις Ιανουάριες εργασίες του μονοτονία, ένιωθε εκείνη
Τέσσερις μήνες πριν από το 1982 μου είπε ότι στον κόσμο έφερε εκείνη από το κυκλάμινο του και την δική της αζαλέα, ένα τριαντάφυλλο. Του ζήτησε έγγραφο αναγνώρισης της πτήσης και εκείνος απαρνήθηκε της εκμηδένισης, το μωρό- Σε άλλην είχε πλαγιάσει τα βέλη των Puti και κατά φωσφορική σύμπτωση τον ίδιο μήνα
ξεφύτρωσε ένα ρόδο λευκό. Του εξομολογήθηκε ότι με θεωρούσε έναν τόνο τσιμέντου και με έριξε στης Νέας Πόλης τον ωκεανό, όπως είχε πράξει με της Γαλλίδας το παρελθόν. Από τα προσφάτως λεχθέντα ανέκφραστος την πολική μου θερμοκρασία διατήρησα ακόμη και μ' ένα φιλί από εκείνον δοσμένο στο στόμα
Κάτω όμως από αυτήν ξεδιάλεγα την Ήρα από το στάχυ.
Με προσέλκυε ερωτικώς ο κλωνοποιημένος μου ζών εαυτός. Ήθελα σε χίλια κομμάτια να διασπασθώ και με επτά έτη γρουσουζιάς να ευλογηθώ.
Στο πρόσωπό του εξέταζα την απόρριψη της διαφωτιστικής μου προόδου. Ο πατέρας μου στης πρώτης γραφής κι ανάγνωσης η Ηχώ. Ένα ρολόι που ο αντίχειράς του πίσω είχε γυρίσει κι εγώ τον πατέρα μου έβλεπα να μου κάνει νεύση, για να μ' αναδύσει τούτη τη φορά θνητό.
Η ευκαιρία μου είχε επιδοθεί με την αναδρομία του χρόνου την συντριβή του να εκτελέσω και να υπερβώ το πεπρωμένο.
Αν το κερί του έλιωνε, ούτε εγώ, ούτε ο ομοπάτριός μου αδελφός θα δίναμε πνοή στον θεό.
Για χρόνια αρκετά ήμουνα νεκρός στης βακτηρίας της, κουρελιασμένης γριάς που κουτσή και αποξενωμένη σε μια Σπηλιά ενοικεί.
Στην σφαίρα την ουμανιστική επεξεργαζόμουνα τον έφηβο που δεν θα ήθελε ποτέ του να γεράσει, αλλά ως Αντίνοος από όλους να μνημονευθεί.
Δεν θα μπορούσα ποτέ να του φαλκιδεύσω τούτη την χαρά.
Το αίμα δεν γίνεται νερό. Εκτός και αν λευχαιμία πάθεις. Είχα όμως περιέργεια αν θα
βγει από τις φλέβες του αίμα κόκκινο ή γαλανό.
-"*Είμαι άτακτο κορίτσι*" μου είπε και έβαψε τα χείλη του στο κομοδίνο μ' ένα κραγιόν από την τσέπη του κοντοπαντελονιού του.
Δεν διέφερε από ένα μελιστάλακτο, άνευρο και άοσμο κορίτσι.
Μία τρύπα έψαχνα, ένεση να του κάνω. Αυτή θ' αντλούσε του αίματος του κάθε ρανίδα, να φυλάει από τους τρομοκράτες την πατρίδα.
Συνέβαλλα και εγώ στην απεξαρτητοποίηση του παιδιού αυτού από την μητρόπολη του. Μία αποικία που ήθελε με αίγλη την μήτρα της να υπερπηδήσει και στην αντινομία όλων ο Οκταβιανός της να αποθεωθεί. Η αρχή της μουναρχίας, το τέλος της δημοκρατίας...
'Ανδρες και γυναίκες συμπεριφέρονταν ως ιθαγενείς που καταθέτανε εύκολα τα όπλα
σε Βησιγότθους επιδρομείς. Με αυτά για να κρύψουνε τις κάρες τους, άνοιγαν και λάκκους.
Μόνον ένας αναπαραγωγής όρος επιτρεπτός υπάρχει: του καθαρτικού.

Θέλανε δίχως να θυμούνται ότι η Μητρόπολη του Κόσμου πρέπει να'ναι να συμμερίζονται άνευ όρων της αποικίας τη νοοδρομία.
Ένας γάμος με παιδιά των υπονόμων. Δεν είχα παρά να τελέσω αυτά τα δεσμά.
-"*Θέλω την φυσιογνωμία μου στον καμβά να σχεδιάσεις*" μου είπε ηδυπαθώς.
Την καρέκλα που ήτανε πλησίον του έντυσε με τα φορέματα του. Εξάλλου σε λίγα λεπτά θα γινότανε φύση νεκρά Προσωρινή κατάληψη έκανε στο νεκροκρέβατό μου, που τώρα είχε γίνει δικό του.
Το κορμί του φάνταζε στα μάτια μου ως τα μήλα των Εσπερίδων, που έπρεπε για να βγάλω τα προς το ζην, στην πατρίδα να φέρω πίσω.
Τα σπαρτά του χέρια και πόδια ήτανε μ' ένα λουρί περιδεμένα. Γεωγράφησα την περιοχή του που ήτανε σε ενδιαφέρουσα και θα έπρεπε ν'απογράψω για να ταξινομηθεί το υλικό που έβρισκα.
Το στιλέτο μου προσγειώθηκε σε αυτήν όπως ένας δίσκος εξωγήινος στην αγγλική γη, που αγρογλυφικά αμετάφραστα δημιουργεί.
Να κόβεις πάντα το στάχυ που εξέχει από τα άλλα. Αυτό έπραξα και εγώ. Το στάχυ του σε όλη την ακμή διέκοψα και του εδόθη να το φάει.
Υπέργειου αίματος βλέννες για την τοπιογραφία του μουσαμά μου χρηστοί...
Να χειρουργήσω πως πρέπει αποφάσισα. Στου ανθρώπινου σώματος κάθε όργανο μπορείς με την δέουσα πίεση, όλες τις φυτικές χρωματικές κλίμακες να δαμάσεις.
Έναν πίνακα κλοπιμαίο από το χρώμα του ανθρώπου ήθελα ν’αναπλάσω. Μία εικονική ανθρωπολογία... Μία ανθρωπολογία δίχως άνθρωπο κανέναν, αλλά στην Δευτέρα του μετά θάνατον Παρουσία...
Ο πίνακας μου θα είχε τον τίτλο: 'Εκ του Οιδίποδα του Λαΐου η δολοφονία."
Στην θέση των ανθρώπων φίδια θα έγραφα και προϊστορικές σαύρες.
Ο αδελφός μου μέγας αρωγός σ'αυτή την ζωγραφική εποποιία και χορηγός
Αυτή είναι η Αδελφική Αλληλεγγύη. Εξάλλου δεν διέπραξα κάτι που δεν είχε ξαναγίνει από την Παλαιά Διαθήκη.
Την ώρα που τον εγχείριζα με κοίταζε όπως ο ασθενής τον θεράποντα πριν ξεψυχήσει. Ένας φορητός πίνακας "Μαθήματος Ανατομίας” των Κάτω Χωρών...
Τον
Ρέμπραντ ουδείς μπορεί να τον συναγωνισθεί. Ούτε καν εγώ... Ευτυχώς που δεν ζει γιατί θα γινότανε αδελφός.
Κεραυνόπληκτος και φοβισμένος τα εγκόσμια εγκατέλειψε δια παντός, δίχως φωνή ή μολύβι χαρτί.
Δεν υπήρξε πουθενά πρωτοτυπία. Η μόνη πινελιά καινοτομίας σ' αυτή την αδελφοκτονία -οι εμφύλιοι πόλεμοι έλεγε ο Θουκυδίδης είναι οι χειρότεροι όλων- ήτανε ότι θέλησα να καταστήσω έγκυο τον αδελφό μου μετά την πάροδο του.
Ένα παιδί ανώνυμο, δίχως πατέρα όπως εγώ. Ένα παιδί δίχως πνευμόνια και καρδιά όπως εγώ. Ένα παιδί κουφάρι όπως εγώ.
Τεμάχισα το πτώμα του και το ξεφορτώθηκα οριστικώς με τον κοινόν τοις πάσι τρόπο.
Μία καινούργια νύκτα ανατέλλει.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 160

Damien Adaleux προς Louis Martineux 30-10-1999, Παρίσι

Αγαπητέ Λουί,

Ίλιγγος με έχει επιδέσει από τις περιγραφές της πρώην, νυν και αεί Ιωάννας μου με τις ακρότητες των αντεραστών. Της υπογραμμίζω συνεχώς ότι της καρδιάς της ο Πάπας είναι ανήρ και μοναδικός. Τα χαρέμια δεν υφίστανται στο σουλτανάτο των Τεχνών μου.
Όμως είμαι ανειλικρινής Λουί. Ένας Άπιστος είμαι αφροδίαιτος. Εκείνη ορκισμένη στης δυσπιστίας την διακυβέρνηση μου. Η διαφορά είναι κάτι περισσότερο από διακριτή.
Στο διαμέρισμα μου δύο συμφοιτήτριες μου προσκάλεσα αργά χθες το βράδυ. Ήταν η Ραΐσα από τη Ρωσία κι η Τσούνγκ Λι από τη Κίνα. Στα πρόσωπα τους διέβλεπα τον Στάλιν και τον Μάο.
Αν δεν υπήρχε η επιδρομή του κομμουνισμού ο καπιταλισμός δεν θα έχει ουδεμία αξία. Το αντίπαλον δέος που αμφισβητούσε τα συμφέροντα μου σ' ένα ψυχρό πλανήτη 'Αρη, ενδέχεται στη χώρα μου, να μεταλλαχθεί, ως νόσος επιδημική, κάτι που απευχόμουνα στην γενικότητα του και το επεδίωκα στην ατομικότητα του. Είχανε των άθεων κοινοκτημόνων το ύφος το αψιδικό.
Η Τσούνγκ Λι είχε δέρμα ομίχλης ηλιακής και κόμη της μελαχροινής Βερενίκης. Τόσο μικροκαμωμένη και λιτή όσο ένα πτερόεν ξυλαράκι στην Ιπποκρήνη...
Αντιθέτως η Ραΐσα ήτανε πανσέληνος ανταρκτική, από την συνήθεια του σιβηρικού χειμώνας, ένα κουμπί-ανεπεξέργαστο βόδι, μπουμπούκι έτοιμο από τα πέταλα του να
εκτιναχθεί. Τόσο την ήττα μου μπορούσα στο παγωμένο μέτωπο της να δεχθώ, όσο και των στρατευμάτων του Ναπολέοντα, τον περίλαμπρο αποδεκατισμό.
Μία άρκτος ασυνήθης στην ωραιότητα της. Την κεφαλή της ως τρόπαιο θα προτιμούσα πάνω από το τζάκι και το ασπρόμαλλο δέρας της, τις νορβηγικές νύχτες του Δεκέμβρη ως χαλί να με ζεστάνει.
Οι τρείς μας ακολουθήσαμε έναν αμερικάνικο χορό σε ρυθμό hip-hop, επειδή έχω την άνεση, την παντοκρατορία του λόγου ν' αμφισβητώ.
Κάθιδρες πέσανε στο πρόχειρο εκστρατείας μου ντιβάνι. Πλησίασα το νεροχύτη της κουζίνας το μάτι ν'ανάψω, ώστε φωτιά σοκολάτα να ετοιμάσω και στους υδροπέπονες της Τσούνγκ Λι να περιχυθεί για να το δοκιμάσω.
Η πείνα μου σταμάτησε την στάση εργασίας που είχε ξεκινήσει στο στομάχι και προχώρησε στην πλατεία του ερωτά της.
Η Ραΐσα στην Οκτωβριανή Στάση συνοδός ερωτοτροπούσε ανερυθριαστί στης απελπισίας το ρυάκι, αγνοώντας αν θα βρεθεί ένας κότινος δάφνης, για να στεφανωθεί τα ποιητικά της επιτεύγματα και να διασωθεί.
Όσο εγώ ήμουνα ενοικιαστής στα ανώτερα διαμερίσματα της Τσούνγκ Λι, η Ραΐσα με καθελκυστήρα την περιέργεια της, έφθασε στα κατώτερα επίπεδα της, για να ποτίσει στην γκαρσονιέρα της τις εκλεκτές γλαδιόλες στις γλάστρες.
Ως καλή Σαμαρείτιδα τα εντός εκτός ήτανε πρόθυμη να βγάλει, αφού την μετακόμιση του ο ένοικος ετοιμαζότανε να κάνει.
Κάθε φιλί ή χάδι εκεί, έκανε την Τσούνγκ Λι σε λυγμούς λαγνείας να ξεσπάει,

σαν ένα χαχανητό που αιφνιδίως σταματάει και την επόμενη φορά τα φωνήεντα και τα συμφωνά του με μεγάφωνο αντηχάει.
Μία κλίμακα ήχων ανιούσα που ελάχιστα την δική μου εργοδοσία. επηρεάζει.
Έπρεπε με το σκουπόξυλό μου ν'αποπέμψω τις σοκολάτες ως νομιμόφρων επιστάτης.
Όλ' αυτά τα 'χα διαχύσει σε κρέμα παγωτό, δίνοντας στην επιφάνεια απ' αυτήν του περιεχόμενου όψη άλλου εκτυπωτή, που σκοπό έχει να παραπλανεί τον καταναλωτή.
Το χέρι μου που ήτανε χιλιομετρικό ήθελε της γκαρσονιέρας τα τζάμια να ξεπλύνει, που λόγω ανακαίνισης ήτανε κλειστή. Η Ραΐσα τα έπιπλα εκτόπιζε στο σαλόνι ώστε στους ζητιάνους τοίχους που έτρεχε νερό από σπασμένους σωλήνες να κάνει επενδύσεις. Μία λαγνουργία αλουργίδος...
Τις κρήνες έπρεπε ν'ανοίξω για να φύγει το χώμα και να τρέξει γάργαρο νερό. Σε τέτοιου είδους γκαρσονιέρες δεν είθισται να κατοικώ...
Στην μεγαλοπρέπεια είμαι ο δελφίνος. Στην βίλα των Μεδίκων ή στα ανάκτορα των Βερσαλλιών, αφού κάποιος μακρινός μου πρόγονος ανήκε στην γενεή των φύλλων "Βουρβόνων-Καπετιδών".
Τώρα στο Saint Petersburg και στης Απαγορευμένης Πόλης τα ανάκτορα έπρεπε να περιορισθώ. Υπήρχε το ενδεχόμενο Ιαπετός σε στενούς χώρους να θεωρηθώ.
Όταν προσπαθούμε ν'αποφύγουμε κάτι πάντα, αυτό στην αρχή κάθε αιώνα θα μας επιδοκιμάζει, ώσπου να παύσει με τον θάνατο μας να υπάρχει. Το δέος σύντομα έγινε δράση.
Τον φυσικό του χώρο ανηύρε ο τυραννόσαυρός μου για την προστασία των μετεώρων, που οι σκιές τους έμοιαζαν με φιγούρες παραχαραγμένες στα βάθη των σπηλαίων. Έπρεπε λοιπόν να βγει στην επιφάνεια και μία εξ αυτών να τον καταπλακώσει, ώστε κάθε σκιά ότι έχει έλξη προς τα κάτω να συνειδητοποιήσει κι ένα ειδικό βάρος. Αν είσαι λοιπόν Ρωμανός ο Διογένης, ποτέ μη προθυμοποιηθείς τα μάτια σου ν' αποχωρισθείς...Το πεπρωμένο σου που είναι οι άλλοι, σε οδηγεί...
Το ψωμί μου είχε μπει στον κήπο της Τσούνγκ Λι. Η Ραΐσα έλιωνε το βούτυρο της πότε στο ίδιο το ψωμί και ενίοτε στα παράπλευρα κουλουράκια του για να νοστιμισθεί. Ήτανε ένα γευσιγνωστικό παιχνίδι. Οι νικητές στο βάθρο θα παραλαμβάνανε τα βραβεία τους.
Είναι πολύ τιμητικό να νιώθεις ότι δύο μέρη διακονεύεις: αυτό που είσαι επισκέπτης και εκείνο που εσύ τους άλλους ξέρεις να φιλεύεις.
Ένας Ξένιος Δίας από της Ανατολής τα βάθη...Δρώμενο και συγχρόνως παρατηρητής
ως φαινόμενο συζυγίας πανσελήνου και φεγγαριού έκλειψης ολικής.
Στο μαύρο μου ταψί ένιωθα ένα κουλούρι να σαλεύει όπως ο Κρόνος μετακινηθείς, ώστε ο μαύρος πυρετός μου ν' ανεβεί.
Ένας πάνθηρας διονυσιακός έσταζε στα μάτια της Τσούνγκ Λι, τη νιτρική του βροχή
από το μαλλί.
Υποδήλωση διπλής απόλαυσης της έφερνε η στύση μου στου 'Αλατος τη Στήλη: για κείνη που 'νιωθε, τηρούσε ευλαβική σιωπή κι αυτή που δε μπορούσε ν' αποφύγει σε παροξυσμούς διαμαρτυρίας ήθελε να προβεί, ώστε ως θύμα περισσότερο να διαφανεί παρά ως συνένοχη στο έγκλημα του θύτη κι αθώα πανηγυρικώς στο

κατηγορητήριο των ενόρκων καμερών ν'ανακηρυχθεί. Ή ίσως τις αντιδράσεις του εγκλήματος να προφθάσει, όταν την στιγμή εκείνη γίνεται αυτόπτης ή αυτήκοος σαν την υπόσταση του ξεχνάει.
Πήρε η Ραΐσα ένα μαύρο κερί από το τραπέζι και το εύθραυστο υγρό του ματιού του στα στήθη μου άρχισε να ρέει. Ο πόνος μου από το αναπάντεχο, πολλαπλάσιος μου εφάνη, όπως οι πέστροφες του Κυρίου και οι άρτοι. "Το κερί της ζωής μου ίσως ν' αρχίζει να τρεμοπαίζει" εσκέφθην.
Η Κίνα και η Ρωσία τον 19ο αιώνα ήτανε για τη Γαλλία αρκετή. Το κερί διαπέρασε το κορμί μου κι εξομοιώθη με αυτό. Τελικά τη Σαχαλίνη τη κέρδισα εγώ και τη Τσούνγκ Λι με του κηρός μου τον προσομοιωτή την έκανα οργασμική.
Μόλις τελείωσε το γλέντι τους χάρισα τον πίνακα με τα όργανα του αδελφού μου που είχα πλάσει. Τον έκοψα στα δυο. Δίκαιη κρίση και σολομωνική. Αφού δεν μπορούσανε να θαυμάσουνε τον κριθέντα από τον Μίνωα και Ραδάμανθυ αδελφό, τους χάρισα τον αναδημιουργημένο άλλον μου εαυτό από έναν χιτώνα αδειανό.
Ξέρω ότι θ'αναρωτηθείς γιατί κατακρεούργησα τον ίδιο μου τον αδελφό.
Θέτω σε αργία ότι μου ταιριάζει. Ό,τι θαυμάζω το σκοτώνω, για να μην με ξεπεράσει. Θέλω να είμαι στο είδος μου μοναδικός! Σφαιρικός.,..
Όταν το άρμα του Φαέθοντος έξω από τον βασιλικό μου οίκο εμφανισθεί στο νιπτήρα προς επιδιόρθωση, την οποιαδήποτε αλλαγή παρατηρώ, αφού είμαι ένα αυτοκίνητο ποικίλων κανόνων που τις δυνάμεις μου εξαντλώ.
Την κοχυλογεννημένη σε αντίτυπα τεκνοποιώ. Πάνω από τα χείλη ενυδατική για να κόψω τον βήχα του καπνιστή...Κάτω και δίπλα από τα μάτια αντιρυτιδική για να κατασβέσω το πόδι της χηνός. Τέλος στα μάγουλα για να προγράψω τα σημεία των γελωτοποιών...
Κάνω γυμναστική ενόργανη κι οργανική ώστε να υπηρετώ της Ήρας τον υϊό.
Με τ' αρώματα του Αχαιμένη θα λουσθώ και ενδύματα σε συνδυασμούς χρωμάτων θα φορώ, για να είμαι ένας ανεικονικός πίναξ ζων... Πάντοτε ήμουνα με τον ώμο των
εικονοκλαστών...
Οι εικόνες εκφράζουνε κάτι το στατικό. Αντιθέτως εγώ είμαι μια ιδέα-πλανήτης στην σκιά των αξιών. Δεν αντιφάσκω. Η ζωγραφική είναι τέχνη εικονιστική. Τα λογότυπα της παίρνω και με τους ρόλους που υποδύομαι τα νοηματοδοτώ. Η στάση μου στην τέχνη είναι η κινητήριος μηχανική.
Έχω δεκάδες φίλους και αμύθητα πλούτη. Απλώς στο χέρι μου ένα πρόβλημα σαν κειμήλιο κρατώ: κανένα δεν κυοφορώ.
Γι' αυτό στους άλλους προβλήματα τεκνοποιώ, για να αισθανθώ ότι κάνω κάτι το δημιουργικό. Βλέπεις η έλλειψη των αξιών...Μπορώ να τίκτω ότι θέλω και ότι δεν θέλω να γεννώ. Ένας ακάθαρτος αλιτήριος είμαι εγώ που δεν μπορώ να τιμωρηθώ από κανέναν νόμο ανθρώπινο ή θεϊκό. Δίνω την χολή και παίρνω των άλλων την ζωή... Είμαι ένα πρόσωπο κοσμοϊστορικό και όπως οι σύνοδοι της Εκκλησίας οικουμενικό. Η χώρα που με φιλοδωρεί για εμένα είναι πολύ μυωπική. Αποκτώ το οτιδήποτε με οιονδήποτε κόστος φυσικό. Σε οποιοδήποτε σημείο της γης ταξιδεύω. Αρκεί να το επιθυμώ δίχως αναχώματα στην Αππία μου οδό να συναντώ.
Είμαι ο επίγειος σας θεός. Δίχως την απαιτούμενη αυτογνωσία να διαθέτετε, είμαι ο μόσχος σας ο λατρευτός.
Λουί είμαι στο σχολείο σου ο τρόφιμος εσωτερικός. Κάποιες όμως στιγμές

όπως οι σπίθες από την τριβή της τσακμακόπετρας, από τα εντόσθια σου ξεπηδώ.
Ο αδιόρατος άνθρωπος που μαρτύρια διαπράττει...Και ύστερα ξαναγίνεται
ορατός στα μάτια των πολλών...Φαντάζει όμως πάντοτε αγνός...
Όπως εσύ και εγώ....

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ198

Louis Martineux προς Damien Adaleux 1-5-2000, Παρίσι

Αγαπητέ Νταμιέν,

Η Λουσύ όλη την ανδροπαρέα είχε στο σπίτι της καλέσει, για να δούμε προσθετικές σκηνές στην τηλεόραση από το "Βαθύ Λαρύγγι".
Εγώ, ο Αντουάν, ο Ζώρζ, ο Ζάν, ο Φερνάντ, ο Ανρί, ο Ρομπέρ, ο Ζακ, ο Λωρέν, ο Ντομινίκ, ο Φρανσουά, ο Κορνέλιους από την Ολλανδία, ο Ιβάν από την Σερβία και ο Χακίμ από το Κόσσοβο.
Η Ευρώπη των δεκαπέντε στα πόδια της την αγελάδα της ήθελε ν' αρμέξει.
Της Αγριππίνας η μετενσάρκωση με ένα διάφανο νυκτικό. Το κορμί της ενώπιον της τηλεόρασης κουλούριασε οκλαδόν και ημιλιπόθυμο ζητούσε έναν Ασκληπιό. Το αριστερό αφτί της ο Αντουάν φιλούσε κι εγώ είχα την εργολαβία του δεξιού αναλάβει. Οι γλώσσες του Ζαν και του Ζωρζ στο στόμα της αβγά οφιοειδή σ' ένα πασχαλινό ψωμί. Στη παράταξη του αναρχικού κι ακροδεξιού της γυναικείου λόφου ο Ανρί κι ο Φερνάντ ήτανε διαπρεπείς. Ο Λουί από της Δωδώνης το μαντείο ζητούσε το χρησμό. Τα δάκτυλα του δεξιού της χεριού σαν τα πλήκτρα πιάνου, ο Ζακ έπαιζε με τη γλώσσα. Ο Λωρέν του αριστερού της τα φλόγιζε σαν φυσαρμόνικα. Ο Ντομινίκ ασχολήθηκε με τα αυτοκρατορικά χείλη του Υπουργείου Εξωτερικών. Ο Φρανσουά με αυτά του Υπουργείου Εσωτερικών και με την προβοσκίδα των μισητών βροχών. Ο Κορνέλιους έψαχνε την Αχίλλειο της πτέρνα να βομβαρδίσει που δεν έβγαινε από τη χελώνη, σε διόραση τον κίνδυνο και τον πυρπολισμό. Ο Χακίμ τα δάκτυλα του αριστερού της ποδιού, έγλειφε σα να έτρωγε άρτο δίχως παντεσπάνι.
Ο Ιβάν έδινε φιλιά στο δεξιό της, αφού δεν ήξερε τι ποιεί το αριστερό της όπως ένας κρατούμενος-αιχμάλωτος στη Χάγη, προς την αρραβωνιαστικιά του πίσω απ' τα κάγκελα της φυλακής κάνει.
Αναστεναγμοί μετάνοιας διαπερνούσαν τ' αφτιά μας, όπως στους θανατοποινίτες οι ήχοι της ηλεκτρικής κιθάρας. Αυτή ήτανε η λίμνη των δικών μας στεναγμών και η κυρά-Βασιλική πνιγότανε από τα πούπουλα μας, γιατί από του Αλή-Πασά προτιμούσε την συντροφιά μας.
Τα προερχόμενα από την Σκανδιναβία αποδημητικά μας πουλιά προσγειώθηκαν σε θερμότερη περιοχή, όχι για να την παγώσουμε με τα χιόνια που είχαμε στα πτερύγια μας αλλά για να συσφίγγουμε με το νερό της, το σθένος την πτήση ως την Τανγκανίκα να συνεχίσουμε, ώστε όσοι από την ασιατική γρίπη δεν είχαμε αρρωστήσει να εκδημήσουμε.
Κάθε φορά που ένα πτηνό εισέβαλλε στης λίμνης της τα νερά, τον φώναζε με

τ' όνομά του. Νήσσες, κύκνοι, ορτύκια...
Ζωολογίας παρελάσεις. Δίχως να βρέχονται τα άλλα απλώς έπιναν τα ιαματικά νερά της. Της έριχναν γάλα, μέλι ζαχαρωτά, δίχως όμως να επιδίδονται σ'αυτό που επιθυμούσαν αν και το είχανε μπροστά τους.
Του Τάνταλου σωσίες ή μιμητές; Στο κορμί της έρρεαν ημιτελούς ζωής εμετοί.
Αυτά τα παιδιά θα έβρισκαν τον πατέρα τους μόνον με εξωσωματική.
Οι γλώσσες μας πινέλα είχανε γίνει για να δημιουργηθούνε με τα διαλυόμενα φρούτα ένα αντίτυπο "Κοιμωμένης Αφροδίτης". Στο πρώτο επίπεδο οι δώδεκα Γάλλοι και εκείνη. Στο δεύτερο η Τριάδα η Ανίερη των μεταναστών κι η αρμόζουσα Ποινή.
Ο Κοσοβάρος αν και δεκαέξι ετών χειροπόδαρα ζώο δεμένο, στον κευθμό των λοφίσκων του δεχότανε το στίνγκερ του Ολλανδού και το καλάζνικωφ του Σέρβου εναλλακτικώς.
Αυτή η αλληλοπάθεια λίαν συντόμως έλαβε άλλη μορφή, αφού σε λίγο τον ρόλο του αντάρτη Κοσοβάρου πήρε ο Σέρβος εθνικιστής.
Εγκλήματα στους εμφύλιους γίνονται πάντα και από τις δύο πλευρές και μπορεί να τα διέπραττες εγώ ή εσύ αν είχαμε την επίπνευση την ατυχή να γεννηθούμε Σέρβοι ή Αλβανοί.
Το σώμα του Σέρβου ένα δικαστήριο-κολαστήριο για τα θύματα πολέμου ηδονής.
Έπρεπε κατά την γνώμη τους στην Πρίστινα ή στην Χάγη να δικασθεί.
Ένα δικαστήριο δίχως συγκεκριμένες κατηγορίες και αθώους ή ενόχους. Ο Ζυγός της Δικαιοσύνης έκλινε προς των Βαλκανίων τον νότο. Τα νώτα έστρεφε προς τον βόρειο ο δεύτερος μαινόμενος με τον Ολλανδό διαδοχικώς.
Το στομάχι του Σέρβου μια απόθεση ανυδατωμένων πυρομαχικών. Έπρεπε να πληρώσει γιατί στον Κοσοβάρο είχε ασελγήσει δίχως να ρωτηθεί του Ολλανδού η γνώμη.
Πάντοτε μου άρεσε ο Ντίρικ Μπουτς και οι Παναγίες του που σαν τουλίπες κρατούσανε τα φουσκωτά τους στήθη, για το γάλα των μωρών στην αιώνια κίχλη.
Χορηγούσανε στον Σέρβο μέσω ένεσης, βιταμίνη D για την ενίσχυση των οστών-φρουρών των εθνικιστών ηγετών. Ένα μωρό τεράστιο που έπρεπε να συρρικνωθεί, γιατί ένα άλλο την αυτονομία του με τις πλουτοπαραγωγικές του δυνάμεις διεκδικεί.
Ο Κοσοβάρος σαν ίππος στον Σέρβο είχε ανέβει. Τέσσερις ρόδακες και δυο άχρωμα υαλουργήματα είχανε σχηματισθεί, ώστε η διεκδίκηση των πολιτικών δικαιωμάτων των στασιαστών μ'ένα τόξο να διασπασθεί. Δεν ήτανε η πρώτη φορά που κάτι τέτοιο είχε συμβεί. Ο Ρισελιέ αιώνες είχε προηγηθεί.
Ο Ολλανδός με το πνεύμα του νεωτεριστή την αληθινή εξουσία διατηρεί.
Το σουηδικό υαλούργημα πότε έσπαγε με τον μαγικό αυλό και όταν έκρινε πως ήτανε σε συντριβή, συνέχιζε την πορεία του στο ελληνικό, ώστε την αίσθηση κινδύνου που διέτρεχε με το πρώτο να ξαναγευθεί ή επειδή από την πλήξη της ανθρώπινης επαφής είχε κορεσθεί και το διαφορετικό στο είδος τελικά έπρεπε να προτιμηθεί, αφού στον τρόπο κάτι τέτοιο δεν ήτανε σε θέση πανοραμική.
Της Αποκαθήλωσης το τρίπτυχο του Ρούμπενς μου θύμισε αυτή η σκηνή.
Ίδια γεύση σε άλλο σώμα εμπειρίας. Εξάλλου ο Γαδαρηνός Δαίμων σε όλα τα γουρούνια εισήλθε, αφού έχουνε την ίδια πρόσοψη.
Όσο τα δώδεκα μας άστρα χορεύανε στο στόμα της κοπέλας σου, στο πιο έκφρενο γλέντι, το γυαλί και τα αίματα του Κοσοβάρου έπεφταν στου Σέρβου την αποθήκη.

Περιττό να σου πω ότι το γράμμα που μου έδωσες με την Κινέζα και την
Ρωσίδα της το απέστειλα σε ραβασάκι.
Φαίνεται ότι η ρώσικη επανάσταση την έκανε ν'αναπνέει καθαρό οξυγόνο και
αποφάσισε ως αντεκδίκηση των συγγραφών σου τα φιλαράκια σου ως τρόπαιο
να υποδεχθεί.
'Αφησε την στο διάστημα ως κομήτης όσο είναι καιρός! Είναι η κάλλιστη των
νουθεσιών που έχω να σου αποδώσω!
Δεν είναι ότι από ζήλο ή περιέργεια αυτό που καθημερινώς έτρωγες, ήθελα γεύμα
να
το κάνω.
Πως η φιλία μας αξίζει περισσότερα από όλες αυτές τις λολίτες σε συγκέντρωση
εκλογική ήθελα να σου καταδείξω!
Όχι σε αυτά τα παγώνια μα στους φίλους σου πρέπει την ενέργεια και τον χρόνο
σου να είσαι καταμετρητής! Καταρρακώνει το κύρος σου ως άνδρας!
Οι κοπέλες μας έχουνε στο χέρι κομποσκοίνι. Οι "άλλες" είναι για την διαστροφή.
Αυτή φαίνεται πως είναι κάποια "άλλη".
Δεν είναι του επιπέδου σου να σέρνεις τα έλκηθρα του Αη-Βασίλη! Πρέπει να την
χωρίσεις!
Δεν βλέπεις ότι την μουσούδα της στην αναδουλειά μας αναμειγνύει;
Θέλει να σε χωρίσει από εμάς. Για πολύ ακόμη θ' ανεχθείς την ιστορική σου
φιλολογία με την γλώσσα της ως σκούπα, για να μας απομακρύνει;
Δεν βλέπεις ότι είναι μία κοινή φυσιογνωμία που παριστάνει την κυρία;
Είναι ο καρκινικός όγκος της Πηνελόπης.
Θυμάσαι που καπνίζαμε την πίπα της ειρήνης κι αντέδρασε λέγοντας σου:
-"*Όνειδος τα λόγια σου... Χυδαιοφορία η μιλιά σου...*"
Ορθώς της ανταπάντησες:
-"*Ποτέ σου δεν κάπνισες μαζί μου την πίπα του Νικία! Προς τί αυτή η ενόχληση
σου;*"
Αποστόμωσες την τσούλα, αφού με τρόπο δεν μπορείς το στόμα συμβατικό να της
σφραγίσεις!
Επειδή σε εκτιμούμε πολύ και από αλληλεγγύη αδελφική, είπαμε να πράξουμε
αυτόν που δεν μπορείς εσύ...
Τρώει τα σωθικά σου αυτό το σκουλήκι... Μου ανήκεις και σου ανήκουμε για καιρό
πολύ.
Χθες ξυλοκοπήσαμε οι δώδεκα μας ως θανάτου έναν γέρο-άστεγο στις όχθες του
Σηκουάνα. Βρώμιζε με τον ύπνο του της πόλης μας την φήμη... Για τον τουρισμό
συν τοις άλλοις ήτανε επιβλαβής... Με το κότερο μου τον πετάξαμε στου ποταμού
τον βυθό, για να μην φαίνεται πουθενά αυτό το σκουπίδι...
Ένα ανόσιο έργο τέχνης από έναν αμφιβόλου ποιότητος σε χρεωκοπία αιώνων
καλλιτέχνη...
Μία λύση είναι εφικτή. Ή την χωρίζεις ή στο ποτάμι της Στυγός να επιπλέει θα την
βρεις. Ενδιάμεση λύση φαίνεται πως δεν είναι υπαρκτή.
Θυμήσου το ολόλαμπρο σου παρελθόν... Εκτός και αν προτιμάς να σου δώσουμε
την
σκυτάλη και ως Οθέλλος, στα χέρια της βρεφοκρατούσας να παραδοθεί.
Η απόφαση ολόδική σου μα ταχέως την απάντηση σου απαιτούμε

Εις το επανιδείν

Louis Martineux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 200

Lucy Sanguin προς Claire Beaumont 5-5-2000, Παρίσι

Αγαπητή Κλέρ,

Είμαι στο Φαράγγι της Σαμαριάς πια κρεμασμένη. Ο Νταμιέν όλες τις γητεύει, μα σε μένα πάντα επιστρέφει.
Στα μέσα της νυκτός μια επιστολή συνέτασσα προς τον φίλο μου τον Σιμόν, στο γραφείο του δωματίου. το έργο μου αγρυπνίας επιτελάρχης.
Από το παράθυρο άκουσα έναν απόκοσμο τριγμό. Τα κλαδιά της ροδιάς νόμιζα ότι ήτανε στην αρχή, που με το μπαλκόνι μου στον κήπο ήταν απελάτης.
Ο Μαΐστρος έπνεε στην ολονυκτία μου το μαίνος και από την ανέμη του παραθυριού
μου του οξυγόνου του γινότανε η κλοπή.
Ήτανε ο Νταμιέν σαν την τσίτα στο μπαλκόνι μου αναστατωμένος.
Οι μορφές της Ίσιδος και του Οσίριδος στην ζώνη του παντελονιού του, ολόγλυφες και με ιερογλυφικά περιβλητές.
Είχε μια έλξη για τον τάφο του Τουταγχαμών και την ιστορία της χώρας των Φαραώ.
Δεν θα μου περνούσε όμως ποτέ από το μυαλό, ότι θα μπορέσει άλλες θεότητες να λατρεύει εκτός από το δικό του "εγώ".
Το ακρυλλικό του πουκάμισο με το σώμα του σε περιστροφική εφαρμογή, απέκρυπτε
ακόμη και τα σφάλματα του τα πιο προφανή.
Η μύτη του μ' ένα ενώτιο από σεληνίτη και οπάλι είχε τρυπηθεί. Η δίαιτα του λίθου του κακού...
Σαν Ολυμπιονίκης άλτης μου είπε ότι τους φράκτες είχε προσπεράσει και πως τα σκυλιά είχανε κοιμηθεί από τα υπνωτικά, σαν τους αστερίες της θαλάσσης...
Τέλος στο ξύλινο δίκτυο ακολουθώντας τον κισσό, έφθασε στο μπαλκόνι μου το τζάμι μου να θραύσει.
Ως 'Αλκηστη όλον αυτόν τον καιρό του έγραφα μια νουβέλλα, για μια μετανάστρια από το εξωτερικό. Πιο συγκεκριμένα; Από την Ρωσία. Έτσι έκανα σχόλια και μια σπουδή κοινωνιολογίας.
Όταν του την ανέγνωσα ο Νταμιέν με κοίταζε ως Εσκιμώος εν απορία.
-"*Ακόμη ασχολείσαι με αυτά τα παραμύθια για μικρά παιδιά; Δε μπορεί ένα Ροίτο ν' αφορούνε*".
Το μέγεθος ενός αστεριού μεγαλώνει ολοένα σαν πέφτει στην γειτονιά μας.
Εξακολουθεί να φαίνεται μικρό όταν πέφτει ως σκόνη μακριά μας.
Τα μάτια του είχανε τον λευκό αφρό της θαλάσσης πια χάσει. Έβλεπα μόνο σε μένα να εξαπλώνει την άσφαλτο του που ήτανε σε σχάση.
Νομίζω ότι χρησιμοποιούσα περιοδικώς τις μοίρες των αεροπορικών βομβαρδιστικών για να τον κάνει να αισθανθεί το είναι του μηδενός. Δεν ξέρω το

γιατί. Ίσως γιατί ήθελα να τρωθεί η φτερούγα του η κραταιή και όπως η διάσημη ελληνίδα αοιδός η στάχτη της στον ωκεανό να διασκορπισθεί.
Ήμασταν η ράμπα ενός αγνώστου πρωταθλητή που μπορούσε πολύ εύκολα να κλίνει,
εκ των αριστερών όπως εγώ ή εκ των δεξιών όπως αυτός. Ποτέ στο κέντρο δεν είχαμε συναντηθεί.
Δεν ήμουνα η Σκύλλα μα η Χάρυβδη μου είπε ψιθυριστά στο αυτί και με έσπρωξε βιαίως στο κρεβάτι, όπως ένας αστυνομικός τον διαρρήκτη στο κελί. Τα χείλη του σα
να τα συγκρατούσε από μέγιστη καταστροφή.
Την ζαρτιέρα μου την έκανε περικεφαλαία και τα χέρια μου σφιχτόδεσε για να μην αντισταθώ στης εξόρυξης μου την χωματερή. Ένα λάκτισμα του έδωσα στα αχαμνά ως γνήσια Αρτεμισία και σαν λύκος ούρλιαζε επί ώρα. Της απόλαυσης οι αντιγεννητικοί τρόποι ισχύανε για όλους πλην αυτού του φαιδρού απολειφαδιου ανδρός. Ποτέ δεν θα τον άφηνα στα συνεταιράκια του να καυχηθεί, για τη πρωτοπορία στην οποία θα ήθελε να συνταιριασθεί. Στην κοινωνία είχα ένα κύρος που δεν θα μπορούσε με τίποτε να διασαλευθεί. Έπρεπε η τρωθείσα μου τιμή δια του γάμου ν' αποκατασταθεί. Οτιδήποτε άλλο θα ήτανε ήττα οδυνηρή.
-"*Ένα παιδί θέλω να σου κάνω*" μου είπε αναψοκοκκινισμένος. "*Δυστυχώς αυτό δεν μπορεί να συμβεί. Η μητρόπολη από την αποστασία σου αιμορραγεί*".
Ήτανε ο Χο Τσι Μινγκ και εγώ της Ινδοκίνας η οιμωγή.
Είναι περίεργο να μην τεκνοποιείς όταν αιμορραγείς. Τα παιδιά που δεν γεννήθηκαν θα σου στείλουνε το μήνυμα τους. Πεθαίνουνε όχι μόνον στην φαντασία σου αλλά και στον κάλυκα σου.
Ένα μικρό έγκλημα διαπράττεις κάθε μήνα. "Να κάνεις ένα παιδί πρέπει". Του σώματος σου η εντολή...
Το προφέρει το σώμα σου, η κοινωνία, η ψυχή... Μα η Ιέρεια του Βολταίρου
σου διαμηνύει του εαυτού σου Φόνισσα να γίνεις...
-"*Χωρίζουμε οριστικώς σήμερα*" μου είπε οργισμένος και έκανε πως φεύγει, ενώ το παντελόνι του άρχισε με γοργές κινήσεις να κλειδώνει.
-"*Θα τα πω όλα στον πατέρα σου*" του είπα σε τόνο εκβιαστικό
-"*Αν το κάνεις αυτό θα πω και στον δικό σου εγώ ότι ο πρώτος σου εξάδελφος έγινε εμπράκτως ο Πορφυρίωνάς σου, στην ηλικία των εννέα ετών. Δεν ήσουνα μήτε εσύ θεά για να τον αποφύγεις, μήτε έναν θεό σαν και εμένα δεν είχες προλάβει να γνωρίσεις*". Αυτή ήταν η απάντηση του στης πτώσης το γάντι.
Ως Εστιάδα στα πόδια του γονυπετής τον παρακάλεσα να μην το πράξει. Αν το μάθαινε ο άλλος περίπατο θα πήγαινε στον 'Αδη και ο πατέρας μου θα κατέληγε στον 'Αρειο Πάγο.
Θα έχανα τα λογικά μου, τα λούσα μου και τα υπάρχοντα μου. Δεν θα άντεχα αυτό τον κοινωνικό διασυρμό.
Ανακουφισμένος από το ανεπούλωτό μου τραύμα διεμήνυσε σε ύφος στρατηγού ελληνιστικής εποχής:
-"*Θα χωρίσουμε. Μόνον οίκτο είσαι ικανή να μου προξενείς. Μη δακρύζεις. Μ' εκνευρίζει*".
Στο κορμί μου σαν λάμες εκτός κουτιού έπεσαν του τέλους τα λόγια και όχι να διαπερνούνε σε άλλες γωνίες του μανδραγόρα τα κόλπα.

Τηλεφώνησα στον Ώτο και όχι στον Εφιάλτη που βίωνα εκείνη την στιγμή -έναν από τους δύο φύλακες της Εξωτερικής Πύλης- να μεταφέρει τον Νταμιέν τον παρακάλεσα με το αυτοκίνητο του πατρός μου, σαν πακέτο σε γενέθλια με κορδέλα γαλαξία.
Δεν θέλω να με σέβονται οι εχθροί μου μόνον να με φοβούνται. Πρέπει να μάθω ποιος υποκίνησε τον Νταμιέν να με χωρίσει, ώστε να τον περιποιηθώ καταλλήλως

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ201

Damien Adaleux προς Lucy Sanguin 6-5-2000, Παρίσι

Αγαπητή Λουσύ,

Έπρεπε δρόμους τεθλασμένους να διασχίσουμε. Αν δεν συνέβαινε αυτό θα έκανα λωρίδες ζάχαρης στον ύπνο την καρδιά σου.
Να ελέγξω ότι νιώθω δεν μπορώ. Μην ρωτήσεις το γιατί. Είναι βαθιά κρυμμένο στον μυχό. Η επεξήγηση που δίνουμε στα γεγονότα, για να τα διακρίνουμε από τα φαινόμενα δεν έχει πια καμία πεμπτουσία. Οι αποκρίσεις μας σε αυτές είναι απλούστερες από ότι τις θεωρούμε.
Αυτός ο κύκλος έσβησε. Έναν άλλο λαχνό τώρα θα εγείρουμε, για να εκκινήσει άλλος. Το στόμιο στην καρδιά του δεν μας χωράει άλλο.
Όταν δεν το παραδεχθούμε είμαστε του εαυτού μας οι εκβολές.
Θέλω να είμαι όπως η Φύση διχαλωτός. Τα "γιατί "δίκλωνα δεν είναι. Δεν τα προτιμώ. Είναι οι δρόμοι που ακολουθούνε οι Ασκητές πριν εκπνεύσει ο άγων και πολλοί λιποψυχούνε εξ αυτών. Λίγοι μπόρεσαν τις ακτίνες του ήλιου να δούνε και όπως η Σεμέλη να μην τυφλωθούνε. Δίχως ν'απαριθμώ τις λεπτομέρειες σε αυτές εις την Κορνουάλη αρκούμαι...
Μόνοι μας ποτέ δεν θα γεννηθούμε. Έναν θώρακα θαλπωρής των εννέα μηνών σε όλη μας την ζωή αναζητούμε.
Υποκατάστατο αυτής της Ήρας-στην Ιταλία ο ναός, η αδελφή του Αλέξανδρου ή ο Βελλερεφόντης στην αγκαλιά σου...
Στις πομφόλυγες της ζωής η θέση σου έσπασε σε μια βελόνη και χάθηκε μαζί της εις το κενό.
Ό, τι είχαμε μας προσπέρασε παρά την θέληση μας...
Ποτέ δεν προδίδουμε όποιον μας προδίδει...
Δεν έχω να σου δώσω πιο επισφαλή από αυτήν την συμβουλή.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 230

Lucy Sanguin προς Claire Beaumont 10-10-2000, Παρίσι

Αγαπητή Κλέρ, Στην Σχολή των Πολιτικών Επιστημών κατάφερα τον υποψήφιο

μου
θύτη να βρω. Πρέπει όμως να φανώ στις διαθέσεις του γομολάστιχα
προσαρμοστική,
που έχει την φλόγα να γνωρίσει των Γραμμάτων έναν Σπουδαστή. Είναι ο βάτραχος
που το σωστό γοβάκι από εκείνον θα προσφερθεί και πρίγκηπας θα γίνει στην
άμαξα
με τις κολοκύθες αν το σωστό φιλί του δοθεί.
Ως Φειδίας θα πρέπει να δώσω την πρέπουσα μορφή στην παριανή μαρμάρινη
γλαύκα με την πεντελική. Η εργασία του γλύπτη είναι διαδικασία ενεργητική.
Ο γλύπτης είναι ο προπομπός και το γλυπτό σε κάθε λογής μεταμορφώσεις και
διορθώσεις ο ευάλωτος θεός.
Ως μέλισσα θα του στραγγίξω όλη του την γύρη μέχρι να μαραθεί.
Μια ακατάπαυστη εργασία όπως η κόμπρα από τον φακίρη της καθηλωτική.
Είμαι επιδέξια τοξοβόλος ως πάντα.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 240

Lucy Sanguin προς Guillaume Papon 25-10-2000, Παρίσι

Αγαπητέ Γκιγιώμ,

Είμαι στου γκρεμού τα χείλη... Ποιός για να τα διώξει θα μου τα τραγουδήσει;
Ο πατέρας μου τον Νταμιέν παναίολο αρνείται να δει. Τον λόγο αγνοώ.
Δεν μου γνώρισε ποτέ τους Γιρονδίνους του. Αντιθέτως εγώ όλους τους
Ξεβράκωτους μου είχα γνωρίσει...Ένας δίχως αιτία διαχωρισμός... Οι μέτοχοι του
θεωρούνε ότι η κεραία μου δεν συνδέεται με την τηλεόραση τους.
Πρέπει ένα παράσιτο να ήμουνα στο μεσοδιάστημα τους. Ίσως δεν τους άρεσε που
τον Νταμιέν ήλεγχα όπως ένας διδάσκαλος βαθμολογών τον μαθητή του, όχι με
σκληρές ποινές ή αποβολές αλλά με υπόδειξη του τι θα έπραττε ο ίδιος. Αντ' αυτού
ο
Νταμιέν μ' εξέβαλλε από την περιστροφή της ζωής του, γιατί προτιμεί πάντα τα
ανέκδοτα του απείθαρχου συμμαθητή του. Δεν μου ήτανε δεξιά. Πάντοτε πίστευα
ότι
τα αστεία γίνονται από τον Κλέωνα σε βάρος των Μηλιών. Ένα ανέκδοτο από
επαγγελματίες γελωτοποιούς στην άσφαλτο διαστρωματωμένο.
Σε ύφος ανυπόκριτο μου είπε:
-"*Χωρίζουμε. Δεν ξέρω ν' αναλαμβάνω ευθύνες*".
Έτσι κατάντησα μια κοπέλα αναιμίας στα αισθήματα ανορεξική. Του 'Ατλαντος ο
βράχος που όλοι με έκπληξη τον κοίταζαν μα απέφευγαν να υπομείνουνε τούτο το
άχθος. Ίσως γιατί ο ουρανός κρύβει στο μανίκι του εκπλήξεις. Ίσως γιατί το τέλος
των δεινοσαύρων επήλθε από αυτόν. Ίσως γιατί ο ουρανός δεν μας ακουμπάει,
μέχρι
να νιώσουμε την ανάγκη να προσπελασθεί .
Ερειδόμεθα στον ουρανό δίχως πάντα αυτό να γίνεται συνειδητό.

Είμαι στην άκρη ενός τραπεζιού πορσελάνη Βοημίας σε δύο τέρματα ανδρών, ποδόσφαιρο να παίζουνε, αδιαφορώντας αν θα καταπέσει. Αυτό το κακό σπυρί πρέπει
πια να 'ναι σε θλάση.
Ίσως δεν τους αρέσει ο Διογενισμός μου, που σπέρματα στωικισμού εμφιλοχωρεί, ώστε στο έπακρο του ιουδαϊσμού να μην ακουμπάει. Αν οι νευρώνες του ημισφαιρίου μου του αριστερού νεκρώσουνε, αυτό πολύ εύκολα μπορεί να συμβεί.
Απλώς εγώ τους προσφέρω αυτό που τρέμουνε περισσότερο: μία γυναίκα που την αίγλη τους δεν φοβάται.
Οι φίλοι του φαλκίδευσαν τα καθήκοντα του. Κατάσχεση της κινητής ή ακίνητης περιουσίας έκαναν, για ένα εξοφλημένο δάνειο από την Τράπεζα τους που είχα λάβει. Κάθε μήνα απαιτούσαν τόκο προοδευτικό. Θα εξαγορασθεί πολύ ακριβά τούτο το γέλιο το φαιδρό.
Οι κλεψύδρες του κρύου μου πιάτου αντιστρόφως και ενάντιες μετρούνε, όπως σ' ένα
κτήριο-μαμούθ μία καλώς κρυμμένη ωρολογιακή βόμβα, που κανείς δεν ξέρει πότε θα εκραγεί ή που είχε τοποθετηθεί,
Ένα ημίμετρο δίχως αξία αν δρομάδες οι εργαζόμενοι από τον ουρανοξύστη γίνουνε, ένα λεπτό πριν από την έκρηξη και μ' ένα τηλεφώνημα ειδοποιηθούνε.
Ανυπόγραφες κινήσεις εργασίας. Γκιγιώμ μπορείς να πατήσεις την σκανδάλη, αν αγοράσω ένα όπλο από το μέσον να με βγάλεις;
Αδιαφορώ να ζω. Ούτε καν να είμαι πρόσωπο υπαρκτό. Δε νομίζω ότι αξίζει τον κόπο, αυτούς του αλήτες να αιχμαλωτίσω. Όχι ότι δεν το μπορώ. Δεν θ' αλλάξει ο ζόφος του κόσμου με μια μικρή ήττα των κατεστημένων νοοτροπιών.
Εγώ και ο Χασάν ένας φίλος μου Μαροκινός την εκτέλεση των γονιών μου, σχεδιάζαμε κάθε φορά που βρισκόμασταν στην αγκάλη.
-"*Εις θάνατον το ζεύγος Τσαουσέσκου επικυρίαρχοι τύραννοι της ζωής μου*".
Αναφωνούσα και με το χέρι ως όπλο την φωτογραφία τους όπως του Σατανά τη Στήλη λιθοβολούσα.
Στα συμπόσια τους έπρεπε σε όλους τους στρατηγούς να παίζω πιάνο, για ν' ανοίγουνε τα πτερόεντα αισθήματα τους, όπως μία παρείσακτη ιππόμυγα προσελκυσμένη από το φως(αν και βιώνει το σκοτάδι σε όποιο έδεσμα επιθυμεί κι απροσκάλεστη επικάθεται). Οι οίστροι αυτοί ευτυχώς έχουνε περιοριστική διάρκεια ζωής.
Ο Νταμιέν μου ζητούσε επιμόνως να του μαχαιρώνω με τα νύχια τον λαιμό.
Τα δόντια μου όσο τα νύχια μου, δεν είναι τόσο τροχισμένα. Εξάλλου αυτό το σώμα αιτεί ώστε το αίμα του (προνόμιο των γυναικών) να αποχωρεί.
Έπαιζα την Σαϊτεύτρα όταν ήμουνα μικρή και ο εξάδελφος μου τον Ακταίωνα σαν είχα προσβληθεί. Ένας μύθος που τις λεπτομέρειες του που και που παραποιεί.
Δεν ήμουνα η θυγατέρα της Λητούς. Απλώς σ' ένα παιχνίδι θεατρικό που από άλλους
είχε προετοιμασθεί, το πρόσωπο της είχα υποδεχθεί.
Ο Νταμιέν είναι ενήμερος και με εκβιάζει. Στην εφηβεία της μνήμης ο πατέρας μου φιλοξένησε στο σπίτι μας το μίασμα μου και σε βοήθεια έσπευσα του Φρόϋντ τον απομιμητή.
Ποτέ στην κατανομή της τράπουλας δεν πρέπει ν' αποκαλύπτεις τα χαρτιά σου.

Η παραμονή του δεν διήρκησε πολύ και εξανεμίσθηκε το Δέος της Αποκάλυψης,
της.
Πιθανής.
Γκιγιώμ είσαι εκπληκτικός παραμυθάς. Ένα φιλί στο μάγουλο από μένα θα σου δοθεί, για τον χρυσό ελέφαντα που μου έχει ως δώρο σταλθεί.
Ένα βέβαιο φυλακτό και γούρι...

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 270

Damien Adaleux προς Louis Martineux 12-1-2001, Παρίσι

Αγαπητέ Λουί,

Την μισώ! Επισκεπτόμενη έναν ιατρό πιθανώς Ιπποκράτη και όχι Ασκληπιό, από τις σκάλες έπεσε που με την φαντασία της σαν τον Νίλς Χόλγκερσεν είχε πλάσει, δεόμενη τα τέρατα που κατοικοεδρεύουν στον ουρανό... Επί ένα μήνα και πιο κει θεωρούσα ότι και το δικό μου πρόσωπο επάνω ίσως είχε αγγίξει.
Το αναλόγιο των ευθυνών μου ως άνδρας πρέπει ν' αναλάβω.
Είχα χωρίσει τη ζώσα Λουσύ. Όχι τη νεκρή που του Ψυχοπομπού οι λειτουργίες με μικρές διακυμάνσεις ήτανε μία οριζόντια γραμμή.
Έπρεπε με τριαντάφυλλο την λύρα μου στον 'Αδη να κατέλθω και μ' ένα φιλί στο μέτωπο στη γη να την ξαναφέρω.
Όχι μόνον η αναπνοή της μου είναι απεχθής αλλά και η ακούσια της εκπνοή.
Τα μάτια της άνοιξε σαν με αισθάνθηκε τα από την αιθαλομίχλη παρασυρμένα, βλέποντας όχι μόνον την πάχνη γύρω μα κι εμένα.
Ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής κατέντησα διευθυνόμενος από το χέρι της ποντίκι.
Μερόνυχτα αργότερα βρεθήκαμε οι δύο στο δωμάτιο της. Δεν υπήρχανε τετράγωνα ή
ρόμβοι... Μόνον καμπύλες και τελείες υπερμεγέθεις
Το χέρι μου γενεσιουργούσε κάθε της γωνία, που με την έκρηξη σπόρων καλαμποκιού, σπαρταρούσε από το λάδι της στην κατσαρόλα ζωντανή το λάδι της.
Η Αφρική και η Ασία με την διάνοιξη της διώρυγας του Σουέζ τον 19 αιώνα έπαυσαν
να είναι ενωμένες σε σάρκα μία.
Την ίδια ακριβώς ανανεωτική αίσθηση, είχα στις απαρχές του εικοστού πρώτου αιώνα, σαν διαχώρισα των δυο της ηπείρων τα μυστικά χιλιετιών που υπήρχανε στο υπέδαφος του πολιτισμού του Ζωροάστρη και των Φαραώ.
Πανεπόπτης ενός τεχνολογικού θαύματος της φύσης των Γάλλων και των 'Αγγλων αποικιοκράτης-συνεχιστής, που με αθέμιτα μέσα απομυζούσα μία χώρα που είχε καταληφθεί ανελεητί.
Τα νύχια της διέγραφαν στην πλάτη μου την έρημο αλφάβητο της.
Δεν ανταποκρινότανε στις προσδοκίες μου αυτή η ταυτόχρονη επίδειξη δύναμης και ένδειξη υπακοής.
Ένα τρυπάνι από διαμάντι προσγειώθηκε ξαφνικά στην ευρωπαϊκή μου λεκάνη.

Συνέχισα την ερωτολογική εκσκαφή.
Αναρωτιόμουνα αν έψαχνα δούλους σε κάποιο ορυχείο της Νοτίου Αφρικής για την διεκπεραίωση στο Σουέζ των εργασιών μου, στο οποίο είχα τοπογραφική-ανασκαφική.
Δεν είναι άνθρακας ότι είναι πελιδνό...Στο αγεωμέτρητο απροφύλακτο τρυπάνι μου ένιωθα τα ρουμπίνια της να κατρακυλούνε στον παιδικό τροχό μου της σελήνης. Μία
υγρασία αναγκαία για των μηχανεργατών μου τα εργαλεία, αφού ο λίβας και ο πυρετός μειώνει την απόδοση και την ταχύτητα στην εργασία.
Για ένα προσχέδιο τόσο ριψοκίνδυνο, ήτανε ουτοπικός ο κόλπος της Βεγγάλης.
Επιζητούσα τα συμφέροντα μου σ'αυτή την περιοχή να προωθώ αλλά και για να βασιλεύω με το να τα διαιρώ. Μόνον έτσι τους αντιπάλους μου κατανικώ, αφού διπλωματική πρεσβεία ή υπερυψωμένο θρόνο δεν διαθέτω, ώστε στους βάρβαρους φιλοξενούμενους να επιβληθώ. Πάντα είναι η ιαχή ένα μέσο εκφοβισμού
Ο Νείλος τα χωράφια δρόσιζε της Αφρικής και ο Ευφράτης της Μέσης Ανατολής. Τα
ποτάμια μου ήτανε ένα είδος λιτανείας για να φέρω την βροχή.
Η Σαχάρα ήτανε ο συνδετήρας-περιοχή που έπρεπε να την διασχίσω, ώστε τους κινδύνους που με απειλούσανε να διυλίζω και το εγχείρημα να αντιστηρίξω.
Απέδειξαν το εύφορον των συλλογισμών μου οι σπασμοί.
Όταν όμως ως βαμπίρ πήγα στο δικό της αυτί, εκείνη αντιλάλησε απτόμενη τους ώμους μου με αισθησιακή φωνή:
-"*Γκιγιώμ είσαι τόσο δεξιοτέχνης εραστής*".
Μπορεί να είχα βαπτισθεί από τους γονείς με ονόματα τόσα όσα τα άνθη της γης.
Το όνομα Νταμιέν τυχαίως μου είχε παραδοθεί. Η ονοματοθεσία είναι για τις υπάρξεις μία κατάσταση ανάγκης, όπως για τον ανθρώπινο οργανισμό το δέρμα ή τα σπλάχνα που διαθέτει.
Ο εγκέφαλος του ανθρώπου έχει την έμφυτη τάση τα όντα σε κατηγορίες να ταξινομεί. "*Αυτός είναι αλήτης*". "*Αυτός είναι αντεραστής*". "*Αυτός είναι δεξιοτέχνης εραστής*".
Μόνον που στην εγκεκριμένη περίπτωση προς μεγάλη μου απορία, δεν συνέπιπτε με την εν λόγω κατηγορία το όνομα μου.
Ένιωθα όπως ένας ηθοποιός, όταν δεν ακούει το όνομα του (αν και υποψήφιος για το
βραβείο Όσκαρ) αποπειρώμενος να συνειδητοποιήσει τι επακριβώς του είχε συμβεί.
Ένιωσα όπως ένας στα φιόρδ κωπηλάτης Νορβηγός. Παντού περάσματα δίχως να είναι ορατός στον ορίζοντα μου ένας αναδεικνυόμενος προορισμός.
Οι ευρηματικές εργασίες μου στην Πυραμίδα της Γκύζας αναχαιτίσθηκαν αυτοστιγμεί με το όνομα, Γκιγιώμ.
Εν τέλει η Φύση είναι του ανθρώπου ο θεός εκτός αν την αφανίσει όλη και τη διευθύνει προς τον δικό του πολιτισμό. Σταδιακώς μα προοδευτικώς οι υπάλληλοι και το καραβάνι μου, ανεχώρησαν στο Κάιρο για τον δικό μας Πρέσβυ.
Ντύθηκα γοργά όπως ο εραστής που φοβάται για την απωλεσθείσα τιμή της, του μεγάλου αδελφού την επαναγωγή.
Μέχρι με το αυτοκίνητο μου από το σπίτι της ν' απομακρυνθώ, Γολγοθάς μου διεφάνη.

Τις ρίζες του νου μου τριγύριζε μια σκέψη: "*Ποιος είναι επιτέλους αυτός ο Γκιγιώμ;*"
Επίσης πώς να χειρισθώ αυτή την υπόθεση προς όφελος μου με τον καλλίτερο δυνατό τρόπο;
Όμως στις φλέβες μου έβραζε το αίμα, όπως ένα κοτόπουλο σε ταχύτητας χύτρα.
Κάθε επιτρεπτό όριο στην οδήγηση μου είχα ξεπεράσει.
Μόλις έφθασα σπίτι τηλεφώνησα στον Λουί, ώστε με μερικούς κούκλους να προμηθευθεί και της οργής μου η αστραπή σε όποιον βρω κατά πρόσωπο να εκτιναχθεί.
Δεν άργησαν να εμφανισθούνε αυτοί που για τις υπηρεσίες τους θα ήταν καλοπληρωμένοι.
Ήτανε από την Ρωσία ο Σεργκέϊ, ο Μάρτιν από την Γερμανία και ο Γιάνους από την Πολωνία.
Όσην ώρα τις κλωστές τους ξετύλιγαν όπως οι Τρεις Κυρίες σαν χορεύουνε,
ενώ έπινα ως γνήσιος Βάκχος ένα ολόκληρο ουίσκι μπουκάλι, αναρωτιόμουνα ποιος το λουρί μου θα τραβήξει, ποιος θα το ξεδιπλώσει και ποιος στο τέλος θα το αποκόψει.
Έδωσα στον Γερμανό και τον Ρώσο από μια άδεια φιάλη.
Τους διέταξα, αφού πιούνε σε αυτές τις δύο έδρες να κάτσουνε κι έχιδνες της
γης τεμαχισμένες να εγκυμονούνε. Υπάκουσαν ευτυχισμένα.
Την περίληψη τους στην πλάτη από τον Πάπα ευλογητή, με τους κόκκινους κρατήρες του Πολωνού διέταξα ν'αδειάσουν. Ίσως να καλύψω τα χάσματα της γης ήθελα με τα αντίδοτα τους. Την λάβα δεν θέλησα ποτέ να την βλέπω ως θέαμα σε άλλους. Μόνον να τη νιώθω στα πούπουλα μου.
Ήθελα να κάνω ευδόκιμη την γη, αφού κάποιες φορές η αγρανάπαυση δεν επαρκεί.
Χρειάζομαι πρόθυμα και ευσυνείδητα εργαλεία για την βελτίωση της ποιότητος παραγωγής.
Διέταξα και τους δύο με τα στόματα τους να γλείψουνε την πλάτη του, ώστε ο διακεκαυμένος πίναξ να τιτλοφορηθεί: "Η αποικιοκρατία του εικοστού αιώνα στην Ευρωπαία Γη."
Με τις χειροπέδες προσκείμενες στο κομοδίνο μου, έδεσαν τις χείρες του Πολωνού στα ακριτικά του κιονόμορφού του κρεβατιού.
Το πρώτο επίπεδο απουσίαζε παντελώς. Το διαχρονικό στο δεύτερο είχε μεταμορφωθεί σε επικαιρικό.
Ο Ρώσος και ο Γερμανός τον μαστίγωναν δίχως θλίψη κι εγώ ο τρίτος Ρωμαίος στρατιώτης των μαστιγίων ο καταδότης.
Στον θρόνο ο ουδέτερος δικαστής-Χριστός.
" Η Μαστίγωση του Χριστού" του Πιέρο Ντε Λα Φραντσέσκα μ' είχε εντυπωσιάσει κάποτε ιδιαίτερα.
Αυτή όμως την φορά ο ζωγράφος Ιησούς προτίμησε στην θέση του εαυτού του, να βάλει τον ιδεότυπό του Πολωνού. Για κάθε ρολογιού κτύπο τους έδινα ως μίσθιο ένα
ευρώ.
Θα διαμελίσουνε την Πολωνία, ώστε να την μοιράσουνε στα δυο. Ο Γερμανός κτυπούσε στο δυτικό τμήμα και ο Ρώσος το ανατολικό.
Μήπως όμως στο ανύπαρκτο πρώτο επίπεδο ο Μοντεφέλτρε ήμουνα εγώ και οι δολοφόνοι μου η Λουσύ με τον Γκιγιώμ;

Ο Πολωνός τους έπτυε, στα μούτρα όταν ήτανε ανεκτό αυτό. Ο προτεσταντισμός των Γερμανών και ο ορθόδοξος χριστιανισμός των Ρώσων έκαιγαν με αναπτήρες τις πληγές του και έτσι έπαθε καθολικές εγκαύσεις
Τα αίματα έτρεχαν στο κορμί του όπως την Γερμανία και την Ρωσία οι διασχίζοντες ποταμοί.
Ο ουρανίσκος του πυρπολήθηκε από τα δυο τους πούρα που είχανε αντίστροφη από την αναμενόμενη πορεία.
Μια φιάλη από το δικό μου χέρι, έπρεπε να συγκεντρωθεί στην περισυλλογή των νεκρών από την ναυμαχία των Αργινουσών.
Το στόμιο έκλεισα μ' ένα μήνυμα σε άγνωστο παραλήπτη που περιείχε το χαρτί, ώστε
κάποιες ημέρες αργότερα η Μάγχη να χορηγηθεί.
Δεν μου αρκούσε που με την φρίκη του πολέμου ήλθε σε στενή επαφή το μπουκάλι.
Ήθελα να γίνω πρωταγωνιστής και εγώ στης Πύδνας την μάχη.
Το πούρο μου άναψε ώστε εγκαύματα τρίτου βαθμού να πάθει. Ήτανε ζήτημα καιρού
ή φυσικών προδιαγραφών να κατασβεσθούνε, αυτές οι τρεις εστίες πυρκαγιών.
Στις μεγάλου βεληνεκούς φωτιές οι χωρικοί προσεύχονται, για τον όμβρο που δεν λέει να 'ρθει. Το ίδιο και ο μικρός μας Πολωνός.
Τη γη του με το νερό των Θεοφανείων ραντίσαμε και αγιάσαμε, ώστε τα ακάθαρτα πλάσματα που πάλλονταν στους αγρούς να απελευθερωθούνε.
Ιδιότυπο αρχετυπικό θρησκείας θα έλεγε κανείς, μα όσο η όραση μου τόσο ζωντανό!
Τρεις επίσκοποι ακόλαστοι εξορίσαμε τα τελώνια του, ώστε να τα θαυμάσουμε σε όλο τους το μεγαλείο.
Ως ένας άλλος Ναπολέων από τον υποκρινόμενο την Μαρία Βαλέφσκα μου είχα καταγοητευθεί.
Ήμουνα τόσο διεκδικητικός, όσο και οι άλλες τοπικές υπερδυνάμεις, αγωνιζόμενοι στην Βαρσοβία ποιος θα φτάσει πρώτος ή ταυτοχρόνως.
Μόλις έφυγαν οι μαύρες μου σκέψεις για τον Γκιγιώμ και άδειασαν τον χώρο, έπρεπε
ένα σχέδιο να κατασκηνώσω.
Ο Πολωνός θα γινότανε η κέρινη κούκλα του Γκιγιώμ. Μία αναστροφή ρόλων...
Πάντα τα φυσικά υλικά από τα τεχνητά για την τέχνη μου προτιμώνται.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 300

Lucy Sanguin προς Claire Beaumont 10-8-2001, Παρίσι

Αγαπητή Κλέρ,

Το Πάρθιον βέλος μου κατάφερε επιτέλους το μήλο πάνω από το κεφάλι του Νταμιέν
να διασπάσει.

Μέσα του σιγοβράζει. Δεν μου εξαρκεί. Στα φθονερά μάτια του, του Γκιγιώμ η πνευματοποίηση το τέλος της παντοδυναμίας του θα κατασιγάσει.
Η πρόκληση συναισθημάτων είναι ο οργανομετρητής αποτελεσμάτων ο πιο επιτυχής.
Τις χρυσές λάρνακες της Βεργίνας έχω μπροστά μου. Να μην εκμεταλλευθώ με την υπερέκθεσή τους στο κοινό του μουσείου την ανακάλυψη τους; Πολύ χρήμα θα βρέξει...
Τα βραχιόλια θα παρουσιασθούνε ως χρυσή παγόδα... Ο Γκιγιώμ ήτανε το εξ ουρανού μάννα...Ο Νταμιέν-Δανιήλ για τα λιοντάρια.
Οι άνδρες είναι όντα που αν την πτέρνα τους κατέχεις, θα μπορέσεις στα δάκτυλα σου, όπως μια άρπα να τους παίξεις...Ο Αχιλλεύς ήτανε άνδρας...Και η Θέτιδα η μητέρα που γέννησε τον άνδρα...
Οι γυναίκες των ανδρών τα μυστικά γνωρίζουνε καλλίτερα από τον εαυτό τους.
Πάρης ή Μενέλαος; Δεν έχω αποφασίσει ακόμη... Η απόφαση θα ληφθεί λίγα δευτερόλεπτα πριν από την βεβαίωση του νικητή.
Για να πω την αλήθεια τον Νταμιέν θα ήθελα για εραστή και τον Γκιγιώμ για σύζυγο-διανοητή... Των γυναικών η υπεροχή; Όταν είμεθα έγκυοι μόνον εμείς γνωρίζουμε ποιου είναι το παιδί...
Ο Γκιγιώμ το κορόιδο το ιδανικό, ώστε να αναγεννήσω του Νταμιέν τον σβηστό πυρσό.
Ο Γκιγιώμ θα μου παρέχει ασφάλεια οικονομική και ο Νταμιέν συναισθηματική...
Δεν πρόκειται ουδένα αεροπλάνο των συμφερόντων μου να παραπλανηθεί ή στο τρίγωνο των Βερμούδων από το πιλοτήριο να χαθεί.
Νιώθω στην ψυχή μου έναν βόρβορο που έχει πια σαν το ζυμάρι φουσκωθεί.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 310

Lucy Sanguin προς Damie Adaleux 20-8-2001, Παρίσι

Αγαπητέ Νταμιέν,

Το πτυχίο σου στην γυναικολογία και την μαιευτική το έλαβες εν μια νυκτί. Είσαι άθλιων επιδόσεων άλτης. Αντιθέτως εκείνος είναι της βασίλισσας του ο Φερσέν που συναρπάζει.
Είναι πτυχιούχος δεκατριών γλωσσών κι απόφοιτος Πολιτικών Επιστημών.
Εσύ την ζωή σου πώς τη διάγεις;
Κάνει την διδακτορική του διατριβή για τις εμφύλιες βαλκανικές διαμάχες.
Ο πατέρας του είναι Ουαλός. Για το 1776 η μητρόπολη την εκδίκηση της λαμβάνει.
Ελπίζω ο Εικοστός Αιώνας την μνήμη σας να προγράψει.
Μου έγραψε ότι είσαι αξιολύπητος διζυγωτικών νεογεννηθέντων γονιών υιός και πως
το μαλλί σου έχει γίνει χλόη, από κάθε λογής αφιόνι. Μου ζήτησε να επανενωθούμε γιατί με είχες ανάγκη. Του επέδειξα πολλά από τα προσχέδια σου και υποστήριξε ότι
είσαι ο καινός πολλά υποσχόμενος Ενσόρ. Σου αφιέρωσε κι ένα ποίημα που στο

γράμμα μου σου το επισυνάπτω.
Εγώ είμαι της καρδιάς του η χρυσή τομή και εισέρχεται ως Όστια στην μήτρα της σπηλιάς μου.
Στα μάτια του είναι στρωμένος ένας δρόμος ανωφερής με ασπαλάθους ως δορυφόρους. Στα δικά σου βλέπω τα κατωφερή με του Αγίου Ζήνωνος τις γιρλάντες.
Εκείνος είναι ο φιλόσοφος που δείχνει με το χέρι του τον ουρανό της Αθηναϊκής Σχολής και εσύ τα μαρμαροθετήματα της.
Εκείνος είναι ο 'Αγιος Γεώργιος κι εσύ ο δράκοντας ο πτερωτός ο εξιδανικευτικός.
Εγώ η Ανδρομέδα με τις αλυσίδες σου στους βράχους περιδεμένη.
Καταγόμενος από του Βοώτη τον αστερισμό, εσύ του Οφιούχου και εγώ του μεγάλου
Κυνός... Αστέρων στερέωμα αληθινό.
Δεν ξέρω αν τον Ιούλιο Καίσαρα ή τον Μάρκο Αντώνιο πρέπει να εκλέξω. Νιώθω ότι
ο νους του είναι ένας λαβύρινθος και του νήματος την άκρη πρέπει να ανεύρω! Μα πως θα μπορέσω να εξέλθω αν εισέλθω;
Τα μάτια του δικέφαλου αετού έχει της θαλάσσης και εγώ η αυτοκράτειρα Ζωή αν δεν κάμψει το κεφάλι. Η καρδιά του μια ουρά σκύμνου μου προσφέρει. Τα στήθη του
ο κήπος της Εδέμ που ποτέ σου δεν θα έχεις. Στου Ερμή του ενός καγκουρώ το αίσθημα για τα παιδιά του διαθέτει. Το σώμα του ένας τροπικός τεστοστερόνης. Όταν
του δίνεις ένα πιάτο εδεσμάτων, στα χέρια του μεταφέρει όλη την οικουμένη. Είναι ένας επενδυτής ηθοποιός των άλλων, που την γαλλική επανάσταση κατανοεί και στον ευρωπαϊκό χώρο· τις επιδράσεις.
Αυτός θα είναι ο θριαμβευτής.

Εις το επανιδείν

Lucy Saguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 338

Damien Adaleux προς Juan Lamouz 5-10-2001, Παρίσι

Αγαπητέ Χουάν,

Θα ήτανε ανειλικρινές εκ μέρους μου να ισχυρισθώ ότι αυτή την περίοδο δεν είμαι μανιακός.
Από την απόκρουση είναι προτιμητέος ο αιφνιδιασμός. Αποφάσισα να προσεγγίσω τον σύζυγο τον ιδανικό, ώστε στο 'Ακτιο τα πλοία του να βυθίσω, μαζί με αυτή, του Νότου της Ανάσσης που θα πλευροκοπήσω.
Εκείνη ο Νότος και εγώ ο Βορράς. Μου έλειπε η Δύση και η Ανατολή, ώστε ένας λατινικός ή ελληνικός σταυρός να σχηματοποιηθεί.
Στην Μασσαλία του νου του προσόρμισα μ' ένα γράμμα. Χώρα συζυγίας;
Μα η οικία μου φυσικά...Της Παρισινής Ρώμης μου τ' ανάκτορα...
Εξάλλου η έδρα των Πάπων μετανάστευσε από το Βατικανό για χρόνια αρκετά στης

Γαλλίας την Αβινιόν.
Έχω το Αλάθητο και δεν προτίθεμαι σε άλλους να το διασκορπώ.
Έπρεπε ως Πάπας της να βρω ένα τρόπο να εξοντώσω τον έκνομο εχθρό μου, αφού στην Αγία μου Καθέδρα κάποια ημέρα ξανά θα πρέπει να ιερουργώ.
Πνευματοποιημένος... Δεν αντιλέγω... Ταπεινής όμως καταγωγής κι αμφιβόλου ηθικής... Έκπτωτης οικογένειας γόνος...Μάλιστα όλα του τα χρήματα είχαν απωλεσθεί, στου Λέοντα της Νέας Πόλης τον βωμό.
Τα δάκτυλα μου έγιναν χορδές σε μία απολλώνεια λύρα, όταν αποτύπωνα στην παρτιτούρα τις νότες που είχε ανάγκη.
Το συμβόλαιο που υπέγραφε με το αίμα της ψυχής του, είχε έναν υποχρέωσης όρο στο αριθμημένο άφεσης χαρτί. Σε επιστολή θα έκανε ότι τον πρόσταζα εγώ.
Δεν του εδόθησαν τριάκοντα αργύρια... 300.000 ευρώ ήτανε μία αποδοτική αρχή...
Ανέκαθεν πίστευα ότι οι άνθρωποι έχουνε μια καλή τιμή...
Ο όγκος, το βάρος, η ποιότητα καθαρίζουνε τον δείκτη της τιμής των παραγώγων. Η μεταστοιχείωση επιφέρει των δεδομένων την ραγδαία αλλαγή.
Εγώ ένας Πρεσβευτής της Αέναου Ροής...Ο Μέγας Διδάσκαλος της Συκοφαντίας και
της Πλάνης...
Είναι νόθα ή πλαστά ομολογώ ακόμη και τα χειρόγραφα μου. Ο διαβήτης που τα διέπει είναι η αμφιβολία. Τότε μόνον μεταβάλλονται σε αυθεντία.
Ότι φαίνεται δεν υπάρχει, αλλά είναι. Ότι είναι, φαίνεται αλλά είναι αμφίβολο αν υπάρχει. Ότι υπάρχει δεν φαίνεται, αλλά μπορεί να είναι.
Ότι του υπαγορευθεί θα γράψει και θα το πράξει.
Η Κλεοπάτρα μου δίχως να το θέλει από τον τηλεβόα μου θα δαγκωθεί.
Το χέρι μου είναι ένα φίδι απειροστικού λογισμού.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 350

Lucy Sanguin προς Damien Adaleux 20-10-2001, Παρίσι

Αγαπητέ Νταμιέν,

Ο Γκιγιώμ σου ρίπτει τα γάντι. Μου έγραψε ότι να σχηματίσεις ένα τετράγωνο με μένα, τον Λουί και τον Ζαν Πιέρ αδυνατείς στο σκάκι.
Όταν ο σταυρός από πίθηκος μεταπηδήσει στο επίπεδο το ανθρώπινο, θα γίνει στα πέντε εφαπτόμενα σημεία του κύκλου το πέμπτο κατά συρροήν ζητούμενο, ο Γκιγιώμ.
Δίχως την στεφάνη σου ν' αγγίζει ισχυρίζεται ότι ο Αίολος τα δυο πλατανόφυλλα που
στέκεσαι, τα πήρε στο κλαδί του. Το ένα λέει πως στο Γιβραλτάρ και το άλλο στην χώρα του Αιήτη λάμνει.
Είδε επίσης ότι απώλεσα τον απότοκο σου. Ο αληθινός σου πατέρας, μου έγραψε δεν έχει το επώνυμο σου. Εκτός των άλλων μου απέδωσε ως θέσφατο, ότι στο στόμα σου ναρκωτικά μασάς. Μου ανέφερε ότι είσαι ένας Βαν Γκόνγκ όλο

συστολές λες και σε γνωρίζει από παλιά,
Πρέπει να είναι ένας αυτόχθων Κάλχας. Πώς μπορεί όλα αυτά να τα γνωρίζει, δίχως το άστρο του να έχει πέσει στη γη σου; Περιμένω την απόκριση σου.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 360

Lucy Sanguin προς Sophie Caron 26-10-2001, Παρίσι

Αγαπητή Σοφί,

Έγινα το άγαλμα της Μήλου. Ο Γκιγιώμ μου ζήτησε τα χέρια μας να χωρίσουνε. Ο λόγος είναι φάντασμα.
Στο δωμάτιο μου είμαι η Τερέζα από την 'Αβιλλα. Δεν πίνω. Δεν τρώω. Δεν ομιλώ. Μόνον την σινδόνη μου υγροποιώ. Δίχως επεξήγηση. Για ένα τίποτε θρηνώ. Είναι δυνατόν ένας Τριστάνος την Ιζόλδη του να παραμελεί κι αν ναι στο θάνατο να την καταβαραθρώνει;
Δύο επάλληλες στρώσεις νικοτίνης κάτω από τα μάτια μου και δίπλα τα πόδια μιας νήσσας.
Πώς αυτή η νιότη συμβαδίζει με την υποσπόνδια φθορά της; Κανείς δεν μου τηλεφωνεί πια. Ποιός είναι ο υπεύθυνος που δυστυχώ και τους φίλους μου απωθώ; Ποιός;
Τον Νταμιέν τώρα νοσταλγώ. Γι' αυτό που είμαι πραγματικά μόνον αυτός ξέρει να με ανταγαπά.
Από την ίδια πάστα είμαστε πλασμένοι. Κερασάκια σε μια τούρτα και όλοι οι συνδαιτημόνες δηλητηριασμένοι. Δεν μας ενδιαφέρει να καταστρέφουμε τις ζωές των
άλλων. Για να πληγώνουμε ο ένας τον άλλον είναι μεταχειρισμένοι.
Στην ουσία όμως αυτό δεν μπορεί να συμβεί. Δεν μπορείς να σκοτώσεις την ζωή. Ούτε στον θάνατο να δώσεις αναπνοή.
Στο απυρόβλητο οι δυο μας. Πώς μπορεί το συκώτι σου από το στομάχι σου να τρωθεί; Όλους τους καταδώσαμε εκτός από τον εαυτό μας,
Οι κρεμαστοί κήποι της Βαβυλώνας! Ξέρεις ποιά ήταν η πρότερη ενσάρκωση μας; Φαρισαίοι, Ιουδαίοι δικαστές στου θεού την σταύρωση ευθύνη ολόδική μας.
Στα 1330 ως ψύλλοι στα ποντίκια αναγεννηθήκαμε και με την βουβωνική και πνευμονική πανώλη αφανίσαμε τον μισό πληθυσμό της Ευρώπης. Γκιλοτίνες σε μιαν
άλλη ζωή για των ευγενών κεφαλιών την διακοπή, αλλά κι απλού λαού στην Γαλλία την επαναστατική. Η ιδέα του Τύφου είμαστε και της Ανομίας, Τα θαύματα είμαστε του Ιησού Χριστού! Τίποτε δεν θα ήτανε κατορθωτό χωρίς αυτόν!
Τη γη εύφορη μας έδωσε και τα προνόμια μας! Θα 'ρθει καλλίτερη από τη κακή γενιά μας!
Πλάσματα δεν είμαστε όλοι του θεού. Σας πειράζουνε τα μανιτάρια μας;
Όταν κάνεις κακό στους άλλους Σοφί τον εαυτό σου ευεργετείς και προικοδοτείς.

Εις το επανιδειν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 400

Damien Adaleux προς Louis Martineux 12-1-2002, Παρίσι

Αγαπητέ Λουί,

Η δύση του ήλιου σήμανε της αυτοκρατορίας μου την ανατολή.
Ενέφθασε η Λουσύ όπως η σελήνη σε σκοτοδίνη. Την ανέμενα όπως ο λέων την αναίσθητη δορκάδα.
Στο μέτωπο την φίλησα όπως στους νεκρούς κάνουνε οι ζωντανοί.
Στο μισοσκότεινο σαλόνι διαπέρασε των πυγολαμπίδων της το κορμί, η ηλεκτροπληξία των φιλιών μου.
Ένα καινοζωϊκό φως ξεπηδούσε στη μισάνοικτη πόρτα από το δωμάτιο μου.
Ένα κλουβί με δόλωμα του μυστηρίου τον αποκωδικοποιητή.
Στης σάλας το τραπέζι, έστρωσε το κόκκινο αδιάβροχο της πανέτοιμη για την απροσδιόριστη ιεροτελεστία.
Τα χέρια μου είχανε της νυκτός την υγρασία, στου παντελονιού μου τις τσέπες ξενοδόχοι...
Έναν προνομιακό ανάμεσα στους μυριάδες που κυκλοφορούνε θάνατο για κείνην είχα εκλέξει.
Η αφή της στην διαχωριστική γραμμή μεταξύ ψεύδους και αλήθειας, στο να της δώσω μια ώθηση μικρή ήτανε ερεθιστική, όπως όταν του σπιτιού μας την πόρτα κλείνουμε μ' ένα δόλωμα στο καναρίνι που ήλθε για τα φαγώσιμα.
Με του Αγίου Πέτρου τα κλειδιά, έφραξα την πόρτα και ξεκλείδωσα τις πιο σκοτεινές ορέξεις μου.
Η αλωπεκή που μου έδειχνε όλα αυτά τα χρόνια στην αγκαλιά μας, θα καταδικαζότανε σε θανατική ποινή.
Κάθε μικρή ή μεγάλη Κυριακή θα ζωγραφιζότανε από μένα στο δικό της το κορμί.
Θα πληρωνότανε με αυξημένο επιτόκιο για τον συγχρωτισμό της με τον Γκιγιώμ.
Από την κρούση μου, παραπατώντας το πόδι χτύπησε ελαφρώς.
Αποπειράθηκε ανελκυστήρας να γίνει της αξιοπρέπειας της.
Τον λόγο ζήτησε της ενέργειας μου. Στον κενό ζωγραφικό χώρο δεν είχε αντιληφθεί ότι ο Λουί και ο Ζαν Πιέρ σε δύο καρέκλες είχανε σχεδιασθεί, ο ένας στην Ασία κι ο άλλος στην Αμερική, μόνον με τον αμερικάνικο ασιανισμό φορητοί.
Όταν το συνειδητοποίησε σαστισμένη έγινε ήλιος με σύννεφα μπρος μου σαστισμένη. Έπεσε, φίλησε κι έκλαψε στα γόνατα μου. Τα δάκρυα της Μετανοούσας Αμαρτωλής...
Ένιωσα ένας Θεάνθρωπος μικρός. Κάθε όμως Ιεχωβάς πρέπει για τον σταυρό του να
είναι καταδεκτικός. Καμία πρόθεση από το γρασίδι δεν είχα να παραιτηθώ. Έπρεπε όχι μόνον στο θαύμα να είμαι μέτοχος, αλλά μετουσιωμένος σε αυτό. Το δικαίωμα ουδείς είχε την Ανάσταση να μου νοικιάσει.
Τα δάκρυα της άλλωστε τους οκτάποδές μου, δεν καθάρισαν παρά μόνον του κονιορτού τα υποδήματα μου. Η θυσία του Αβραάμ δεν είχε καμία αξία.
Μου ζητούσε συνεχώς "συγγνώμη" για τις σκιές που από τον εαυτό μου είχε βγάλει,

πως το να μεταφέρει τα λεγόμενα ενός άλλου ατόμου άνηκε στα προκλητικά της λάθη...
Λειτούργησα με το ένστικτο του Βίκινγκ εκτελεστή. Την βούτηξα ως Νεάντερταλ από το μαλλί και την πέταξα στην κλίνη με οργή. Πώς θα πίστευε στα θαύματα του θεού αν δεν μετείχε και αυτή;
Μας δίδαξαν ότι η πίστη στον θεό μας είναι πανανθρώπινη αξία. Πώς θα μεταλαμπαδεύσεις την θρησκεία του, αν το μαρτύριο του δεν συμπαθείς; Μα όμως έναν δίχως επώνυμο θεό έχεις το δικαίωμα το όνομα του να κλέψεις και να σε καταλάβει στα ιερουργικά περιστατικά της ζωής. Μπορεί να γίνει θεός ο καθείς εξ ημών. Αρκεί να έχει κανείς το θάρρος ν'αποδεχθεί το γεγονός, ότι κατέχουνε αυτό το δίκαιο όλοι οι άλλοι ώσπου κάποια ημέρα να τους υπεξαιρεθεί. Δεν αντιλέγω. Πικρή παραδοχή... Αναγκαία για τη μητέρα γη...
Την απείλησα ότι αν στα θελήματα μου ως πρόσκοπος δεν υποκύψει, τον καλό της στον Κάτω Κόσμο θα είχα στείλει, αφού την διττή ηθική της θα του είχα αποκαλύψει και τους νήριθμούς της εραστές με ονόματα και διευθύνσεις.
Τηρώ τις υποσχέσεις μου στο έπακρο τους. Ο Τρόμος έγινε στο κεφάλι της δορυφόρος, όσο ο Χάρων απειλούσε με το δρεπάνι τον αγαπητικό της.
Τέκτονας του σύμπαντος ήμουνα και συγχρόνως θεός-αμνός.
Θα θυσίαζα για άλλη μια φορά την ψυχή μου για να σώσω τον κόσμο.
Ο Salvator Mundi άνω από τα κεφάλια μας... Κι εμείς οι τέσσερις καθευδόμενοι φρουροί στρατιώτες.
Θ' αντιμετωπίζαμε το φως της αυγής ως μαργαριτάρι και με περίεργους δίσκους τον ουρανό ως σημάδι.
Πάντοτε εκτιμούσα τον Πιέρο Ντε Λα Φραντσέσκα ως νωπογράφο.
Μία κάθετη νηφάλια δύναμη που για την αξία της δεν αμφιβάλλει... Σχεδόν ειδυλλιακή... Με έλκει το μνημειακό... Χωρίς να έχω επιστρατεύσει ζωγράφους και θρησκευτικές εικόνες ή μαθητές, όπως ο Λουί και ο Ζαν Πιέρ, πώς θα μπορούσα να γίνω θεός;
Το τρίτο λειρί εκβιασμού εστάθη τετράφυλλο τριφύλλι. Πρακτικής φύσεως ομολογώ...
Θα περιέγραφα λεπτομέρειες στον Κρόνο της για τον βιασμό από τον εξάδελφο της. Τρικυμία υπόκυψης τα μάτια της απέκτησαν κι όπως πριν ο Εφιάλτης μας συλλάβει έδυσαν.
Από τις έδρες του ο Λουί και ο Ζαν Πιέρ εγέρθησαν και όρθιοι για την Δίκαιη Κρίση
στάθηκαν αριστερά και δεξιά του κρεβατιού.
Αεροπλάνα έγιναν τα χέρια της και προσέκρουσαν στους Δίδυμους Πύργους. Αυτοί από την υπερθέρμανση στο εσωτερικό τους είχανε καταρρεύσει.
Πτώματα πολλά ισοπέδωναν την μικρή της πόλη. Ιερουσαλήμ έγινε η Νέα Υόρκη και
το στόμα της χωματερή. Του Ιννοκέντιου του Τρίτου έπρεπε επάξιος επίγονος στους 'Αγιους Τόπους να φανώ.
Της Γέννησης και της Ανάστασης το ναό και τον Γολγοθά τα ερείπια είχανε καταπλακώσει. Με μια σταυροφορία έπρεπε να τα αναστηλώσω και τον Τίμιο μου Σταυρό ν' ανυψώσω.
Ως βασιλιάς της Αγγλίας η κατάκτηση της Κύπρου ήτανε σχεδία

αποπροσανατολιστική. Η Μήτηρ όλων των Εθνών στην μίτρα της την παπική,
όλους τους πιστούς εδέχθη, στα ερείπια των Δίδυμων Αδελφών γονατισμένη. Οι
οικοδομικές επισκευές διήρκεσαν πολύ.
Προτίμησα τα θέμεθλά της να υποσκάψω ώστε από την Αγία Τράπεζα να κλέψω
τον
χιτώνα κάτω.
Ιορδάνης ποταμός έγινε η παπική της μίτρα και εγώ έπαιρνα το βάπτισμα του πυρός
μετά από πλημμυρίδα.
Οι άλλοι δυο στον στάβλο με περιτριγύριζαν ως ζώα και εκείνη του Ιωάννου του
Βαπτιστή επιτελούσε τα χρέη.
Ίσως όμως ήμασταν και οι τρεις μάγοι που της προσφέραμε τα δώρα... Ένας
θηλυκός
Ιησούς! Της αριστερής πτέρνας η δεξιά πλευρά μου... Οι θεοί εξάλλου δεν
μπορούνε
να περιορίζονται σε στεγανά ή φύλα.
Στον καθεδρικό ναό της Rems ένιωθα τους κραδασμούς στα αντιστηρίγματά της.
Για
να γλιτώσω τους εξωγενείς βομβαρδισμούς που την πίστη μου κλόνιζαν και τη
δύναμή μου, κρύφθηκα στα υπόγεια της.
Αυτή η εκκλησία ήτανε αντισεισμική. Αν αντιστεκότανε όπως στο κατεχόμενο από
τους Γερμανούς Παρίσι, θα μεταμορφωνότανε σε νεράιδα Αφροαμερικανή.
Έχοντας όμως συναίσθηση της δεινής θέσης στην οποία είχα περιέλθει, σε
αντίσταση
ουδεμία δεν προέβη.
Αυτή η ανεπιφύλακτη πίστη δίχως προφυλάξεις νέους οπαδούς επιπρόσθετους
στους
ήδη υπάρχοντες, θα μπορούσε να διαπλάσει.
Κάποια νέα αξίωση δεν θέτω επί του παρόντος.
Το συμπίλημα των σωμάτων μας σ'ένα ήτανε η πανδαισία της χριστιανικής
λειτουργίας.
Η τριβή σ' ένα σώμα με άλλους πιστούς την λειτουργία να εκφωνούνε, δημιουργεί
παραφωνία και αναπτήρες στην ψυχή που έχεις φυλαγμένους κάτω από τα ενδύματα
σου. Τον Λούί χαι τον Ζαν Πιέρ έβλεπα πια ανταγωνιστικά. Μα και διαφορετικά...
Ποιός θα 'παιρνε το χρυσό, το αργυρό ή το χάλκινο μετάλλιο στο κορμί της; Το
μετάλλιο δεν αρκούσε. Οι επιδόσεις μας είχανε κάποια σημασία.
Ποιός το παιδί του πιο μακριά θα ρίξει στον υμένα που έπαιρνε ποικίλες κλίσεις;
Σαν στο μαγιό σου να κυλιότανε το εκτόπλασμα σου. Καρφιά που αναχαίτιζαν να
μπει το ένα πάνω στο άλλο.
Το μπαλόνι κόντευε να σπάσει. Το βλέμμα της δεν διέφερε από αυτό της
Αικατερίνης της Μεγάλης. Σε κάποια στιγμή ένιωσα ότι είδα την θεά Αστάρτη.
Ευτυχώς γρήγορα βάφτισα με οδοντόκρεμα την Ανόσια Τράπεζα της μία Καινή
Διαθήκη να συντάξει. Οι άλλοι δύο την βάπτισαν και αυτοβαπτίσθηκαν με
σαπουνάδα.
Από ξεκαθάρισμα υπολογισμών προέρχεται πάντα η Μεγάλη Καταστροφή. Η
ανάγκη της κάθαρσης ακόμη πιο δυνατή...
Μετά από αυτόν τον θρησκευτικό παροξυσμό -ο Λουί καθολικός και ο Ζαν Πιέρ

προτεστάντης- μπορώ να ισχυρισθώ ότι του Χριστού η Εκκλησία άντεξε αγόγγυστα, τα αντίποινα προς τους καθολικούς και των Ουγενότων τη σφαγή. Ήταν μία θρησκευτικού περιεχομένου συνουσία πολεμική.
Με τον εαυτό μου πάλευα στα κύματα κάθε φορά που ο Γκιγιώμ υποκρινόταν εμένα και στη Λουσύ προέβαλλε τις πιο μακάβριες σκέψεις μου ως δικές του με το αζημίωτο βέβαια.
Τα σώματα μας στα πόδια μας φύκια της θαλάσσης, παρασυρμένα από κατεύθυνσης αόριστης ρεύματα.
Θεωρούσαμε ανώνυμη ταυτότητα της σάρκας την αφή, γνωρίζοντας την υφή και όχι την προέλευση της. Παγερώς αδιάφορο με άφηναν οι λεπτομέρειες της. Η αίσθηση ότι ήμασταν μιας πρωτοχρονιάτικης πίτας μερίδα, που τις διαβαθμίσεις της είχαμε γευθεί και όχι σε όλη την πληρότητα της που ήταν επαρκής...
Κατά τα φαινόμενα την εκδίκηση μου πήρα από τον Γκιγιώμ ως άγγελος-εκδικητής, στην ουσία όμως από την Λουσύ που είχε άγνοια της δικής της συντριβής.
Θρίαμβος
εις το διπλούν. Τους ναούς της Επτάλοφης όπως ο Αύγουστος δε θα τους είχα νεκρούς. Δεν ήμουνα πια μόνον Αυτοκράτωρ μα και Θεός.
Η δίδυμη αυτή ιδιότητα σου εξασφαλίζει την αθανασία. Γιατί όχι και μίαν έπαρσην αχανή όπως οι κόκκοι της ερήμου;
Το μαρτύριο ολοκληρώθηκε συγχρόνως με το θαύμα. Το τερπνόν μετά ωφελίμου.

Εκ το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 480

Lucy Sanguin προς Damien Adaleux 4-11-2002, Παρίσι

Αγαπητέ Νταμιέν,

Ο Γκιγιώμ μου περιέγραψε με ακρίβεια τι έγινε εκείνο το απόγευμα του Ιανουαρίου λες κι ήταν αυτόπτης μάρτυρας.
Μ' είχε αποκαλέσει Μητέρα Τερέζα κι είχα εξοργισθεί τόσο πολύ, ώστε θέλησα τον στήμονα του να διεγείρω ο ιπποπόταμος του να βγει.
Μου έγραψε ότι θα παραδεχθεί της Ρώμης σου να γίνει πολίτης αν τις δέκα εντολές τηρήσεις: 1) σε συνουσία αποδόμησης να 'ρθεις με την Παναγία σου και τον Λουί ως
συνεργάτη 2) σε συνουσία τεκτόνων με την "Lucretia Borgia"σου. 3) για την θυσία του τον 'Αβελ να βιάσεις 4) να γίνεις υποκείμενο και αντικείμενο συγχρόνως σε μία ρηματική πρόταση στην οποία ο φίλος σου ο Ζαν Πιέρ θα συμπράττει 5) τον ερωτά σου εμπράκτως στο Μαυσωλείο του Λένιν να εκφράσεις 6) να γευθείς όλα τα είδη εθισμών με αλκοόλ εν μια νυκτί 7) στην Ταϊλάνδη να γίνεις παιδεραστής 8) να κάνεις
μια γυναίκα σφόδρα να σ' ερωτευθεί και να την χωρίσεις για να την ρίψεις σε κατάθλιψη 9) ν' αγαπήσεις ένα αγόρι αληθινά και να είναι εμφιαλωμένο το αίσθημα σου 10) αφού τα κάνεις όλα αυτά να τον προσκαλέσεις σπίτι για να του επιδείξεις σε

Τριλογία (Γέννηση, Ακμή και Παρακμή) τα απαθανατισμένα κατορθώματα σου.
Η Ένατη Εντολή είναι τόσο ακατόρθωτη όσο τον Δημιουργό σου Ισαάκ να κάνεις.
Μου ανέφερε ότι μόνον όταν ο Χριστός βασιλιάς στην κόλαση θα γίνει, θ' αποκτήσεις
ανθρώπου αισθήματα κι αγνά και πως είσαι ανίκανος για πράγματα πολλά.
Γεννήθηκες λέει με πολλά "πρέπει" και ως βιρτουόζος ένα καλό πρόσωπο διατηρείς στης κοινωνίας τις προθήκες. Μου έγραψε ότι ήξερε εκ των προτέρων τι θα κάνεις.
Συνεπώς η ελευθερία της βούλησης είναι ένα ασύστολο παραμύθι, που κάποιοι στις ψυχές των ανθρώπων εμφυσούνε, ώστε τα θηρία στα κλουβιά να καθησυχάσουνε για
να μην απελευθερωθούνε και κατασπαραχθούνε. Μου τόνισε ότι σε προκάλεσε για να συνειδητοποιήσω, ότι από τους τρεις ο καλλίτερος στο κουπί δεν ήσουνα εσύ!
Το σατυρικό δράμα ήμουνα εγώ και εσείς οι τρεις τραγωδίες. Λέει πως το πρώτο βραβείο στα Μεγάλα Πνευματικά Διονύσια είχε λάβει.
Μου υπογράμμισε πως είναι αδύνατον να συνέβαλλε στο να σαπίσει η δική σου ψυχή. Ήτανε ήδη σαπισμένη...
Ο άνδρας της ζωής μου είναι αυτός; Δε ξέρω... Γράμματα του Γκιγιώμ σου αποστέλλω, ώστε στην Αφροδίτη ν' αποκτήσεις Ποσειδώνα, ως Σινικό Τείχος που είσαι μουχλιασμένο. Μαρτυρώ ότι ο Γκιγιώμ έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο στην σκέψη μου από την σφαίρα επιρροής σου.

Εκ το επανιδείν

Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 520

Damien Adaleux προς Louis Martineux 4-2-2003, Παρίσι

Αγαπητέ Λουί,

Το όγδοο θαύμα του κόσμου! Εγώ! Ο Γκιγιώμ υπέκυψε στα χρήματά μου και τον έπεισα να χωρίσει την Ασάμ μου!
Της Βαβυλώνας η φανταστική κομμουνίστρια βασίλισσα μου, στην παγίδα έπεσε που
της είχα κατασκηνώσει.
Στην Γωνιά του Αιώνιου Γεωμέτρη του τρανότερου αντιπάλου μου έπεσαν τα Σατουρνάλιά του. Εκμεταλλεύθηκα την κατάσταση της Τύχης και της Ανάγκης.
Η δύστηνη! Νομίζει ότι ο πατέρας της δεν ξέρει τι από τον εξάδελφο της συνέβη στην παιδικότητα της... Ζει στις αυταπάτες... Μια μοιχαλίδα με κόκκινη πατρική υπογραφή... Τον φανό να κρατάει ένα ροζιασμένο χέρι. Η άγνοια είναι της ήττας ο καλλίτερος μαθητής.
Ήτανε θείο δώρον ο Γκιγιώμ. Εχρησίμευσε για να την κάνω ταπεινή-πιστή. Τον απέλυσα όταν άρχισε να τρέφει αισθήματα γι' αυτή. Κατόρθωσα η σχέση τους να δηλητηριασθεί.
Αυτός όμως ο τυχοδιώκτης πρέπει να εκτοπισθεί. Υπαίτιος είμαι εγώ...Θα φροντίσω να μην το μάθει ποτέ της...
'Αστη να ζει στις χίμαιρες της! Η κάστα των αχειραφέτητων ας είναι μακριά μου.

Ινδός πρίγκηψ έπρεπε να ήμουνα στην προηγούμενη ενσάρκωση μου.
Πιστεύω στον Θεό και στην εύνοια του. Όλοι οι εμετικοί άνθρωποι πρέπει να τον ευγνωμονούνε όπως η Λουσύ και εγώ στο στάδιο το Ολυμπιακό.
Πώς μπορείς δίχως τη νόσο να εκτιμήσεις την υγεία; Πώς να θαυμάσεις το περιστέρι αν δεν το διαχωρίσεις από τη νυκτερίδα; Πώς την καταβόθρα από την παραλία;
Σε κανέναν δεν επιτρέπω στην ιδιωτική μου ζωή να παρεμβαίνει λες και γνωριζόμασταν από χθες να τη στηλιτεύει.
Είμαι κάποιο σημαίνον πρόσωπο στην κοινωνία. Όχι όποιος-όποιος...
Είναι ανεπίτρεπτες για το άτομο μου κρίσεις ή προφητείες.
Είμαι στης παρακμής μου την ακμή. Ζήτησε κανείς απ' αυτόν να διασωθεί;
Δεν επιζητώ την απολύτρωση. Η φύση της κομητείας και της ομορφιάς μου η γοητεία, αετώματα στον Αποσπερίτη μου.
Κανείς όμως δεν μπορεί να υπολογίσει με δεκαδικούς αριθμούς ακόμη το μέγεθος των ελμινθών που έχω εντός μου.
Μπορώ στην λαίλαπα της θαλάσσης να περπατώ και στην Γη της Επαγγελίας μέσω αυτής να σας οδηγώ.
Τέτοιους ανθρώπους όπως εγώ ευεργετεί ο Χριστός! Αμαρτωλοί όλοι του κόσμου από τον Χριστό ευλογητοί!
Ο πατέρας μου και εγώ το άστρο του Δαυίδ (το ένα και το αυτό).
Αν δεν μου παρείχε προνόμια αφειδώς δεν θα ήμουνα χριστιανός. Θα έψαχνα για άλλο αφεντικό.
Όποιος μου κάνει την προσφορά την πιο ευεργετική εγώ αρνί μέσα στο μαντρί.
Μην ξεχνάτε! Ο Χριστός κάποτε έναν προδότη έκανε για μαθητή! Αγαπούσε φαίνεται τους καταδότες και τα σάπια σύκα πάρα πολύ!
Η Λουσύ το μαντίλι της μου δίνει γνωρίζοντας ότι την φθείρω για να με ευεργετεί. Ο

άλλος της πρόσφερε και όσα δεν είχε και τον καθοδήγησε στο χείλος της καταστροφής.
Σε λεπτομέρειες δεν θα υπεισέλθω. Είμαι άνθρωπος διακριτικός.
Η Λουσύ δυστυχώς γι' αυτόν, να κατανοήσει μπορεί μόνον ότι εντός της να διαισθανθεί. Αφού κατανοείς μπορείς τα πάντα να εγχωρείς και να συμφιλιώνεις.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 550

Damien Adaleux προς George Labrousse 15-4-2003, Παρίσι

Αγαπητέ Ζώρζ,

Φωτοτυπία σου αποστέλλω του γράμματος της Λουσύ.
Η οικογένεια του Γκιγιώμ στα πρόθυρα της χρεωκοπίας. Αποφάσισα από τη παρουσία του με τον ευφυέστερο τρόπο να απαλλαγώ.
Ο πατερας της είναι πουριτανός. Του έστειλα γράμματα του απευθυνόμενα στη Λουσύ με ακραίο σεξουαλικό περιεχόμενο, που είχα στην κατοχή μου, αφενός μεν

κατηχητικός και καθωσπρέπει να φανώ, αφετέρου δε να τον απειλήσει με κάθε μέσο ώστε αυτή η επαφή να διακοπεί.
Οι μηνύσεις κι οι αγωγές ρίχτηκαν εις τη νεροποντή. Με δυο σμπάρους ένα τρυγόνι!
Του Χριστού τα θαύματα μπροστά στα δικά μου ωχριούνε...
Γιατί όλοι να θαυμάζουνε έναν αόρατο θεό; Γιατί όχι εμένα που ανάμεσα τους ζω;
Γιατί σαν πεθάνω ν'αποθεωθώ;
Έχω ιδέες grape fruit. Όπως ο Χριστός ξεπέρασε την Παλαιά Διαθήκη, εγώ προσπερνώ την Καινή. Ο τρίτος πρέπει να 'μαι στην ιεραρχία.
Ο πτωχούλης του θεού νόμιζε ότι μπορούσε να τα βάλει με εμάς τους ισχυρούς, χωρίς τις αναμενόμενες συνέπειες να υποστεί. Πού χρήματα σ' ένα χρεωκοπημένο για δικαστικές διαμάχες; Υπεχώρησε όπως ένας πληγωμένος στην φτερούγα γύπας...
Ο καθείς στην θέση του και όλοι στην φωλιά μας...
Ο χειρουργός είμαι της ανθρώπινης ψυχής.
Το νυστέρι μου υπολογίζει με ακρίβεια τομές και θεραπεύει ή κατακρεουργεί. Αυτό από τα συμφέροντα και τις εκάστοτε διαθέσεις μου θα εξαρτηθεί.
Τα μέλη της υψηλής κοινωνίας χρησιμοποιούμε πρόσωπα και καταστάσεις για τα δικά μας παιχνίδια, ώστε να αποχωρήσει η ανία. Η φυσική θέση αυτών είναι στης ανακύκλωσης τους κάδους.
Το κράτος είμαι εγώ κι όποιος εις βάρος μου αυθαιρετεί, θα έχει το τέλος του Φουκιέ-Τενβίλ.
Όλα τ' αντικείμενα θέλω να 'ναι στην θέση τους τακτοποιημένα και περιποιημένα.
Θέλω οι άλλοι να είναι τα πιόνια και όχι να υποδέχομαι αιφνίδια γεγονότα.
Έπρεπε από την Λουσύ ένα άτομο διχοτομημένης ηθικής ν' απωθηθεί.
Απλώς έδωσα στον πατέρα της ένα χέρι βοηθείας, για να λάμψει η αλήθεια. Η μοναδική μου αλήθεια...
Είμαι ο ήλιος ο μαύρος με το φωτοστέφανο του. Θαυμάστε με! Με επιβράβευσε η 11 Αυγούστου του 1999. Ακόμη οι ακτίνες υπάρχουν στο σκοτάδι. Ένα θαύμα της φύσης...
Γνωρίζω τις αδυναμίες όλων και κατ' αναλογίαν μετακινούμαι.
Ακόμη κι αν σε φέτες τη κομμάτιαζα την ώρα της κοπής τ' όνομα μου θα δοξολογούσε, γιατί όλα μου τα συγχωρεί.
Μου αρέσει το πόδι της να πατάω για να τη βλέπω να με κλωτσά. Μια φορά την έβρισε ο Γκιγιώμ κι ούτε που ήθελε ποτέ ξανά να τον δει.
Δεν ήτανε προικισμένος με τις αρετές μου! Είμαι θαυμαστός εραστής, ζωγράφος, γλύπτης, ποιητής, μυθιστοριογράφος, αθλητής...
Ο κατάλογος νεών ατελής. Το χάρισμα της πειθούς διαθέτω.
Να είσαι βέβαιος ότι λόγω ευχάριστου παρουσιαστικού αν αφάνιζα τον μισό πληθυσμό της γης, οι δικαστές ελαφρυντικά θα μου 'διναν και θα με αθωώνανε παμψηφεί.
Έχω του Αμερικανού προέδρου το παρουσιαστικό. Εκτελώ θεού θέλοντος εγκλήματα
δίχως ενοχή και αμφιβολία.
Όσοι πέθαναν από το χέρι των Προέδρων της Αμερικής είναι ακατονόμαστοι. Όσους
εσύ ξέρεις ότι κατέλυσα, είχανε επίθετο και όνομα.

Μακάρι να είχα την δύναμη να εξολοθρεύσω όλο το πλήθος της γης! Για τους αγήινους πολιτισμούς του διαστήματος! Όχι αυτοί αλλά εμείς είμεθα η απειλή... Φαεινότερη απόδειξη πως το χειρότερο είδος ανθρώπου είναι ο άνθρωπος, είμαι εγώ και τα απομνημονεύματα μου.
Απολαμβάνω προς το παρόν τη νίκη μου επί του Ιράκ και της Σερβίας.
Είμαι ο Καπιταλιστής του Στρογγυλού Κακού.
Μου αρέσει με την μπότα μου όσους δεν ανήκουνε στα γούστα μου, να τους λυώνω σαν κανθαρίδα.
Είμαι βέβαιος ότι θα λάβω όσα αξίζω και ότι για πολύ καιρό ακόμη θ' απολαμβάνω όσα αξίζω.
Όλες οι κορασίδες πρέπει το υπόδειγμα ν' ακολουθούνε της Λουσύ.
Να φέρεσαι σαν να είναι σκουπιδιών κάδος ότι έχει αξία και να στήνεις αδριάντα ότι είναι για τα σκουπίδια.
Μόνον τέτοιες γυναίκες πρέπει να υπάρχουνε για να θριαμβεύει ότι εκπροσωπώ.
Γιατί λοιπόν έναν σταυρό να κουβαλάς στον ώμο, όταν με την φθήνια στην ψυχή εγώ
και οι φίλοι μου επιτυγχάνουμε τα πάντα δίχως κόπο;
Με την φαυλότητα και την ανηθικότητα προχωράς μπροστά. Την Capella Sistina άμα
δεις με το χέρι ο Θεός σ' αυτό το πλάσμα έδωσε πνοή.
Ό,τι είναι ο πίνακας αυτό κι ο δημιουργός του. Είσαι κάτι διάφορο από αυτό που αφοδεύεις;
Οι πράξεις κι οι σκέψεις μας είμαστε. Όχι οι ιδέες... Αυτές ανήκουνε στον Ουρανό και στους μακαρίτες της ζωής, ώστε να τους αναστήσουμε εμείς οι θεοί για να μας χρωστάνε δείπνα. Τους σκοτώνουμε και τους ανασταίνουμε. Τί πιο απλό; Φαινόμαστε με αυτόν τον τρόπο και σημαντικοί αστερισμοί.

Εις το επανιδείν

Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 720

Lucy Sanguin προς Sophie Caron 10-8-2008, Παρίσι

Αγαπητή Σοφί,

Τί θα ήτανε η επανάσταση η γαλλική δίχως του Σφαιριστηρίου τους πεφωτισμένους ευγενείς; Ο Μισσισιπής δεν γυρίζει προς τα πίσω πια. Είναι γεγονός η Νέα Επανάσταση η Γαλλική.
Ο Πιέρ μου τα αποκάλυψε όλα. Ο βασιλιάς πρέπει από τις Βερσαλλίες στον Κεραμεικό να μεταφερθεί. Από το Τριανόν κουράσθηκα να τον περιμένω στον εξώστη να υπόσχεται πως θα πολλαπλασιάσει τους λιγοστούς άρτους στους αδαείς. Έχω στην κατοχή μου όλα τα γράμματα που έστελνε στον Ζερεμί. Οι κλώνοι των γραμμάτων του είναι στα χέρια ακόμη και των ίδιων των υπουργών του. Πολλώ δε μάλλον των επαναστατών του.
Στον κύκλο των σαλονιών κυκλοφορεί παντού της πτώσης του φαλλού η σκηνή που σε μια από τις επιστολές του προς τον Σεζάρ έχει περιγραφεί; Σίγουρα σκηνή

Μενάνδρου κωμική.
Ο Λουδοβίκος μας έγινε ο Αδάμ του Παραδείσου!
Τα λιβελλογραφήματα που εις βάρος του κυκλοφορούνε δεν έχουνε προηγούμενο.
Πριν όμως σ' αυτές τις ενέργειες προβώ, τον εκδικήθηκα σε τόνο διαφορετικό.
Τον κάλεσα σ' ένα δείπνο εξωτικό. Εκείνος, εγώ κι ο Λουί που είχε απαιτήσει να χωρίσουμε. Τόπος συνάντησης ένα άγνωστο σε αυτούς πρωτευουσιάνικο διαμέρισμα
μεταναστών.
Το σπίτι ανήκε σ' έναν φίλο μου αναρχιστή που είχα γνωρίσει στην Σορβόννη. Τα κλειδιά του μου είχανε παραδοθεί, ώστε ο βασιλιάς μας κι ο Καλόν του να προφυλακισθούνε στο Αμπού Γκράϊ.
Ήμουνα του Λευκίππου η παρθένα ανάμεσα στον Κάστορα και τον Πολυδεύκη.
Γιατί τον Παράδεισο μόνη σου να βιώνεις, όταν την Κόλαση μπορείς με άλλον να εγκολπώνεις;
Αν δεν ρίξεις τον σπόρο η αμυγδαλιά να φυτρώσει, με την βροχή του στόματος σου πρόωρα να μεγαλώσει, πως άνθη και φύλλα στα κλαδιά θα περατώσει;
Εγώ πως θα μιμηθώ την Δρυόπη; Μία χοή πράσινου αίματος έπρεπε να γίνει.
Από την τσάντα μου έβγαλα ένα λευκό μαχαίρι. Τα υποκάμισα τους, άγγελοι επαναστατικοί στα σκονισμένα μαρμαροθετήματα τους έπεσαν καταγής, αναδεικνύοντας τις λασπωμένες αναμνήσεις που μπορεί να έχει κανείς από μία χωρίς
χρυσά νομίσματα ζωή.
Μία ζωή διάστικτη από κεντρί. Μια καρδιά ζωγράφισα στα στήθη τους τα ξυρισμένα
από εμπρησμό.
Ίσως γιατί ήθελα όχι ν' αναδασώσω, αλλά το Νέο Πολιτισμό να εγκαθιδρύσω.
Έναν πολιτισμό Γότθων... Ή ίσως γιατί οι τρίχες τους δεν ήτανε από χλωροφύλλη.
Ήθελα κόκκινα δένδρα και ποτάμια όπως οι φλόγες της ψυχής. Με την γλώσσα μου στα επίμαχα τους στήθη έδωσα έναν πιο ελαφρύ τόνο. Για την ακρίβεια ρόδινο, όπως
δεν είναι η ζωή.
Το ηλιοβασίλεμα της σχέσης μας ζωγράφισα στον Νταμιέν, δίχως να το προαισθανθεί.
Τα ενδυματένια ψαλίδια τους και τα διακοπτόμενα χαρτόνια τους αφαιρέθηκαν ανενδοιάστως.
Πάνω στο μισοδιαβρωμένο και σκουριασμένο κρεβάτι, την στάση έλαβα της γάτας.
Η ευλυγισία μου αναλόγως της διέγερσης που από τις μετατοπίσεις της προτομής του
Νταμιέν, ποικίλες εκφάνσεις στον Λουί παρείχε: πότε στο τέμενος που έδραζε στους δυο αμμόλοφους μου και άλλοτε στην αναποδογυρισμένη όψη της γης.
Ο Νταμιέν καθάριζε το μονοπάτι που οδηγούσε από το τέμενος του Ομάρ στο Βατικανό μου.
Το στόμα του μια θάλαττα ισπανική. Από την θρησκεία της γλώσσας του στην αίρεση ή στην προαίρεση της, ώστε να διχασθώ ποιόν δρόμο ν'ακολουθήσω και τον κήπο της αρετής να προγευθώ.
Τα κύματα του κόντευαν να καταπιούνε τις δυο πιο ιερές πόλεις των χριστιανών.

Στο
Κρητικό πέλαγος ένας υποθαλάσσιος σεισμός του μεγέθους των δέκα πληγών του Φαραώ, όλους τους χριστιανούς ερχότανε μέσα στην δίνη τους να τους καταπνίξει.
Εβραίους και Μουσουλμάνους εκείνων των περιοχών.
Ένιωθα την έλλειψη ξηράς όπως ο παλεύων στα κύματα ναυαγός.
Έλυωνα και εγώ... Κόντευα στη ρευστή μαγική του ράβδο ν' αφομοιωθώ και με την σωματοφυλακή των αρχαίων πόλεων μου όπως η Ατλαντίδα να καταβυθισθώ.
Η σύγκρουση της αφρικανικής πλάκας με τον ελλαδικό χώρο υπόλογη σε όλα. Ή καλλίτερα των συμφερόντων της Ασθένειας και της Ισχύος.
Από τον κομήτη του Λουί που θα έπεφτε στη γη θα πνίγονταν όλοι οι πιστοί. Η Ρώμη κι η Ιερουσαλήμ πια θαλάσσης.
Το γράμμα του Νταμιέν οι Επτά σφραγίδες, του Λουί οι Επτά σάλπιγγες και στο κορμί μου... Επτά πληγές μέχρι ο Χριστός να κατέλθει από τον Αντίχριστο να με διασώσει.
Αντ' αυτού οι ανομίες των δυο τους σε χρόνο εξακολουθητικό.
Κάποια στιγμή το στόμα μου έγινε σαν την Βαγδάτη, τους πυραύλους δεχόμενη συνεχώς και τις βόμβες του Λουί.
Τα δόντια μου παράπλευρες απώλειες για ν' απολυτρωθούνε, ζητούσανε την οδοντόκρεμα τους.
Ίσως ο Νταμιέν νόμιζε ότι έχοντας πατέρα από την Αμερική μπορεί τα προβλήματα που σε άλλους δημιουργεί, αναθέτοντας σε άλλους την ευθύνη αναδιπλασιαστική.
Αυτή την φορά φοβούμαι πως όχι... Το αμερικανόπουλο κι ο φιλαράκος του μπορεί πόλεις να ισοπέδωσαν και με βιολογικά όπλα να σκοτώσουνε αμάχους, είχε όμως επέλθει η ώρα "Του Φόρου της Πληρωμής".
Ο Χριστός στο κέντρο της σύνθεσης απών. Η διάταξη των φαντασιώσεων κυκλική.
Μάχαιραν έδωσε και πολλαπλάσια μαχαίρια ο Νταμιέν θα λάβει.
Μετονομάσθηκα στο θρήσκευμα σε Ιουδαία. Ξαφνικά άνοιξε η Πόρτα. Δεν ήτανε ο Χριστός... Ήτανε τα δέκα αγγελικά μου Λαμπραντόρ.
Ο "Πέτρος" και ο "Ιωάννης" ταραγμένοι για τον φόρο που έπρεπε ο θεός τους να πληρώσει στου Τελώνη το ναό.
Ακινητοποιήθηκαν σε μηχανικές διαδικασίες. Δεμένα τα χέρια τους όπως είθισται πριν έλθει η ώρα της λαιμητόμου.
Αυτοί οι δυο ληστές με τους μεγάλους κυνόδοντες και τα μακριά
αφτιά...Έσκουζαν...
Γκάριζαν...Και εγώ στην μέση αναμένοντας το τέλος.
Ήμουνα ο Υπερυψωμένος Χριστός του Αντονέλλο Ντα Μεσίνα για να μυσταγωγώ τον ουρανό.
Αρχαίοι Μινωΐτες έγιναν από ξυριστική μηχανή με δάσους λωρίδα για να θυμίζει σε όλους, ότι στην Σαχάρα υπάρχει πάντα η ελπίδα και το πανί στα αντίποινα να ισιωθεί. Για σαράντα λεπτά με βούρδουλες τους μαστίγωναν αλύπητα.
Η καταδίκη τους ήτανε ενοχή. Οι δέκα ένορκοι το δήλωναν με δικαστικούς και θρησκευτικούς όρους, χωρίς δυνατότητα έφεσης ή άφεσης αμαρτιών.
Η Ακρόπολη για τους Αλκμεωνίδες. απάτητο ιερό.
Για να μην ξαναηχήσουνε ποτέ αποφάσισα μ' ένα νυστέρι, στη γκιλοτίνα να στείλω τα μικρόφωνα τους. Σε δυο πιάτα μια μικρή κτηνωδία, οι τιμές με τομάτα και βελανίδια. Καταβρόχθισα τα ψάρια, ώστε πουθενά να μη ξαναβλαστήσουνε. Στη

λίμνη του Βαρθολομαίου τους αφήσαμε ημιλιπόθυμους.
Αργότερα επληροφορήθην ότι εξαπλώθη η αναπηρία τους ως καρκίνος στα χέρια
και
στα πόδια. Λειψοί έμειναν. Δυστυχώς όχι στο κεφάλι. Μα δεν μου ήταν αρκετό
αυτό. Όλους τους φίλους του είχα πιάσει στο λιμάνι.
Στις εφημερίδες που λεμόνιζαν έστειλα όλα του τα γράμματα, με τα περιγραφόμενα
φρικώδη εγκλήματα του.
Η κυβέρνηση κατάρρευσε. Ο πατέρας του κι ο Νταμιέν άσυλο ζήτησαν στην Ρωσία,
ώστε να μην καταδικασθεί σε φυλάκιση.
Για τον Γκιγιώμ είναι πια αργά. Έμαθα ότι σε αυτόχειρα μετατράπηκε.
Θα πάω αύριο στον τάφο του να αποθέσω μια ορχιδέα γνωρίζοντας ότι αργά ή
γρήγορα στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, τα φύλλα της ο Σιρόκος θα τα
διασκορπίσει αφυδατωμένα.

Εις το επανιδείν

Lucy Sanguin

<u>Τ Ε Λ Ο Σ</u>